

Zdeněk Patrick

Poslední div světa (4)

© Zdeněk Patrick, 1997
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

OBSAH

Světelná past	5
Michael de Nostradam	8
Den, kdy sestoupil AIDS	14
Za tlustou čarou - ponoru	32
Třetí vyvolaná potopa krve	39
Armagedon	46
Zpráva o patentu „Pravdy“	52
Kolonie Země	58
A jednoho dne zemřou strachy	68
Záhada zuřivého mlčení	75
EFI nebo U.F.O.?	82
Akce Ochroes	88
Strašáci z létajících lodí Chu	100
Philadelphia Experiment ..	106
Neviditelné systémy	117
Páni všech situací	124
Paralelní svět?	131
Akce „Alfa a Omega“	142
Příloha pro odborníky	149

*Ještě mnoho lidí musí spatřit jednoho dne cosi,
co bude možno nazvat zářící nebo světelnou pastí.
Vše však bude vysvětlováno jinak. A ti, kteří
nepochopí systém věcí, budou věřit, že se jedná
o dosud neznámý přírodní jev. Někteří z nich
zjistí svůj omyl, nebude však jisté, zda včas.*

autor

Věnováno mé ženě Vlastině

Poděkování zvláště panu Erichu von Dänikenovi za jeho krásné knihy, které obohatily nejen přímočaré hledání pravdy. Zcela jistě probudily z letargie i ty, kteří zaspali na vavřínech svých kolegů z 19. století.

© Zdeněk Patrick, 1997
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

Světelná past

Byl neobyčejně nudný pozdní televizní večer a s jistou setrvačností jsem sledoval neúspěšné pokusy košického studia rozptýlit mé oprávněné obavy o celkové úrovni tehdejšího televizního showbyznysu (dnes již vím, že výměna Velkého přítele za jiného neznamena automaticky kvalitu, pokud ona není v nás). Tenkrát jsem však musel poopravit své představy o tom, že američtí astronauté ztrácejí a zapomínají kamery kdykoli, kdy se zdá, že se v prostoru kolem Země cosi důležitého děje.

Toho večera jsem též zjistil, že i pro sovětské kosmonauty není filmová kamera nepotřebným buržoazním přežitkem. Připomínám, že v té době, nebo krátce před ní, se jistí generálové nemohli zbavit dojmu, že po válce zatkli ty nesprávné Němce, zatímco druhá strana má ty pravé raketové odborníky.

Zkrátka a dobře, košické televizní studio vysílalo unikátní snímky z vesmírného výzkumu, a co je důležité - nechyběla žádná ze zúčastněných stran. Zapomenu nyní na obličej z Marsu, který ani náhodou nebyl totožný s tím, jenž se později objevil v časopisech, a pokusím se rozpomenout na snímek sovětských kosmonautů pověřených nafilmovat jev, který mnohokrát předtím pozorovali předchozí kosmické výpravy na orbitálních stanicích.

Jev, co do četnosti i neuvěřitelnosti detailů nepochopitelný a záhadný. Bylo rozhodnuto o jeho systematickém výzkumu. Jedině snímek neznámého jevu, o kterém lze říci, že byl možná světlým okamžikem později pokládaným zřejmě za slabou chvíli soudruha informátora.

Mohl to být bohužel i trik zkoumající jiné zajímavé události odehrávající se na druhé straně.

Jedno je dnes jisté. Druhá strana svým mlčením dala podnět k ututlání celé záležitosti a veřejnost je tak opět ušetřena zbytečných otázek „nervy drásajících“ nejistot. Logicky pak může dál nerušeně a hrdě kráčet ke světlým zítřkům, které se bezesporu usadí tam, kde konečně zvítězila pravda a láska nad lží a nenávistí.

Snímek začíná přeletem sovětské orbitální stanice nad severoamerickým kontinentem, ve směru od pevniny do Atlantického oceánu. Viditelnost je výborná. Ostře ohraničené kontinentální obrysy jsou v kontrastu s mělkým šelfovým mořem. Přesně tak je viditelně ohraničena hranice mezi pevninskou krou a hlubinami oceánu. Dokonce vzniká dojem, že lze vidět některé detaily poblíž dna.

V okamžiku, kdy se ocitá orbitální stanice nad těmi místy, kde tušíme bermudský trojúhelník, upozorní komentátor filmového snímku, že se blíží stěžejní okamžik.

Jakoby ode dna se začínají z hlubin oceánu vynořovat dvě tlusté rovnoběžné přímky. Každá z nich měří kolem 40 kilometrů. Stejná je i vzdálenost mezi oběma rovnoběžnými „kládami“.

V příští chvíli se neuvěřitelná „záležitost“ vyvalí na mořskou hladinu. Malá prodleva a bleskurychlý pohyb - čtyřicetikilometrové „klády“ se blíží k sobě rychlostí přesně tak úžasnou, jako je samotný jev. Srazí se tak bleskurychle, jako by jedna druhou přitahovala pohádkovými silami. Zcela zřetelně je vidět vzedmutá vlna.

A právě tehdy celý fenomén zmizí a poklidná hladina oceánu nenavědčuje nic o tom, co se právě, před necelými čtyřmi vteřinami, odehrálo. Průvodní hlas ubezpečuje, že je jev i nadále zkoumán, nicméně je tak podivný, že jakékoli rozumné vysvětlení selhává.

A patrně selhává až dodnes.

Jedno se však stává pro mne stále více srozumitelnější. Až tak dalece, že se domnívám, že celé věci rozumím.

Avšak tak strašné to zase není.

Přesto se nemohu zbavit dojmu, že akcie usměvavých politiků každým dnem klesají tak, že se brzy neodrazí ani od sedmého dna, kam prolétnou skrze své dobře připravené sociální sítě, které s pa-

tříčnou děravostí pro nás tak obětavě a nezištně připravovali (někteří z nich dokonce celých padesát let).

Sečtu-li všechna pro, ale i proti: vše, co jsem viděl, ale i to, jak málo strachu i pohodlné nevědomosti postačí velmistřům tutlání k potlačení objektivní informace, to vše mne stále utvrzuje v jistém přesvědčení. Že totiž existuje uměle vytvořená, avšak přesně vymezená hranice - oddělující náš fiktivní svět od skutečné reality. Hranice, kterou je nebezpečné překročit již od dob „svatých“ inkvizičních úředníků.

Věrohodné příznaky potvrzují, že se, přes všechny rozumné snahy, jestřábi rozhodli tak, jak se rozhodli.

A to je zlé.

Velmi zlé.

Jestliže se cokoli vyskytuje s padesátiprocentní pravděpodobností, je možné uvažovat o náhodě, či nahodilosti. I když se procento pravděpodobnosti zvýší o celých deset procent, není důvod jásat, že se nahodilost stává zákonem. A právě v této první oblasti se (mimo jiné) objevuje i mnohé z toho, co lze úspěšně považovat za mystifikaci, či omyly.

Vše, co leží za hranicí šedesátipětiprocentní pravděpodobnosti, lze nazvat spíše podivností než náhodou. Zde je možná oblast, kam lze zařadit vše, co jsem napsal v předchozích dílech o kabale, astrologii, ale i Johnu Deeovi, či prastarých legendách. Hranice osmdesáti a více procent náleží, podle mého skromného odhadu, Michaelu de Nostradamovi, avšak ani jeho prorocství nepřesahují hranici, za níž leží pravda.

Domnívám se totiž, že pravda je jediná a univerzální a vše, co leží pod sto procenty, je buď náhoda, omyl, lež nebo podivnost.

Tedy i devadesátiprocentní pravda je stoprocentní lží nebo omylem. A z tohoto pohledu musím dát za pravdu všem těm, kteří usilují o čistotu poznání.

Na druhé straně pak jakékoli snahy o potlačení pravdy do oblasti podivnosti jsou rovněž stoprocentní lží. A ta se tak stává živnou půdou dohadů a mystifikací.

Centurie I./ 35

*Le lyon jeune le vieux surmontera
En champ bellique par singulier duelle
Dans cage d'or les yeux lui crevera
Deux classes vne, puis mourir, mort cruelle.*

*Mladý lev překoná starého v turnaji,
na poli bojektivý ve zvláštním souboji,
za zlatou mříží oči vypíchne,
dva nájezdy pořádný, potom jeden zemře krutou smrtí.*

Michael de Nostradam

Michael de Nostradam

Nemohu jinak, než konstatovat, že mne verše Michaela de Nostradama fascinovaly silou, kterou ve mně nedokázal vybudit ani jistý „ministr nevzdělanosti“ svým geniálním tahem, jak konečně zasadit poslední smrtelný úder notorické nevzdělanosti v Čechách. Jak je patrné, jedinou rozumnou koncepcí rozvoje školství je důmyslné eliminování jakýchkoli koncepcí. V kulturních zemích se tomu sice říká úmyslná bezkoncepčnost, ale zřejmě se mýlí. Někdy však mám dojem, jako by svět náhle zachvátila jakási podivná a prudce nakažlivá anomálie - odklon od prověřených hodnot k prudké aroganci egoismu.

Přesně to, před čím nás Nostradam kdysi varoval.

I když je možné, že se opět mýlím, jestliže za vším vidím pouze prohnaný trik mezistranických cestovatelů systémem „z méně výhodné strany do výhodnějšího postavení strany druhé“. Ponechme však „Velkého anihilátora vzdělanosti“ jeho osudovému a asociálnímu poslání a věnujme se podstatně pravdivějším tvrzením, než jsou ta o malém vyřízení „dobře placených“ českých učitelů. Pomalu bych uvěřil i tomu, že se nehodní a nevzdělaní pedagogové proměnili v zlatokopecké prospektory neštítící se ničeho.

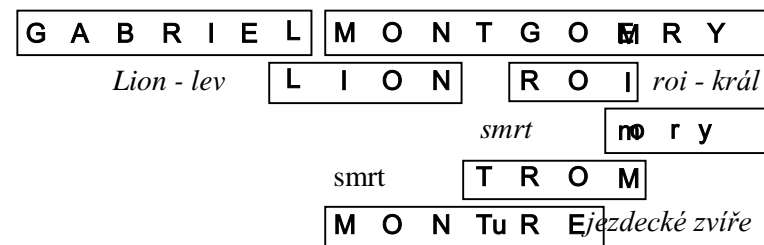
Ačkoli jsem označil pravděpodobnost Nostradamových veršů číslem ležícím pod hranicí pravdy, mnohé z jeho prorockých veršů se již slavně vyplnily.

Přesně tak, jako jeden z jeho nejslavnějších: o smrti francouzského krále Henryho II. Kateřina Medicejská se stala vdovou krátce poté, co její královský choť podlehl, po krutém umírání, těžkému zranění, způsobeném Gabrielem, hrabětem z Montgomery.

Kdo ví, co všechno stálo při zlomeném bodci skotského hraběte, kapitána královské gardy, který nerytířsky pokračoval v souboji s poškozeným dřevcem.

Možná královny milenky a zhrzená Kateřina?

Jména mohou mnohé říci. Ale také nemusí. Pokusme se vše zjistit dešifrovací metodou uvedenou v předešlých svazcích tohoto díla.

Polyfonie písmen hovoří o tom, že některá jména mohou nést smutné a osudové informace budoucích událostí. Nemusí se však nutně vyplnit, pokud souhrn podmíněných událostí našeho neuváženého jednání v čase nevyústí v logické návaznosti příčinnosti a důsledku.

Konec konců, král Henry II. znal Nostradamovo proroctví, nicméně nedbal, neboť byl mocným králem velké Francie...

Marně tedy (několik roků před nešťastným soubojem) Nostradam tvrdil, že mladý lev překvapí starého ve zvláštním souboji. Ten pak zahyne velmi krutou smrtí - skončí s vypíchnutým okem.

Nejen že je slovo lion součástí obou jmen, lev byl rovněž erbovním znakem obou mužů. Nešťastný souboj mezi králem a jeho poddaným se konal u příležitosti velkolepých svatebních oslav na královském dvoře. Součástí oslav bylo i rytířské klání. Bujarý král vyzval velitele své gardy k souboji, jenž měl být pouze milým zpestřením dokumentujícím královi moc.

Dnes již víme, že se král na rozdíl od Michaela de Nostradama osudově zmýlil.

Při druhém nájedu nalomil hrabě Montgomery svůj dřevec a ze zcela nepochopitelného důvodu jej neodhodil, jak bylo dobrým zvykem.

Při třetím nájedu proniká bodec poškozeného dřevce pozlacenou klíčkou královského hledí a vzápětí i královským okem, aby vystoupil těsně za uchem. Královo kruté umírání i následně jeho smrt (10. července 1559) vzbudila velkou nevoli a zášť namířenou proti autoru prorockých veršů. Ten, s tichým svolením Kateřiny Medicejské, prchá. Je mu povoleno se na čas skrýt před nevědomostí i závistí. Někdy se však zdá, že má být bezpečně ukryt před zbytečně zvědavými očima snad i na věčné časy.

Snad proto, že se jeho předvídání budoucnosti vymyká všem vědeckým poznatkům a je proto jako nevysvětlitelné nežádoucí?

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2
					R							
1	L	E	L	Y	O	H	J	E	U	N	E	
2	E	L	E	W	I	E	U	X	S	U	R	M N
3	T	Y	R	A	E	N	L	T	M	P		
4	E	B	L	I	L	W	E	P	A	R	F	I
5	R/G	W	L	I/M	O	R	D	U	E	L	L	E
6	A	N	S	C	A	W	E	D	O	R	L	E S
7	L	Y	E	Y	X	L	U	Y	C	R	E	V
8	O	G	T	D	E	W	X	C	L	A	S	E
9	S	W	N	E	P	Y	I/M	S	M	O	U	R
0	I	R	O	M	T	C	E	C	R	U	E	L E

Co vše lze objevit v lehce upraveném textu úvodního verše této kapitoly? V prvním sloupci zcela jistě čteme země Gálie. V druhém (odspoda nahoru) - regina nobile - vznešená (ušlechtilá) královna. Ve stejném směru a čtvrtém řádku jméno - Medici. Jméno, které je součástí slova homicide - vražda. Ve spojení slov royal homicide - královražda. Pátý a šestý řádek zní: Roi (král) Henry (honore) Valois deuxieme (druhý).

Netvrdím, že má ilustrace možného zakódování veršů se limitně blíží pravdě. Nemyslím si to ani náhodou. Na druhé straně jsem dospěl k názoru, že je mnohem pravděpodobnější než mnohé televizní pravdy o čemkoli.

Bohužel.

Představme si nyní, že se jakýsi policejní úředník jmenuje třeba kapitán Vražda nebo poručík Strach, ředitel státní televize Marně, ministr školství pan Vychytralý a operatér vašeho appendixu Dr. Hrob. Jistě by vám bylo i podivné, že se jeho asistent jmenuje doktor Smrtka.

Mám dokonce dojem, že by váš úsměv pohasl krátce poté, co byste zjistili, že ta méně šikovná žena, která právě obsluhuje hadičky vedoucí od „vaší“ umělé ledviny, se jmenuje slečna Rakvičková. Přes nesporný fakt, že jste nenapravitelný materialista, jistě pochyby, těsně před embolií, by byly jistě oprávněné.

Kdo ví, kam by tento systém umístil kohosi s tak málo frekventovaným jménem, vzdáleně připomínajícím pohřební rubáš? Do čela pohřebního ústavu, nebo naopak do zdravotnictví?

Možná že si připravíte malé překvapení, až jednoho dne objevíte jistou souvztažnost mezi náhodou a některými jmény.

Nyní nastal ten pravý okamžik zjistit, co vlastně skrývají jména hlavních aktérů kolem trůnu francouzského krále Henryho II.

Opět použijeme v některých případech známou zákrytnou šifru s klíčem Sesak - Babylón (SSK / BBL). Stejnou techniku lze tušit i v prastaré legendě o Slepém mládenci. Techniku nevědeckou, až opovržlivě diletantskou, nicméně s výsledky velmi zajímavými.

Abych nemusel psát dva plošné grafy, prozradím, jaká slova, či jména jsou zašifrována v jednotlivých sloupcích, v jisté posloupnosti - tak jak jejich nositelé kráčeli francouzskými dějinami. Jsou to jména, která Michael de Nostradam znal (popis zleva doprava):

TERRA GALOIS, ROI DEUXIEME, HENRY, VALOIS, REGINA, CATRIN, MEDICI, ROI, FRANCOIS, VALOIS, REGINA, MARIA, STUART, ROI, CHARLES, VALOIS.

Jedno malé upozornění - pro přehlednost bude použito pouze prvních sedm řádků, jež v dostatečné míře poskytnou to, co je třeba.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	3	4	5	6
																Ch
1	A	R	H	V	R	C	M	R	F	V	R	M	S	R	A	V
2	E	E	E	A	E	A	E	O	R	A	H	T	T	E	R	A
3	R	V	N	L	E	G	T	D	U	A	L	G	R	V	I	L
4	A	D	G	O	M	R	Y	N	O	M	I	A	E	O		
5	R	E	Y	I	N	M	C	C	I	N	A	R	S	I		
6	L	U	I	B	O	N	M	O	S	E	T	S				
7	O	X	I					I								

Cosí, co se objevilo ve čtvrtém řádku, je zcela jisté o to zajímavější, o co více se mohou slova GOMRY a NOMIA (jméno) tvářit jako anagram. Uvěřme tedy, že za slovem „nomia“ je skutečně skryto jméno - MONT GOMRY - Gabriela Montgomeryho ze Skotska (Ecosse).

Navíc bychom mohli nalézt téměř všechna slova, jež byla Nostradamem v tomto verši použita, včetně středověké záměny litery S za F (FURMONTERA - SURMONTERA)!

„Les yeux lui crevera“ - toto spojení můžeme nalézt v levém dolním růžku, poblíž slova DEUX (ieme). Ale i jiná, stejně neuvěřitelná.

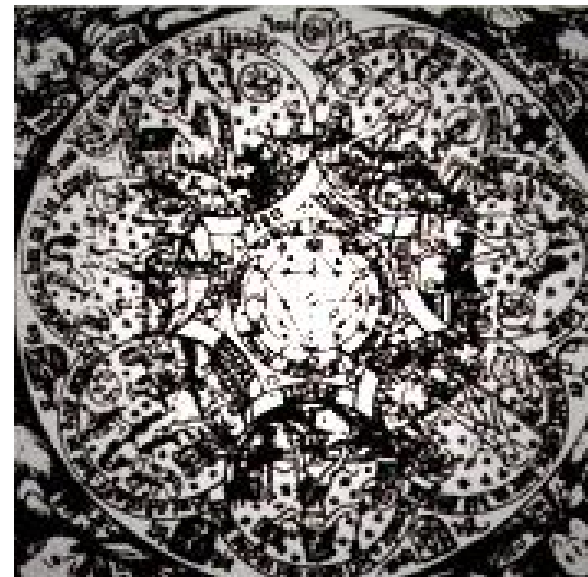
Přesně tak neuvěřitelná jako vše, co Michael de Nostradam napsal o budoucnosti.

Stále však není jisté, zda se tento humanista ve svých závěrech nemýlil. Udivující na celé záležitosti je právě možnost, že nikoli.

Nicméně lze v jeho verších objevit i jisté nepřesnosti. Zdá se mi totiž, jakoby v některých detailech popisoval spíše možný paralelní vývoj než skutečnost, avšak v hlavních rysech popisu událostí je neuvěřitelně přesný.

Jedno je zcela jisté. Hitler velmi dobře znal jeho proroctví týkající se jeho osoby i Německa, nicméně nedbal.

Nechci uvažovat o tom, zdali a jak dalece by se historické události pozměnily v okamžiku, kdyby šéfové nacistické říše Zla pochopili to, o čem je řeč. Ti naštěstí postupovali přesně podle Nostradamovy vize.

Knih devátá - královská

Vzkaz všemu lidstvu

*Jenom smilnosti lze přičíst, že člověk kolem
2000 let od narození Mesiáše bude vymírat...*

Sibylla

(cca 970 - 870 př. Kr.)

Den, kdy sestoupil AIDS

Rozhodně v blízké době nehodlám zaskakovat za mravokárce, ale ani (naopak) za nadšené sexuology s kozí bradkou, propagující sex bez jakýchkoliv zábran.

Sám nemám v této věci příliš jasno a jako poradce bych se v této oblasti živil velmi těžce.

Co však vím zcela bezpečně - nesnesu polibek od chlapa, i kdyby to byl sám bývalý veliký sovětský státník.

O to víc jsem udiven snahami politiků prosadit zákony, kdy má být zvrácenost povýšena zákonem na lidskou přirozenost.

Zdá se, že nejde o poruchu genů, jako spíše o marasmus myšlení. Tím ovšem nemíním ty, kteří odkráčeli za svou slastí do údolí mátožných stínů - mám na mysli právě ty, kteří tyto podivné normy v zákonodárných sborech prosazují.

Suše konstatuji, že sex již dávno mnohdy není sexem, zhlédnu-li některé výtvořky deviantů. Jejich pornosnímky na mne neočekávaně působí spíše jako vyvalovač očí patologického původu.

A na to mám zcela jiné pomůcky.

Rozhodně je to však velmi zajímavý způsob, jakým lze snadno poopravit přírodu a proměnit radostnou záležitost v neuvěřitelně pekelné obchodnické snahy.

Někdy se zdá, že říše zvířat stojí ve své přirozenosti na vyšší úrovni, ale jak jsem již potvrdil - nejsem odborník.

Spíše se snažím vytvořit atmosféru pro jeden z veršů Michaela de Nostradama. Fantastický souběh nové nemoci ohrožující lidstvo a zákulisně stupňující se snahy o ničím nevázaný sex, ale i šíření nepravdivé zprávy, že AIDS je prastará nemoc z temného středo-

věku. Urychleně musí být proto „vykopána“ středověká kostra ne-soucí „typické“ znaky této nemoci. K zahození by nebyla ani faraonova mumie.

Dezinformační systém pracuje tak, že vydá v krátkém časovém intervalu nejméně dvě různé a protichůdné zprávy. Pak zdánlivě ponechá celou záležitost svému osudu. Čas od času potvrdí tu či onu, až přijde okamžik, kdy zmatený „prostý člověk“ mávne rukou a „programová lež“ opět slaví své malé vítězství.

Tou druhou a protichůdnou zprávou byla ta, že tato zákeřná nemoc unikla z vojenských laboratoří.

Neunikla.

Spíš se dá očekávat, že zklamaní tvůrci, kteří vsadili na promiskuitu, se nyní poohlížejí po kapénkové nákaze. AIDS je však zcela nová nemoc, která se prozatím přenáší pohlavním stykem, tělesnými tekutinami a krví. První její příznaky se na této planetě objevily kolem roku 1980, avšak jinak hovorná masová média o ní dlouho „taktně“ mlčela.

Posuďme nyní Nostradamův prorocký verš č. 10 z desáté Centurie, zda právě on nehovoří na dané pochmurné téma.

Centurie X./ 10

*Ta(f)che de meurdre, enormes adulteres,
Grand ennemy de tout le genre humain,
Que sera pire qu'ayeuls, oncles ne peres,
Enfer, feu, eaux, et sanguin in humain.*

*Vražedná práce (skvrna), enormní cizoložství.
Velký nepřítel lidského rodu,
když budou dědové horší než strýcové a otcové.
Peklo, oheň, vody a krev v člověku.*

Vražedné nebezpečí se bude šířit enormním cizoložstvím - nadměrnou promiskuitou. Bude ohrožen celý lidský rod. Bude to tedy, až v otázce sexu budou dědové horší otců.

Všimněme se, že Nostradam neříká otcové horší synů, nýbrž poměruje aktivity dědů a otců.

Dědové a sex.

Proč ne. I Nostradamova doba byla jistě veskrze lidská. Přesto je z verše cítit jistý údiv nad stařeckými aktivitami potomků. Nevázaný sex byl v té době přeci jen hudbou daleké budoucnosti.

A co mohl vlastně tušit o sexu druhé poloviny 20. století a obchodech proti lidské přirozenosti?

Jak mnoho se mýlí, jestliže hovoří o AIDS?

Jaké vražedné nebezpečí se může šířit tekutinami, krví a nezřízenou promiskuitou?

My to již víme...

„Narodí se vám syn, jenž se bude jmenovat Karel. Bude zraněn. Nicméně nezemře dříve, dokud nebude stát devítka před sedmičkou.“

To vše se dozvěděla od Nostradama francouzská princezna Markéta (provdaná za vévodu Emanuela Savojského).

A skutečně. Chlapec se narodil 12. ledna 1562, což ještě neznamená, že padesátiprocentní možnost systému „chlapec nebo děvče“ pasuje Nostradama na neomylného proroka.

Nic takového. Jeho čas přichází až v okamžiku Karlovy smrti. Všeobecně se očekávalo, že se Karel dožije vysokého věku 97 let.

Zemřel stár 69 roků. Tedy tehdy, kdy skutečně stála devítka před sedmičkou (následuje číslo sedmdesát).

Malý příklad kombinací, se kterými velký mistr predikce ohromil nejen své současníky.

Následující verš je některými badateli spojován s tragickou katastrofou vesmírné lodi Challenger. Dlouho jsem byl, vzhledem k nejasné formulaci zmíněného verše, více než skeptický.

Rozhodující byla zejména nesrovnalost v počtu osob, který nesouhlasí se skutečností. V okamžiku havárie bylo totiž na palubě vesmírné lodi Challenger (Vyzývatel k boji) pouze sedm členů posádky. Myslím si však, že jsem se ve svém úsudku mýlil. K tomuto názoru jsem se dopracoval po podrobném zkoumání textu následujícího verše.

Nicméně se mohu mýlit. To je jeden z důvodů, proč nabízím vedle překladu i staré francouzské texty.

Centurie I./ 81

D' humain troupeau neuf feront mis a part,

De iugement et conseil feparez:

Leur fort fera divifé en depart,

Kappa, Thita, Lambda mors bannis efgarez.

Z lidského zástupu devět vyčleněno,

odděleno od soudu a rady:

Jejich mocný (sort-osud) rozbit (rozdělen) startem (na kousky),
(na začátku cesty)

Kapa, Theta, Lambda smrt vyžene zbloudilé.

(jsou vyvrženy a rozptýleny)

Jak jsem již řekl, mnozí badatelé se snažili překládat tento verš v souvislosti s tragickým osudem amerických astronautů spojeným s nešťastným startem raketoplánu Challenger: „Devět (sedm!) představitelů lidského společenství bude vyčleněno mimo známé zákony. Jejich osudem však bude rozptýlení na samém počátku startu. Budou roztrháni na kousky.“

Řecká písmena jsou považována za zkratku jakési asociace související nějak s vesmírnými lety.

Nesouhlasím, nicméně zmíněný verš by mohl, za určitých podmínek, skutečně souviset i se zmíněnou tragédií.

To vše je však podmíněno tím, že Michael de Nostradam musel mít poměrně přesné informace. A to je ten největší problém všech problémů. Neznáme totiž mechanismy a ani nechceme nic podobného objevit a akceptovat.

Mám jednu výhodu. Je mi do jisté míry lhostejné, co si myslí jakýkoli vědecký velikán vyzývající své upoceně autoritativní božstvo pouček hodných devatenáctého století.

Udělám tedy to, co by je jistě pohoršilo. Jsou naštěstí příliš nadutí, než aby pochopili.

Nejdříve však připomenou několik skutečností, které předcházely nebo se váží k nešťastnému startu ze dne 28. ledna 1986.

V roce 1985 opakovaně pronikly na veřejnost zprávy o tom, že sovětské kosmonauté nafilmovali v prostoru poblíž Země cosi, co

nejen nadšení ufologové nazývají „možným setkáním třetího druhu“. I když se nikterak netajím názorem, že vše může být podstatně složitější a vážnější.

V prosinci 1985 - v druhém dni neúspěšných rozhovorů mezi pány Reaganem a Gorbačovem - byla celkem neočekávaně ukončena kosmická mise, když jeden ze sovětských kosmonautů „nenadále“ onemocněl.

Při následném slavnostním ceremoniálu „rozdílení metálů a klanění se sovětským bohům“ panovala nezvyklá nervozita. Zcela očividně byli všichni sovětské kosmonauté silně rozechvěni - neschopni běžné komunikace. Úplně chyběla navyklá vojenská arogance a hlasy se netřásly jen pod velkým dojmem velkého setkání s ještě většími vůdci.

V následujících dnech se na žádost pana Gorbačova pokračuje v ukončeném rozhovoru, tentokrát nikoli v Reykjavíku, ale v Ženevě. Krátké rozhovory byly označeny za vrcholně pozoruhodné.

Došlo tehdy k historické dohodě mezi USA a SSSR.

Den nato startuje do vesmírného prostoru americký raketoplán vybaven velkým množstvím filmových aparatur. Jak se zdá, největší rozpory tohoto letu spočívaly v termínu návratu, jenž byl stanoven na pátek 17. 1. 1986. Krátce poté bylo rozhodnuto přistát o den dříve. Vzápětí byl termín přistání změněn na sobotu, ale i to nebylo prozatím jisté, neboť filmová aparatura filmující „Halleyovu kometu“ vypověděla službu. Jiná verze hovořila o bouři nad Floridou - místu přistání.

Raketoplán skutečně přistál až v sobotu 18. 1. 1986, ale na záložním letišti v Kalifornii, na které se jaksí při dementování čehokoli „zapomnělo“.

15. 1. 1986 se v Československu nepozorovaně odehrály dvě šokující události. Tehdejší prezident Gustáv Husák se neočekávaně setkal s kardinálem panem Tomáškem. Téma rozhovoru se týkalo Janovy Apokalypsy. Téhož dne se neuvěřitelné stalo skutkem. Československý rozhlas (v 18.30) vysílal půlhodinový pořad o biblické Janově Apokalypse.

Ten, kdo nezažil komunistický systém, si neumí ani náhodou představit, co vše museli tehdejší bossové „překousnout“. Sovětské kosmonauty se pravděpodobně totiž setkali s bájnými posly.

V té době se ale pohybuje v dalekém vesmírném prostoru i americká sonda Mariner 5. Letí s vypnutými přístroji hlubokými propastmi Univerza již plných 28 let. A opět se stalo cosi neuvěřitelného. Kdosi neznámý, kdesi v mrazivých dálavách, aparaturu zapojil a sonda plných 45 minut překvapivě a neočekávaně vysílala signály, které vědci přešli pragmatickým mlčením. Ututlání zůstal i samotný obsah vysílání.

Vzápětí nato se sonda odmlčela navždy.

Je to doba, kdy prezident Ronald Reagan opakovaně nabízí svému úhlavnímu nepříteli - komunistickému Sovětskému svazu - dokumentaci SDI, systému obranné vesmírné iniciativy, známé též pod jménem „Hvězdné války“.

Obranné družice kroužící kolem naší planety tvoří neproniknutelný val, který má za úkol zničit cokoli, co se objeví poblíž naší planety. Tedy i raketové zbraně možného protivníka mají být zničeny rentgenovým laserovým paprskem vybuzeným vesmírným atomovým výbuchem.

Raketová letadla stoupající do výše 50 - 120 km, aby vzápětí vypustila rakety s atomovou hlavicí, či naopak předměty ničící objekty, pohybující se v tomto prostoru, svojí kinetickou energií.

Jinou zbraní SDI mohou být i elektromagnetická děla, jejichž střely se pohybují rychlostmi připomínajícími i počáteční rychlosti U.F.O. - 90 000 km/hod.

Prezident též opakovaně hovoří o mimozemské invazi, která Zemi hrozí. V souvislosti s tímto názorem jsou dobře známá i jeho slova: „Při vzniku SDI stála sama prozřetelnost.“

Zajímavá shoda v kontextu ještě zajímavějším.

Podle Winstona Churchilla stála prozřetelnost i při vzniku atomové bomby.

Jak je patrné, prozřetelnost je neuvěřitelně zaměstnaná instituce nemající nic jiného na práci, než držet svoji ochrannou ruku nad budováním destrukčních systémů, uspokojující svými nepozemskými parametry náročné požadavky doby.

Bylo to tenkrát skutečně zajímavé období, kdy mohlo pravděpodobně promluvit i kamení.

Období, do kterého můžeme, v chronologii událostí, umístit rozhodnutí všech zúčastněných o konci komunismu v Evropě.

Tak se i za necelé tři roky stalo. Bohužel vzniklý společenský hybrid příliš připomíná všechny „ismy“, které se na této planetě během dvacátého století tak úžasně proslavily. Včetně arogantního gangsterismu.

Moskva dala na zmíněných rozhovorech zcela jasně najevo, že se k obranné iniciativě **NEPŘIPOJÍ!**

Nemají zájem o vrcholně nejtajnější dokumenty nepřátelského Pentagonu!

Dne 28. ledna 1986 neplánovaně startuje raketoplán Challenger. Startuje krátce po vyhodnocení materiálů předchozí výpravy.

Vše je zjevně úspěšáno.

V té době panují v místě startu velké mrazy a z raketoplánu visí metrové rampouchy (právě v místech, kde lze tušit ono těsnění, které následnou havárii způsobí). Mám dojem, že jenom snilek by doufal, že mráz je to, co dělá dobře jemným součástkám, či těsnícímu materiálu.

Start a krátkých 71 vteřin letu.

Netěsnost obří palivové nádrže.

Malý plamének na obrazovce se mění během okamžiku v mohutnou explozi, jež rozmetá celý raketoplán na kousky. Ohnivá smršť na obloze nedává nikomu ani tu nejmenší naději.

V následujících vteřinách zahynou všichni astronauté na palubě Challengeru v žáru výbuchu. Smutek a následné vyšetřování přináší pouze konstatování, že extrémní mrazy porušily těsnění palivové nádrže.

A od této chvíle se americkým odborníkům na kosmické lety nepodaří po celé dlouhé období vypustit ani tu nejmenší raketu. Všechny vybuchují krátce po startu.

Sovětský svaz odpovídá prezidentu Reaganovi na jeho výzvy o společném jazyku při ohrožení naší planety mimozemskou entitou ústy Michaila Gorbačova, který odpověděl svému protějšku v politické zprávě ÚV KSSS, XXVII. sjezdu (Rudé právo ze dne 26. února 1986 - přibližně dva měsíce po rozhovorech prezidentů v Ženevě). Gorbačov ve funkci generálního tajemníka ÚV KSSS na vrcholném komunistickém obcování použil následující slova: „...Americký prezident řekl, že kdyby naší planetě hrozila invaze mimozemšťanů, SSSR a USA by rychle našly společný jazyk... Ale

cožpak jaderná katastrofa není reálnějším nebezpečím než invaze neznámých mimozemšťanů?...“

Tolik citát.

Méně zainteresované chci upozornit na fakt, že rozhovor státníků největších supervelmocí probíhal na úrovni ufologické sekty podřadného formátu.

Nebo je vše zcela jinak.

Pan Michail Gorbačov tehdy ani na chvíli nezapochoyboval o možnosti invaze, či kompetencích Ronalda Reagana hovořit na vrcholných setkáních o mimozemské invazi. Spíše se však domníval, že je nutné řešit ty nejbližší problémy a pak ty časově vzdálenější. Doufejme jen, že se Michail Gorbačov nezmýlil a všechny pohromy, které zmínil, nejsou výsledným efektem problému jediného - pak by měl pravdu spíše prezident Spojených států.

Ponechme oba pány na pospas historii a vraťme se zpět k problému, zda verš I./ 81 hovoří o tragickém startu amerického raketoplánu Challenger. Dříve než opět použiji triky s polyfonií písmen, upozorňuji na řecké označení písmen - kappa, theta, lambda.

Napišme nyní text zmíněného verše do známého grafu, majícího tentokrát rastr 12 x 10.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2
1	D	H	U	M	A	I	N	T	R	O	U	P
2	E	A	U	N	E	U	F	E	R	O	N	T
3	M	I	S	A	P	A	R	T	D	E	I	U
4	G	E	M	E	N	T	E	T	C	O	N	S
5	E	I	L	S	E	P	A	R	E	Z	L	E
6	U	R	F	O	R	T	S	E	R	A	D	I
7	V	I	S	É	E	N	D	E	P	A	R	T
8	K	A	P	P	A	T	H	I	T	A	L	A
9	M	B	D	A	M	O	R	S	B	A	N	I
10	S	E	S	G	A	R	E	Z				

Ano, osmý řádek sehraje v následujícím okamžiku dominantní roli. Není pochyb, že je díky celému čtvrtému řádku více než podivný. Kapa, theta, lambda (viz česká verze) - klíčový bod prokazatelně vystupující z veršů a vytvářející jistý nesoulad.

Text zmíněného verše mírně upravíme podle závazných pravidel polyfonie písmen, o kterých jsem kdysi velmi popisně psával. Dále přeskupíme jednotlivé řádky textu podle zákonů akrostichu, i když slovo Amerika nebylo v době Nostradama běžně používáno.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	
1	D	H	U	M	A	I	N	T	R	O	U	P	E
2	A	U	N	E	U	F	F	E	R	O	N	T	
3	M	I	S	A	P	A	R	T	D	E	I	U	
4	R	E	M	O	N	T	E	T	C	O	N	S	
5	V	I	S	E	E	N	D	E	P	A	R	T	
6	K	A	P	P	A	T	H	I	T	A	L	A	
7	U	R	F	O	R	T	S	E	R	A	D	R	
8	E	I	L	S	E	P	A	R	E	Z	L	E	
9	S	E	S	G	A	R	E	Z					
10	M	B	D	A	M	O	R	S	B	A	N	N	I

Jistě není žádným tajemstvím skutečnost, že Nostradam - čas od času - používal latinských, či řeckých slov k akcentování klíčové části. To, co se náhle před naším zrakem objeví, je právě tím, co lze nazvat malým překvapením.

Kappa, thita a lambda (viz francouzská verze) jsou písmena, která mohou vytvořit slovo kapathita - kapacita. Tedy pojem popi-

sující schopnost něco do sebe pojmout, cosi obsahovat. Rovněž latinské slovo *capacitas* nehovoří odlišným jazykem. Znamená totiž objemnost, či objem.

Anagram pro označení „palivová nádrž“? Pravděpodobně.

Po zběžné kontrole ostatního zvýrazněného textu lze nabýt dojmu, že Michael de Nostradam nutně musel stát v době havárie raketoplánu někde poblíž.

To je pro nás velmi znepokojující, a tak se můžeme zklidnit více než vítanou možností, že přání je otcem myšlenky.

Vše je možné, i když...

V mnoha dalších a dalších verších nám Nostradam takovou variantu neumožňuje.

„seront mis a part“ - vyřadit část

„remonte de part kappathita“ - demontovat část nádrže

„fortsera“ - forteresse - anagram slova pevnost

„revise de part kapathita“ - revize části nádrže

Zcela jistě nejde o pružně přesné překlady, jako spíše o přesné stanovení obsahu uvedeného v textu. Jisté je i to, že můžeme spatřit i jiná slova, či anagramy, které s tímto problémem mohou souviset.

Je nutné provést demontáž a následnou revizi té části pevnosti, kterou nazývám kapa, thita, lambda - nádrže. Je nutné jednu část nádrže vyřadit. To opožděně vzkazuje Michael de Nostradam do budoucnosti.

Ve čtvrtém řádku uskupení písmen může být, ale také pravděpodobně nemusí být, anagramem slova *RETANCHEMENT* - těsnění. Ale to by byl zcela jistě „silný tabák“ i pro velmi otužilé jedince.

Proto také pomlčím o možnosti přeskupit celou tabulku podle Nostradamova jména, jehož možný anagram skrývá poslední řádek.

Možná bychom objevili i slovo *Challenger*.

Jednu jistotu však již mám.

Neopomenul jsem nic z toho, co rozčiluje ty, které chci - zcela programově rozčítit. Snad právě proto, že ve své nabubřelosti nevidí, že nesahají Michaelu de Nostradamovi ani do jedné setiny výše prachu u jeho středověkých bot.

A i ty by mnohdy měly větší cenu, než tvrzení jeho protivníků o Zlatém věku lidstva, o kterém prý Nostradam psal.

Jisté je pouze to, že psal o lidské bídě.

Pohlédneme-li na bídu dvacátého století očima nezaujatého pozorovatele, pak musíme stanout v úžasu. Nikoli snad proto, abychom jásali a byli u vytržení nad svou vlastní zvráceností a anomii - pozvolným odklonem od všeho, co bylo ještě relativně nedávno považováno za příznaky lidské civilizace.

Zdá se, že od nás nepozorovatelně, avšak rychlým krokem, odchází božská jiskra. Přesně ta, o které hovoříme v okamžicích, kdy se domníváme, že jsme již dosáhli všech vrcholů poznání.

Je-li někdo v této otázce optimista, pak zcela jistě své přesvědčení nezmění ani při další „Velké kabátové revoluci“, aby pak opět nestydatě usměvavý tvrdil, že minule se překabátil jen a jen proto, aby mohl nepřátelské straně škodit a škodit.

Nebo jsem si i tohle vymyslel?

Údajně letecký snímek z okolí pyramid v Gíze. Co vše lze vytvořit pomocí výpočetní techniky? Nebo tvrdá realita?

*„Houston, zde základna Klidu.
Orel přistál.“*

Neil Armstrong

Moře Klidu - 21. července 1969

Do cípu Luny

Odvolávám to, co jsem odvolal. Myslím tím své uspokojení nad zajímavými snímky košického studia. Mé původní podezření, že američtí astronauté zapomínají filmovat a fotografovat vše, co by mohlo být trochu zajímavější, bylo opět posíleno po zhlédnutí hodinového filmového snímku z posledních výprav programu Apollo. Byl jsem nadšen, že mohu konečně, po více než dvaceti letech, sledovat jízdu měsíčním vozidlem. Vzrušeně jsem astronautům držel všechny palce, aby snad opět neřádila v jejich řadách nemilosrdná skleróza. Za vše je zcela jistě odpovědná právě tato zákeřná nemoc, jež v minulosti způsobila tolik nepřijemného zapomínání, či vypadávání filmových kamer a fotografických přístrojů. A ty pak leží, či poletují na nejroztodivnějších místech blízkého vesmíru.

K svému hlubokému zármutku jsem po zhlédnutí onoho hodinového snímku zjistil, že převážná část filmu byla vyrobena ze tří nebo čtyř fotografií měsíčního povrchu, po kterém sterilně přejížděla kamera řízená zkušenou rukou režiséra.

Celá akce byla podbarvena neuvěřitelně sestříhaným dialogem obou astronautů a připomínala tak zlatý věk sovětské dokumentaristiky, která nechtěla prakticky ukázat nic a přitom vše.

Do omrzení opakující se dvacetivteřinový snímek kamery rove ru byl stydlivě vystřídán krátkými záběry pracujících astronautů a ještě delšími snímky z řídicího střediska.

Zcela evidentně nemělo být ukázáno nic, co by nás nemístně „odvázalo“, nebo probudilo naši pozornost.

I po více než dvaceti letech je tedy hra na utajování skutečností více než hmatatelná.

Tak jako kdysi a možná ještě více.

Za největší podivnost v celé záležitosti považují dvacetipětileté ticho, které zavládlo na Měsíci od dob, kdy na tomto satelitu vyvrcholil projekt Apollo poslední výpravou Apolla 17 (11. 12. 1972 - Cernan, Schmitt, Evans).

Není nic tak neuvěřitelné, jako když státní administrativa zruší nejúspěšnější projekt, jaký kdy byl na této planetě realizován.

Jediné vysvětlení je velmi jednoduché. Vše probíhá v jiné a netušené úrovni.

Jinou otázkou je výzkum vesmírných prostor pod „pozorným okem“ technicko-fyzikálních jevů, jež jsou pravděpodobně majetkem možné vnější entity. Právě té, kterou v novodobých legendách označovali všichni američtí astronauté šifrou buď jako svatého Mikuláše, či jako Strašáky.

Kdo si již vzpomene na nečekané a podivné zvuky, které překvapily první měsíční výpravu natolik, že se její výstup na povrch našeho satelitu pozdržel o více než hodinu. Tenkrát jsme si měli myslet, že se porouchaly „dveře“.

A opět byly filmové materiály pravděpodobně pečlivě cenzurovány a to, co jsme mohli sledovat při „skoro přímém“ přenosu, již nenaleznete v žádném vzpomínkovém dokumentárním materiálu. Beze stopy zmizely i některé fotografie.

Je zcela lhostejné, zda astronauté mohou, či nemohou přiznat svá setkání s tím, co kdosi označuje jako neexistující „neznámé létající objekty“.

Připustíme-li jisté právo na utajení některých částí výzkumů, pak je nutné suše konstatovat, že tak vážná záležitost, jakou U.F.O. bezesporu je, mezi ně nemůže a nesmí patřit. V opačném případě je nutné považovat jakékoli zamlžování, překrucování a lži za nebezpečnou hru možné páté kolony používající jisté metody. Právě ty, jež tak silně připomínají kompilaci všech možných „ismů“, které kdy proklusaly nejen osvícenským dvacátým stoletím této těžce zkoušené planety.

Největší jistotu mám - a tou je fakt, že se již nikdy nedozvíme o systému věcí přímo spjatým s fenoménem tutlaným tak, že to v dějinách lidského společenství nemá obdoby. Zfilmovaná Akta X jsou vlastně vtípem onoho systému, neboť jakékoli promísení pravdy a lži má jediný výsledek...

Slouží pouze jako nevyslovená hrozba všem, kteří by se snažili zavedený systém zvrátit.

Má to být marnost.

Zdá se, že systém má pravdu. Je marností přesvědčit strach a hloupost, aby se proměnily v lidskou sounáležitost.

Centurie IX./ 65

*Dedans le coin de Luna viendra rendre,
Ou sera prins & mis en terre e(f)trange.
Les fruits immeurs seront a grand e(f)clandre,
Grand vitupere, a l'un grand de louange.*

*Do cípu Luny bude dopraven,
zajat a umístěn na cizí Zemi.
Pro nezralé ovoce velký skandál.
Velké pomluvy a pro jiného chvalořeč.*

Věnujme nyní pozornost slovům, které nám zasílá středověk prostřednictvím veršů Michaela de Nostradama. Není žádným tajemstvím, že právě tato Centurie je spojována s první „měsíční misí“ Apolla 11 (20. 7. 1969 - Armstrong, Aldrin, Collins).

„Dedans le coin“ - uvnitř klína, do rohu - Měsíce umístěn. Taktáž slova lze přeložit tak, jak bylo použito i v našem případě. Není jistě bez zajímavosti, že písmena (dedan) **SLECOIN** mohou být typickým anagramem - přesmyčkou. V tomto případě jména jednoho z astronautů - Edwina Collinse. Právě toho, který zůstal ve vesmírné lodi Columbia na okružní dráze kolem Měsíce.

Dopraven do rohu, či cípu Měsíce. Vše, co víme o „střelecké mušce“ autorů projektu Apollo, je to, že převážná část výprav směřovala do rovníkových oblastí. Apollo 11 do oblasti Moře Klidu (Mare Tranquillitatis), Apollo 12 a 14 přistály poblíž kráteru Fra Mauro (19. 11. 1969 - Conrad, Bean, Gordon; 5. 2. 1971 - Shepard, Mitchell, Roosa), Apollo 15 naopak nad rovníkem, poblíž nultého poledníku v oblasti Palus Putredinis - v Bažině Hniloby (30. 7. 1971 - Scott, Irwin, Worden).

Zpět ke hvězdám, nebo do hlubin nedobytných informačních sejfů?

Přestože Nostradam napsal slovo „prins“, nenajdete takové slovo v žádném slovníku a jediným možným slovem, na kterém se shodují mnozí badatelé, je „PRIS“ - chycen, zajat. Písmeno „N“ se zdá být Nostradamem uměle vloženo.

A ještě jedna důležitá věc. Text, který vlastním, je z roku 1689 a plně zachovává dobové zvyky - včetně záměny „F“ za „S“ (fera - sera; feront - seront). Podobnou záležitostí je písmeno „f“, které již z moderní francouzštiny vymizelo (eftrange - etrange).

Apollo, avion - letadlo, mission - výprava, adler - orel, jsou slova, která nemusíme brát vůbec v úvahu, pokud je nám to nepříjemné. Avšak pojem „ARMSTRANG“ se velmi blíží jménu Neila Armstronga, muže, jenž snad jako první vystoupil na měsíční povrch. Za nejdůležitější ze všeho považuji část čtvrtého a pátý řádek rastru (mis en terre e(s)trange les). Je totiž možné, že zde je celá pointa anagramu.

M I S E N T E R R E S T R A N G E L E S

M I S E

T E R R E S T R E

A N G E L E S

E - T R A N G E

Mise terrestre angeles, slova zdaleka nesplňující lingvistické požadavky, nicméně slova hovořící velmi jasně - mise pozemských andělů (poslů). Jenže pozor! Etrange angelos - cizí (podivní) andělé souvisí s anagramem „extraterestre“ - mimozemský.

Je snad možné, že nám kdosi zamlčel, že se astronauté setkali s neznámými mimozemskými a velmi podivnými „anděli“?

Všechno je možné! Dokonce velmi pravděpodobné, uvážím-li vše, co mohu zcela nezájatě posoudit.

Ano, mám dojem, že ani v tomto okamžiku se Michael de Nostradam nemýlil!

„Češi musí okamžitě vyklidit svá pohraniční území a to nejpozději do 26. září. Tohle je můj poslední územní nárok, jaký musím Evropě vznést!“

Adolf Hitler
Berlín 1938

„Může přijít chvíle, kdy kvůli vpádu Německa do Československa může začít evropská válka.“

Duff Cooper
První lord admirality
Londýn 1939

„V okamžiku, kdy Československo ztratilo svoji integritu vyhlášením samostatného Slovenska, necítíme se být k Československu smluvně vázáni. České vládě se doporučuje, aby její vojska nekladla odpor německé okupační armádě vstupující na české území.“

Sir Thomas Inskip
Londýn 15. března 1939

„Již nikdy nesmí německý národ dovolit Čechům obrodit se, tak jako v devatenáctém století.“

Adolf Hitler
Mein Kampf

„Český ksindl nemá v tomto prostoru (rozuměj v Čechách) konec konců co pohledávat!“

Reinhard Heydrich
Zastupující říšský protektor
Praha 1942

„Československý bastard musí zmizet z mapy Evropy a Češi nám musí vrátit okupovaná území. Benešovy dekrety musí být konečně a okamžitě zrušeny.“

Sudetendeutsche Landsmannschaft
SRN 1980

Česká strana lituje, že poválečným vyháněním, jakož i nuceným vysídlením sudetských Němců z tehdejšího Československa, vyvlastňováním a odnímáním občanství bylo způsobeno mnoho utrpení a křivd nevinným lidem, a to i s ohledem na kolektivní charakter prisuzování viny.

bod 3
text česko - německé deklarace
SRN 1997
(rozpad Československa 1993)

Za tlustou čarou - ponoru

Nedávno jistý německy píšící „Švýcar“ překvapeně a zainteresované čtenářské obci sdělil, že objevil klíč k rozluštění Nostradamových prorockých veršů, jenž je prozatím jeho tajemstvím.

V souvislosti s touto zprávou uveřejnil zmíněný badatel několik Nostradamových veršů a v jednom z nich se prý hovořilo o novém spojení mezi Anglií, Polskem a Maďarskem proti novodobé německé rozpínavosti.

Vzhledem k mému vztahu ke všemu, co čpí hnědými koženými kalhotami a bílými punčoškami, či perfektní „holicí štětkou“ zapíchnutou vtipně v elegantním tyroláckém kloboučku, jsem mohl teoreticky zajásat. Nicméně nejásám. Musím bohužel opět konstatovat, že Nostradam nic podobného nenapsal. Verš, o němž je řeč, zní zcela jinak. Je však možné, že cenzurní změny provedli dodatečně až domácí pohrobci „protektorátních vlastenců“, kterým jde tradičně na nervy naše spojení s Anglií.

Snaží se nás přesvědčit, že „zločinecká klika“ kolem dr. Edvarda Beneše zlobně vítala „postupimský cár papíru“.

Hovořím o těch, kteří by tak rádi vyměnili český národ za jiný. Pátá kolona, jež nám opět, tentokrát v roce 1993, zahrála smutné divadlo, a to se stejnými hesly jako v roce 1939.

A opět kdosi hovoří o „zločinci“ Edvardu Benešovi, nebo vyjadřuje hluboké zneklidnění nad názvem jednoho českého náměstí. Jako za starých dobrých časů protektorátu Böhmen und Mähren a Reinharda Heydricha.

Suše konstatuji, že jsem v roce 1990 zhlédl hodinový televizní program apelující na české občany vlastníci málo využitě chaty, aby si uvědomili, že sudetští Němci nemají kde hlavu složit a nevyužitě chaty by jistě přivítali, alespoň do té doby, než se s konečnou platností vyřeší česko - německá otázka.

Pak již následoval velký nárůst nezaměstnanosti na Slovensku a z toho velké a oprávněné rozhořčení, neboť „z nepochopitelných“ důvodů byla nezaměstnanost v českých zemích několikanásobně nižší. Samozvaní mágové se špatnou výslovností, z hrobů vyvolané dávné mrtvolky a zeď nenávisti mezi oběma blízkými národy.

Jak snadné. Jak účinné!

System „jak Hitler dodatečně vyhrál druhou světovou válku“.

A nyní nezbyvá, než trpělivě očekávat články o hodném strýčkovi Adolfovi, který byl tak strašným způsobem podveden. Ale také články o tragédii českého národa, který naletěl zločinecké anglo - americké klíci z Postupimi, dirigované zločincem Benešem a jeho chlebdářcem Stalinem. A takto sveden se nebohý český národ ne-prozřetelně rozešel se svými německými pány, kteří vždy tak obětavě drželi svoji „ochrannou“ ruku nad „milou“ Tschechei.

Typicky krátká paměť, nebo programově naučená nevědomost.

Přesto musím trvat na svém. Nostradam nepíše o spojení Anglie a některých evropských národů zaměřeném proti Německu po druhé světové válce. Zdá se totiž, že Německo, přes všechny peripetie, ušlo velký kus cesty k demokracii, a je dokonce možné, že se stane i zázrak a Němci konečně najdou mír i ve své německé duši a nebudou jej muset již nikdy hledat na Východě. To ze srdce přeji i těm, kterým ublížili.

Nicméně Michael de Nostradam je přesvědčen o tom, že tato země bude řešit zcela jiné problémy, než je konečné řešení zapeklité otázky, co s Čechy.

Vize spojené Evropy je krásnou vizí.

Co nedokázala víra, dokáže peníze?

Nebo společný nepřítel?

Kdo ví?

Centurie V./ 51

*La gent de Dace, d'Angleterre, Polonne
Et de Boeme seront nouvelle ligue;
Pour passer outre d'Hercules la colomme,
Barcins, Tyrrens dresser cruelle brigade.*

*Lid Dacie, Anglie, Polska
a Čech vytvoří novou ligu (pakt);
kvůli nástupu Hercula
Barcinští (Barcelona), tyrenští sedí v kruté loďce.*

Jak je patrné, po Maďarsku není v tomto zajímavém verši ani stopy, pokud neztotožníme Dacii se Sedmihradskem - kdysi východní částí Uher. Naopak se hovoří o spojení Čechů s Anglií, ale i Polskem - jež se zdá být nejen logické, ale i prozíravé.

Herculem je spíše míněn velký šéf z míst, ležících poblíž té části planety, kudy kdysi prolétla „Pouštní bouře“. Pokud by Nostradam hovořil o Německu, pak vždy používal názvy: Grande Germania, Teda, Alemagna, Cymbertia atd.

Další verš, ve kterém se zmiňuje Michael de Nostradam o Čížcích, je více než podivný. Co společného může mít Navarra ve sporu mezi Čechami a Maďarskem? Někdy je tento quetrein vysvětlován a spojován s revolučním rokem 1848, kdy přeskočila revoluční jiskra z Čech do Uher. Ale ani tenkrát žádná Navarra, či navarrské knížectví, nesehrály pražádnou pozoruhodnější roli.

Možná leží spor, spolu již nesousedících států, kdesi v budoucnosti, nebo měl Nostradam nejspíš zkrácené informace.

Nemohl totiž, ani náhodou, tušit, že Maďaři dlouhá staletí prováděli svoji věc tak důkladně, že se jim posléze podařilo ututlat před celým světem nejen Slováky, ale i samotné Slovensko.

To se tehdy, ale i dlouho poté, jmenovalo „trefně“ Horní Uhry. Byl to jinak podivný stav věcí, neboť to nebyli Slováci, kdo byl nucen převzít od druhého národa jeho kulturní statky.

Pozdvižení uvnitř Horních Uher skrze Čechy.

To již zní velmi přijatelně, i když ostatní slova celou věc opět zamlží. Svaté pobouření pro platbu za jakési květiny, či barvy na tyči. Pokud lze slova vyhnání ze země nahradit skutečností, že konečná myšlenka o definitivním rozdělení a zničení Československa vyšla nakonec z české strany, jakkoli zamlžovaná jako jediná možná varianta, pak je výsledek v souladu i se zbývající částí verše.

Centurie V./ 89

*Dedans Hongrie, par Boheme, Navarre,
Et par banniere saintes seditions;
Par fleurs - de-lys pays portant la barre,
Contre Orleans sera e(f)motions.*

*Uvnitř Uher, skrze Česko, Navarra,
a skrze vyhnání ze země, svaté pobouření:
pro výplatu za květiny (barvy) na tyči,
tehdy krajina orleánských bude (plná) emoci.*

Oboustranně uměle vyvolávaná nevráživost skončila nakonec nespokojeností slovenské strany, žádající finanční náhradu za „barvy na praporu“, které si Češi „neoprávněně“ přivlastnili.

Jak dalece se Nostradam mýlil...

Centurie IX./ 94

*Foibles galeres seront unies ensemble,
Ennemis faux le plus fort rampart:
Foible assaillis Vratistlaue tremble,
Lübecq & Mysne tiendront barbare parts.*

*Důvěřivé lodky se spojí,
falešní nepřátelé se silněji opevní,
slabé útoky a Bratislava se otřásá.
Lübeck a Míšeň se připojí k barbarské straně.*

Jmenovaná německá města jsou známým sídlem neofašistického hnutí. To, že Nostradam hovoří v souvislosti s těmito městy o barbarské straně, je jistě velmi zajímavé.

Fašistické aktivity na tomto území se „shodou okolností a celkem náhodně“ vystupňovaly v době rozpadu Československého státu. Tedy právě v době, kdy se Bratislava otřásala a dvě malé lodky byly ještě spojeny.

Rozhodně to byla však jiná spolková země, kam směřovaly poradní kroky vůdců Slovenské národní strany.

Poslechněme si nyní, jak tento verš vysvětluje druhá strana - německý badatel Dimde: „Postačí slabé útoky a přesto se rozruší slovanská převaha. Lübeck s Míšni uchopí barbarskou stranu.“

Bez komentáře.

Centurie I./ 50

*De l'aquatique triplicité nai(f)tra,
D'un qui sera le leudy pour sa feste:
Son bruit, loz, regne sa puissance croi(f)tra
Par terre, & mer, aux orins tempeste.*

*Ze tří vod zrozen,
ten, který bude ve čtvrtek slavit svůj svátek.
Pověst o něm, jeho sláva i moc porostou.
Na zemi, a na moři způsobí východní bouři.*

I tento verš bývá překládán různě, ale i různě vysvětlován. Nepochybně přispěl k tomuto faktu i samotný Michael de Nostradam, který mnohé napsal tak, aby byly jeho verše pochopeny až v době, kdy budou aktuální. Myslím si, že tento stav je dán nejen úrovní informací, ale někdy i úmyslem (to platí i pro autora této knihy).

Na rozdíl od mnoha badatelů se přikláním k názoru, že se zmíněný verš netýká, jak se za malou chvíli sami přesvědčíme, konkrétní historické osobnosti. Naopak jsem přesvědčen, že Nostradam hovoří o Spojených státech.

Zrozen ze tří vod. Množství národů bylo Velkým hybatelem promícháno v obřím kadlubu tam, kde dnes leží Spojené státy. Ti, kteří přišli ze všech koutů světa, ze zemí ležících na březích tří oceánů - Atlantického, Indického i Pacifiku - vytvořili s původním

indiánským obyvatelstvem velký národ, který během dvou set let vytvořil mocný státní útvar, jehož pověst obléhá nejen Zemi, ale i nedaleké vesmírné prostory.

Ten, jenž bude slavit svůj svátek ve čtvrtek.

Independence Day - Den nezávislosti je významným svátkem, který je ve Spojených státech slaven vždy ve čtvrtek 4. července. Jestliže 4. červenec nepřipadne na čtvrtek, slaví se Den nezávislosti vždy první čtvrtek měsíce července!

Poslední řádek zmíněného verše hovoří o moci na zemi i na moři, jež rozpoutá východní bouři, či chcete-li - bouři na Východě. V této souvislosti nelze nezpomenout na Pouštní bouři, která se přehnala nad hlavami blízkovýchodních hlavních aktérů jiných Nostradamových veršů. Těch, které hovoří na téma „třetí vyvolané potopy krve“. Přesně té, o níž jsem velmi stručně hovořil v předchozím dílu v souvislosti s „utajeným zlem z nebes“. Válečným konfliktem, jehož skuteční strůjci budou podle Michaela de Nostradama „bohové se zdánlivě lidským vzezřením“.

Jak jsem již řekl, domnívám se, že Centurie I./ 50 hovoří o Spojených státech, avšak pouze jediný člověk to věděl zcela jistě.

Vzkázal nám to nějakých sedmdesát let po objevení Ameriky Kryštofem Kolumbem...

Presages 35

P	lus le grand n'e(f)tre, pluye, au char le cristal.
T	umulte e(f)meu de tous biens abondance,
R	azes, Sacrez, neufs, vieux e(f)pouvental.
Ef	feu ingrat, mort, plaint, joye, alliance.

Jeden z největších (již) nebude.

Děšť na voze z křišťálového skla.

Vzbouření rebelové kašlou na blaho nadbytku.

Vpád, pomazání (vládci), nezkušenost a prastaré hrůzy.

Vytržení nevděčných, smrt, nářek, veselí a spojenectví.

Michael de Nostradam

Třetí vyvolaná potopa krve

Tento Nostradamův verš patří rovněž mezi ty podivnosti, které v nás mohou vyvolávat jisté asociace o možnosti prostupu branou času. Tedy tehdy, pokud jsme záměrně neoslepli, nebo (nedej přírodu) dokonce neohluchli.

Jeden „Veliký“ zemře. Jeho vůz z křišťálového skla osíří a kapky deště budou tiše připomínat minulý svět, který snad odešel společně s majitelem křišťálového vozu. Nadbytek jiných a vzbouření rebelové budou znamením jiného světa, kde nezkušení vládcové zapomněli na staré revoluční hrůzy. Nezřízená chamtivost si bude myslet, že ubohé dary hladovějícím jim zaručí vděčnost.

Nestane se tak.

Naopak smrt jim odpoví a jejich vlastní nářek. A vzbouřenci se budou veselit ve spojenectví s kýmkoli.

Pochmurná vize s velmi reálným jádrem. Na nedávném summitu „pomoci“ hladovějícímu světu byl staříčkový papež Jan Pavel II. překvapen postojem těch, kteří se tváří, že chtějí hladovějícímu světu pomoci.

„Je nutné okamžitě a radikálně snížit stavy těch, kteří se nejsou schopni sami uživit.“

Ano, již se nechceme dívat na chodící dětské kostičky a právě hlad je naším velkým spojencem (rok 1996)...

Ano, mají vždy po ruce taková slova, která jim zaručují pravdu vždy v té úrovni, kolik advokátů mají na výplatní pásce. Ty však měli i malí a velcí gangsteři třicátých let - za zlatých dob prohibice.

Obchod je zkrátka obchod.

Snem staříckého (ale milého) cestovatele není nic menšího, než převést lidstvo přes úskalí roku 2000.

Zda se mu to podaří, je otázka, která zajisté trápí nejen jeho, ale i ty, kteří jsou více informováni o stavu systému věcí než my, nejmenší z nejmenších.

Skleněný vůz (Papamobil) doprovázel muže z Petrova stolce po celém světě a je jisté, že jednoho dne skutečně osíří. Prozatím ještě varuje před novou nastupující chamtivostí, která zapomněla být alespoň zčásti lidská.

Co se stane po smrti onoho vzácného muže, se můžeme jen dohadovat. Na rozdíl od Nostradama o budoucnosti víme přesně tolik, kolik o ní nevědí slavní futurologové, pracující většinou na státní zakázku.

Z jiné legendy - Malachiášových apokryfů - víme, že stávající papež je jedním z posledních, pokud ten příští není vůbec poslední. O podobném fenoménu hovoří i Michael de Nostradam.

Ale o tom později.

Prozatím si povšimněme toho, že opět pravděpodobně použil básnického triku nazvaného „akrostich“. Toto básnické kouzlo umožňuje autorovi v prvních písmenech, či slabikách, „ukrýt jméno toho, o němž verš hovoří“.

„Petres feu“ - tato slova jde přeložit jako Petrova mrtvola. Slovo feu označuje ve francouzštině nejen oheň, ale také nebožtíka, či mrtvolu.

Velký mág neskutečného průniku budoucností tedy skutečně hovoří o Petrově zástupci na Zemi i jeho voze z neprůstřelného „křišťálového“ skla. Po smrti staříckého papeže bude zvolen mladý Říman. Není však prozatím jisté, zda je to tentýž, z Centurií II./ 41.

Podle Michaela de Nostradama se Petrova bárka rozkymácí natolik, že obavy o její osud budou oprávněné. Mladý papež bude vládnout v těžké situaci a bude se zdát, že vše zavinila jeho nezkušenost.

Okolní svět bude v ohni sociálních nepokojů.

Centurie V./ 56

*Par le tre(ff)pas du tres vieillard Pontife
Sera e(f)leu Romain de bou aage,
Qui sera dit que le siege debi(ff)e
Et long tiendra, at de picquant ouurage.*

*Skrze úmrtí staříckého papeže
bude zvolen Říman dobrého věku.
Tehdy budou (o něm) říkat, že oslabil stolec.
A dlouhý čas v mnohých mukách.*

Myslím, že není dobré hovořit o možné válce, té, která může následovat vzápětí za mnohými nedořešenými, nebo uměle živými spory. To je také ten důvod, proč nechci bezhlavě malovat „čerta na stěnu“. Někdy se totiž zdá, že je svět moudřejší, než byl těsně před druhou světovou válkou, kterou Nostradam rovněž poměrně dobře, a někdy velmi přesně, vystihl. Vyvolávat stará strážidla se nemusí vyplatit.

Mohla by opět vystoupit.

Jindy naopak mívám pocit, že třetí potopa krve je tiše připravována naší arogancí a nevšímavostí.

Stále však váhám, zda je vhodné hovořit o těch Nostradamových vizích, jež mě ohromily natolik, že má nálada na dlouhý čas poklesla na absolutní nulu.

Na druhé straně si říkám, že **proroctví by mělo posloužit nejen k poučení, ale i k odvrácení možného zla.** Zvláště tehdy, pokud skutečné události jsou tak podobné tomu, co Nostradam zapsal a vyslal do budoucnosti.

Proto je nutné velmi strážlivě posoudit vše, co bude následovat. Nebude toho mnoho, neboť jen velmi stručně popíši možnou alternativu vývoje, spíše jako kratičkový souhrn, či přehled Nostradamových vizí. Přičemž ponechám stranou všechny dějinné události předcházející porážce hitlerovské mašinérie.

Padesát sedm mírových let a svět opět spěje k velkému válečnému konfliktu. Krátce po konfliktu v Jugoslávii se objeví ve Slavonii válečný křik a hlahol cizích jazyků.

Nové náboženské sekty a pronásledování křesťanů. V souvislosti s blízkými nebesy budou nalézány zohavené mrtvoly. Vzápětí budou velké pře o pravdivost Starého i Nového zákona. Kvůli tomu zahyne mnoho lidí.

Staré náboženství bude zavrhnuto na podkladě nových poznatků v souvislosti s utajeným Zlem z nebes. Občanský konflikt v Itálii - hovoří se o Severu, Etruskii a rozdělení. Kypr napaden, Turecko zabředne do problému. Španělsko a Itálie napadeny tehdy, až povstanou ti z Východu, blízkého i vzdáleného. Společně se severními národy Afriky přejdou Apeniny a vstoupí do Francie. Jedni horami a sněhem, jiní po vodě ze Středomoří, další vzduchem.

Francie napadena z pěti stran.

Dvě stě kilometrů velká plamenná smršť smete vše v povodí Rosny (Rhôny) a tři dny bude možno na východní části Francie vidět její plameny dosahující až k nebi. Obránci v Nice překvapeni a zděšeni účinky zářícího rudého kovu (rudě vyzařujícího kovu).

Islám vstupuje do Německa několika směry z Francie a dunajskou cestou. Některé státy Evropy vytvářejí novou alianci. V té době dlouhodobé deště z arktického pólu způsobují hladomor a morovou nákazu vybuzenou snad i pomocí družicového systému.

Dlouhodobé zátopy a zničený Řím.

Vatikán a ruiny. Papež mění své sídlo.

Centurie II./ 41

*La grand e(f)toille par sept iours bru(ff)era,
Nuée sera deux Soleils apparoir,
Le gros ma(f)tin toute nict hurlera,
Quand grand Pontife changera de terroir.*

*Sedm dní bude žhnout velká hvězda.
Z mraků vysvítají dvě Slunce.
Sprostý pes vyje celou noc,
tehdy až velký Pontifex změní svoji půdu (území).*

Anglie z velké části zatopena tak, že Nostradam hovoří o Skotsku jako o ostrovu. Skotové vidí svoji příležitost a spojují se s východními útočníky.

Anglická exilová vláda v Americe. Francie zničena ohňovou smrťou z nebes. Paříž proměněna v ruiny a obyvatelstvo, včetně žen a dětí, zdecimováno obléháním, hladomorem a dlouhotrvající smrtelnou nákazou.

Francouzská vláda přestěhována do Avignonu. Ženeva plná smradu a obyvatelé prchají celí zplihlí. Ti, co útočili ze Středomoří, zabočí přes Jugoslávii vzhůru k Maďarsku. Velký křik a nářek.

Francouzská vláda zajata.

Odvádění zajatci požírají z hladu jeden druhého. Smrt a náказа ze zbraní obsahujících prášek skrývající strašné tajemství.

Izrael obsazen. Egypt dobyt Íránem. Velká Mongolská říše, mocný spojenc při vpádu do Francie, se dává na pochod přes muslimské státy bývalého Sovětského svazu, směrem do Evropy. Rusko přečká relativně dobře první fáze útoku s armádou ve výhodné pozici. Rumunsko vylidněno, albánská vojska překvapí Itálii. Bojuje se na moři a zejména ve vzduchu. Na nebesích je slyšet hluk boje a hovor brutálních bestíí. Chemické zbraně a uměle zastavená cirkulace vzduchu způsobí, že mnohá místa budou vylidněna a ti, co se vrátí předčasně, zahynou na nákazu.

Pak opět sestoupí Antikrist na zem a lidé budou prchat před jeho hrůzami. Dvacet sedm let bude trvat třetí potopa krve a dalších sedm let poté.

Celá Evropa obsazena. Jižní a východní vojska v Norsku.

V té době, kdy Francouzi těžce bojují, blíží se k Novému Městu, ležícímu na čtyřicátém pátém stupni, velký oheň z nebes. Město jím bude pohlceno a ti, co vyváznou, zemřou kvůli otrávené vodě. Zhroutí se finanční systém a tlupy budou nemilosrdně rabovat vše i národní poklad.

Velká Mongolie zaútočí a základy Západu se na dlouhý čas zhroutí. Hladomor kosí statisíce (nemluvířata odtrhávána od prsu), náказы z nebes nedávají šanci na přežití nikomu. A opět dlouhodobé deště přinášející nákazu. Antropofagie normálním jevem. Umělá zemětřesení a tajfuny vybuzené zvláštním kabelem zničí vše, co ještě nebylo zničeno. Vzduchem létající střely vysuší celé oblasti. Velké části světa budou vylidněné. Města zarostlá vysokou trávou, stále dýmající a životu nebezpečná tomu, kdo se odváží do nich vstoupit. Někde sucho a hladomor, jinde dlouhotrvající deště a umí

rání hlady. V té době se na nebi objeví cosi, o čem budou říkat, že to svítí.

Spojenci z dávných dob zaútočí. Spojenci, kteří dlouhá léta nebyli spojenci. Půjdou vodami, vzduchem i po souši.

Kruté námořní boje v Pacifiku, ale i ve vzduchu. Lodě opatřené zvláštní kamufláží překvapí nepřítele.

Spojenci půjdou stejnými cestami jako kdysi. Jedni ze západu, druzí z východu, invaze ze severní části Evropy a opět Normandie. Z jihu přes Sicílii a Sardinii. Červení a bílí, i modře opřilbovaní, poženou černé přilby zpět. Zaútočí na Persii, kde vše začalo.

Velký vůdce zabit vlastními generály. Vše v povodí Gangu zničeno. Mongolská říše zničena.

Vše zahyne v Izraeli při spojeneckém osvobození. Zbraně měnící maso na popel, nákaza a oheň z nebes. Západ Evropy osvobozen a zničen, ti ve střední části stále okupováni.

Dýmající trosky.

Dělení polí podle dobrozdání, neboť není majitelů. Velké hádky kvůli dělení, i násilí. Zelenina a ovoce skrývající však smrt.

Vlády se zmocní hlupáci, které nikdo nebude brát vážně.

Tehdy se snad objeví na nebesích podivná tělesa, zčásti neviditelná, vedená myšlenkou a vůdcem ovládajícím neviditelnost. Mnoho lidí bude uneseno k nebesům. Mnozí budou vráceni zpět na Zem, kde budou hlídáni - odděleně od ostatních - dnem i nocí.

Z nebes pak sestoupí bohové vnějším vzhledem částečně podobní člověku. Oznamí zbytku lidstva, že ONI, bohové, byli strůjci onoho velkého konfliktu mezi Jihem a Severem, Východem a Západem. Později bude možno slyšet i válečnou vřavu na nebesích, kde nepřátelští bohové budou bojovat mezi sebou.

Mír se pomalu usídluje na planetě Zemi, ale lidstvo dlouhý, dlouhý čas nedosáhne té úrovně jako před válkou. Francouzi dřou do úpadu, aby národ nezahynul. Velké a nebývale kruté mrazy. Mnohé jiné národy již zmizely. Staví nové kostely a objevují se nové sekty, nová náboženství. A již se chystá další válečný konflikt. Ti, co se rozhodli lidstvo zdecimovat, neujdou rovněž svému osudu. Blíží se čas konečného zúčtování. Doba, kdy i mrtví povstanou ze svých hrobů a budou se zodpovídat ze svých činů.

Nikdo nebude opomenut...

To byla krátká kompilace všech Centurií i Presages - Nostradamových prorockých veršů, které bychom měli zpochybnit nikoli tla-cháním o jakési nevědeckosti, ale rázně svými činy, jež by se v ničem nepodobaly těm z Nostradamových predikcí.

Proto je také Nostradam napsal.

Sfinga v Gize oplývá všemi možnými přívlastky. Je možné, že její „paměť“ sahá mnohem dále do minulosti i budoucnosti, než by bylo současné vědě milé. Z jejich podzemních prostor se vynořila legenda o možném konci lidské civilizace. Ten má přijít krátce poté, co lidstvo spatří ve vesmíru svoji posmrtnou masku. Ta na Marsu je prý ta pravá.

Zjevení sv. Jana

Kap. 8./ verš 7.

*... a třetí díl stromů shořel
a všechna tráva zelená spálená jest.*

*Pokud je Bůh, a já o tom ani v nejmenším nepochybuji,
pak tento svět zachraňují před Jeho konečným soudem
matky i otcové obětavě pečující o své postižené děti.*

*Jsem dojat, neboť je to někdy až neskutečný obraz se-
beobětování, v němž se mnohdy zrcadlí naše vlastní nedo-
statečnost.*

Zdeněk Šmitmajer

Armagedon

Zasmušile bloumající opuštěnou krajinou je vídáván posvátný bizon amerických préríjních pustin, ale i dávných indiánských legend. Severoameričtí Indiáni spojují toto mystické zvíře se všemi významnými událostmi, které mají postihnout lidstvo za činy, kterými se neustále prohřešuje proti přírodě. Rozhodně je pro indiánské mystiky bizon - stojící pouze na třech nohách - stejným znamením podivnosti jako cokoli, co se vymyká přírodním zákonům, ale i všemu, co lze ještě považovat za normální stav věcí.

Prastará legenda vypráví, že jednoho dne, v době bizona stojícího na třech nohách, se zrodí jiný posvátný bizon - tentokrát neuvěřitelně bílý. Jeho neobvyklé zbarvení bude neomylným signálem, že věk konce nadchází a krátce nato postihne „bílého muže“ neobvyklá katastrofa. Nastane čas, kdy stromy budou umírat odshora. Tehdy budou lidé hledat záchranu v návratu k přírodě a „Velkému Duchu“.

Marně.

Přežije jen malý počet a „rudý muž“ se konečně opět stane pá-nem své země.

Není bez zajímavosti, že se v roce 1996 podařilo ve Spojených státech „vypěstovat“ neobvyklou odrůdu préríjního bizona. Celkem

tři bílí bizoni, jedinečný a neopakovatelný zázrak, spatřili toho roku světlo světa a s nimi další pokračování prazvláštní indiánské legendy.

Krátce nato spatřili kdesi v poušti indiánští odborníci na tajuplno posvátného bizona stojícího již jen na svých dvou nohách.

Systém věcí tedy pro indiánské šamany pokročil tak dalece, že jsme se již octli uprostřed apokalyptických dní původních obyvatel Severní Ameriky.

Poslední zprávy hovoří o tom, že ve vyprahlé poušti se objevil tentýž bizon nehnutě stojící již jen na své jediné noze. A v zapadajícím slunci je prý možno pozorovat jeho srst - visící v beznadějných cárech k zemi.

Zlé znamení, kterému „bílý muž“ nechce rozumět, hovoří o vážnosti situace, neboť skutečné příznaky několikanásobně překročily příznaky obsažené v prastaré legendě.

Legenda však vždy zůstane pouhou legendou. Snad i proto, že naše svědomí ani zdaleka nepřipomíná charakteristické znaky andělského kúru.

Celá podivnost spočívá zejména ve skutečnosti, že čím dále tím více v nás roste těžko definovatelný pocit jisté paralely důsledků našich „civilizačních“ snah s apokalyptickými vizemi, z nichž mnohé byly napsány prokazatelně před tisíci lety.

Spálené stromy a třetina zeleně bude následně zničena. Zničeny budou i zásobárny pitné vody, neboť zhořknou. Týmž způsobem bude zničena třetina řek, potoků a moří. A od těch znečištěných vod zahyne třetina lidí.

Kdo nechce vidět, nevidí spálené stromy, které lze spatřit nyní již každoročně a to přesně od těch dob, kdy se poprvé „objevila“ ozonová díra i u nás.

Mlčí se i o trvalých očních zánětech vedoucích k následné slepotě. Daleko větší zděšení než tisíce odshora umírajících stromů by měla vyvolat naučená nevědomost a záměrná slepota těch, kteří se hystericky domáhají lži o čemkoli, co by jinak tížilo lidské svědomí. A přesto je voda nadále smrdutá a stromy umírají odshora. Jakoby řízení podivně jednoduchým scénářem, se s pravidelnou jistotou odkudsi vynořují šílenci střílející do dětí, či dalších nevinných obětí.

Zlaté vodovodní kohouty na WC a jakoby oživé kostry hladovějících dětí signalizují nástup nové éry lidstva.

A bůhví co ještě nechceme kvůli svému nerušenému zažívání slyšet.

Miliony a miliony tun síry, olova a desítky milionů ostatních výdobytků „Zlatého věku“ rozhodně nezaručují našim mozkovým buňkám, že se jejich majitelé přerodí v procesu mutací v zázračně inteligentní, či dokonce v prudce geniální nadlidi.

Zcela jistě to bude proces zcela opačný, i když se naučená nevědomost snaží sama sebe zuřivě přesvědčit, že tyto podlé a destruktivní zprávy může šířit pouze zavrženíhodný a nestoudný bídač. Naučená nevědomost - neuvěřitelná záležitost, kterou jsem pochopil až po mnoha letech. A snad právě proto, že jde o natolik rozšířený jev, který je se samozřejmostí pokládán za projev rozváženého a prozíravého nadhledu.

Přesto je pravda zcela opačná.

Naučená nevědomost je nejtřlejší lež, která kdy spatřila světlo světa. Vrcholným uměním znalců oné naučené nevědomosti je její cynické servírování s bezelstným obličejem nezkaženého dítěte. Vždy je nutné protější stranu vyvést z míry svojí naprostou naivitou, o které lze úspěšně tvrdit, že je sehrávána nositeli naučené nevědomosti s vysokou profesionální virtuozitou. A ta se dále zkvalitňuje letitými zkušenostmi do ideální úrovně, až nakonec sroste se svým nositelem v jednu velikou lež.

Byla to původně velmi úspěšná hra použitelná i v méně závažných situacích. Nyní je rozpracována do mnohých variant s nuancemi tak rafinovanými, že pravda konečně může „sbalit své saky a paky“ a odkráčet „do pohádek“ jako nepotřebný brak.

Že přeháním?

Rád bych. Jak také jinak?

Nostradamova „třetí potopa krve“, biblický Armagedon, ale i jiné apokalyptické vize konce světa, hovoří o tom, že i „bílý muž“ má svá proroctví, jež hovoří na stejné motivy jako dávné legendy amerických domorodců.

A kupodivu slouží jen na pobavení v ojedinelých televizních přestávkách, kdy potoky krve řinoucí se z televizní obrazovky vystřídají mračna „feromonů lesbických krasavic“, ale také množ-

ství „svůdně“ obnažených sexuálních gigantů s prokazatelně homosexuálními sklony, či důmyslně propracované reklamy na zboží, které zcela jistě nepotřebujete a nikdy potřebovat nebudete.

Skvělá osvětová práce v oblasti krvavých masakrů bývá někdy, pro osvěžení, vystřídána mimozemskými nestvůrami, které připravují „půdu“ těm, jež se ve skutečnosti prohánějí na naší pozemské zahrádce přinejmenším od těch dob, kdy byly poprvé zuřivě demontovány více nebo méně významnými politiky a vědci.

Naučená nevědomost probudí Velkého krále propastí.

A mohlo by to být i naposledy.

Zjevení sv. Jana

Kap. 9./ verš 15.

*I rozvázání jsou ti čtyři andělé,
(věznění u veliké řeky Eufrates),
kteříž jsou připraveni k hodině,
a ke dni, a k měsíci, a k roku,
aby zmrdovali třetí díl lidí.*

Kap. 9./ verš 16.

*A byl počet vojska lidu jízdného
dvě stě tisíc tisíců (200 milionů),
neboť slyšel jsem počet jejich.*

Armagedon? Ještě nikoli. Ten čas ještě nenadešel, nicméně věrohodné příznaky mohou hovořit o tom, že cosi podivně podobného k nám velmi usilovně chvátá. A opět je lhostejné, zda je Janova vize autentická, či nikoli. Je však také možné, že podoba věci je až neskutečně nenáhodná. Dvě stě milionů vojáků se shromáždí jednoho pochmurného dne v biblických prostorách - poblíž řeky Eufratu. Shromáždění k boji, který nemá v dějinách lidstva obdoby. A je až s podivem, jak mohl Jan Theolog v době „krátce“ po Kristu hovořit jazykem rozhazovačných generálů 20. století.

Nicméně Armagedon to ještě nebude. Ten zatím tiše podupává v budoucnosti o jednu, nebo dvě stránky Bible dále.

Kap. 9./ verš 17.

*A též jsem viděl koně u vidění,
a ti kteříž seděli na nich,
měli pancíře ohnivé (červené) a hyacintové (modré),
a ze síry (žluté). Hlavy pak těch koní
byly jako hlavy lvové, a z úst jejich
vycházel oheň, a dým, a síra.*

Kap. 9./ verš 18.

*A tímto trojím z mordována
jest třetina lidu, ohněm, a dýmem, a sírou,
kteréž vycházely z úst jejich.*

Kap. 9./ verš 19.

*Neboť moc jejich byla v ústech
jejich a v ocasích jejich; ocasové
zajisté jejich jsou podobni hadům,
majíce hlavy, jimiž škodí.*

To vše se má odehrát v časové posloupnosti „krátce“ po podivném zničení jedné třetiny stromů a zeleně ještě podivnějším ohněm z nebes.

Nevím, kolik práce a námahy by dalo spojeneckým generálům akce „Pouštní bouře“ tvářit se překvapeně nad jinými prorockými verši, hovořícími o Hospodinu zástupů nasedajícím na severní pouštní bouři a mířícím své ohnivé střely, z nichž ani jediná se nemine svého cíle.

A pečliví čtenáři biblických textů jistě potvrdí, že to nebyly cíle nezajímavé. Divil by se i samotný velký vůdce Saddám. Ten však zcela logicky vycházel z jiných textů.

Konflikt byl sice zažehnán, problém však trvá i nadále a zdá se, že je stále, více a více, rozdmýcháván. A nejen v této části naší planety, ale kdekoli jinde.

Bylo by to možná i podivné, kdybychom si již dávno předtím nenavykli považovat daleko větší podivnosti za zcela normální. Po špičkách, s lehkonohostí gazely a lstivým úsměvem, jež považujeme za zvláště vydařenou grimasu Děda Vševěda, obcházíme vše, co obejít lze, ať to stojí cokoli.

Zdá se, že Jan Theolog, ale i jiní autoři biblických textů v podstatě vystihli i tento fenomén. A to je na celé záležitosti to nejzajímavější. A snad i proto má Apokalypsa další pokračování.

Na Zemi byl mezitím svržen padlý anděl, jehož znakem bude drak, a ti, co obdivovali šelmu s číslem 666, přenesou na hlavního představitele Zla svůj obdiv.

Doba „sedmi hovořících hromů“ bude zřejmě dobou, kdy nebudeme vycházet z úžasu, avšak nikoli nad vlastní zkažeností. Tu přiřkneme, s genialitou sobě vlastní - Hospodinu, kterému povolíme pro tuto krátkou chvíli i existenci.

Nicméně doba se nachýlí a ani dva svědci v černém, obcházející svět krátce před válečným konfliktem, již nebudou plnit roli zachránců lidstva. Bylo by to i zbytečné, neboť svobodně zvolená cesta, ale i logický vztah příčiny a důsledku, směřuje již nezadržitelně k místu zvanému Armagedon. Doba napomenutí je nenávratně ta tam.

Rubikon byl překročen mnoha našimi činy a poslední možnost vydat se cestou nápravy bude v tomto apokalyptickém okamžiku minulostí - ač v naší přítomnosti máme stále ještě možnost výběru.

A města národů padnou, ostrovy pomínou a hory nebudou nalezeny...

*Osvícenská doba přinesla revoluční změny.
Nyní jde jen o to, zda nositelé výjimečných
myšlenek nebyli osvíceni Okem Luciferovým.*

Jakýkoli neznámý autor

Zpráva o patentu „Pravdy“

Jsem přesvědčen o tom, že pochyby nelze, ani náhodou, vydávat za důkaz neexistence.

Je to sice manévr ukázkově zázračný - a co víc - velmi účinný, ale nic nemůže vyřešit. Pravdu pouze zamlží, překrutí, či pečlivě utají. Nebo odsune do pozadí nevšedních radostí „Zlatého věku“ lidstva.

Je však jisté, že se problém tiše vyvíjí nezávisle na těchto snahách, až jednoho dne se utajené zlo projeví v celé své hroživé velikosti. Daleko hroživější než bylo v okamžiku prvotního utajení.

Zamlčování a utajování velmi závažných informací není jen výplodem supergigantických mozkových trustů našeho pohádkově osvíceného věku.

Již dávno předtím existovalo množství neomylných uskupení, rozhodujících o čemkoliv, co nemělo slyšet ucho „prostého“ lidu.

Velký drtič kostí - Svatá inkvizice - má stále své obdivovatele a obětavé následovatele.

Ti jsou neochvějně přesvědčeni, že optimisté musí být zvláště ti lidé, kteří nemají příliš mnoho informací. A ty, které jim zbývají, je nutné vymýtit a nahradit je nepotřebnými myšlenkami, či jednoduchými ideami.

Informační exploze.

Vše nepotřebné se dozvíme s dostatečným předstihem.

Jakoby v prapodivných výzkumných sociologických ústavech pracovaly stovky či tisíce zuřivých nepřátel lidstva a jakékoli možné pravdy.

A optimisté?

Zdá se mi, jako by vždy byli pevnými pilíři jakéhokoli systému. Ale jak jsem naznačil, nejsem odborník ani v oblasti propagandy.

Jak asi dlouho vystačíme se systémem „nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel“?

Možná jen do Velkého průšvihy, který neslyšně podupává na oběžné dráze.

Ani jsem sám netušil, jak velký jsem optimista.

Jsou však i jiné cesty, jak účinně postupovat proti těm, kteří by měli „zlý úmysl“ propašovat na veřejnost ty informace, které pozorné a neomylné oko „Strážců nezávadných zpráv“ odsoudilo a zpochybnilo.

S výkřikem „A teď mluv, (podlý) břichomluvče“, se vrhl „náčelník“ komise francouzské Akademie věd na nebožáka a ten vyvaloval oči nejen na komisi. Ano, přesně tak se zachoval vrchol vědeckého Olympu nejen zmíněné Akademie věd. Nebožák vynálezce tenkrát nepředváděl však nic jiného než přístroj na záznam zvuku.

Podle věrohodných příznaků, jakými jsou prodejny roztodivných elektronických aparatur, přežil onen vynálezce, jistě k naší nemalé radosti, promyšlený útok vědeckého světa celkem bez větší újmy na zdraví.

Dlouhá léta jsem nechápal, co skutečně lze, a co naopak nesmí být považováno za vědecké. Až jednoho dne jsem prohlédl.

V jediném a zázračném okamžiku!

Stalo se tak 7. srpna 1996. Díky článku uveřejněném ve Večerníku Praha. Bulvární tisk hovořil tenkrát ústy vrcholných vědeckých kapacit na téma, „kde leží ona pomyslná hranice mezi vědeckým a nevědeckým světem“.

Osvícená slova jednoho z nejznámějších odborníků na otevřená okna vesmíru tvrdí: „Cokoli my říkáme, je vědecké, neboť naše tvrzení se opírá o výsledky, které byly publikovány ve vědeckých časopisech. A to, co je tam publikováno, to je současná věda. To, co tam není publikováno, to prostě není věda.“

Tolik citát.

Děkuji mistře.

Jak jednoduché a srozumitelné.

Nechť žijí neomylní strážci čehokoliv, včetně strážců televizních pravd, ale i slavný Koniáš. Nelze zapomenout ani na příčinlivé úředníky Svaté inkvizice - blahé paměti.

Dříve než se vydám na jeden z nejtenčích ledů, na který jsem kdy vyrazil, pokusím se nepozorovaně upozornit na jednu bezvýznamnou maličkost. Povšimněme si, jak málo úsilí a důmyslu postačí těm, kteří již od pradávna „pacifikují lidstvo“ a směřují ho tak, aby učinilo „ten správný krok, tím správným směrem“.

Zdá se však, že je to pouze jeden z projevů jejich patologické touhy po moci apelující na naši pohodlnost. Nic neponechávají náhodě a žárlivě střeží jakékoli hranice našeho poznání. A jestliže je překročíme, obohatí nás „Strážci neomylných pravd“ o další blud, který nás nasměruje „na další správný krok“.

Starí Sumerové velmi dobře věděli, že naše Země je kulatá a je jednou z mnoha planet obíhajících kolem Slunce. Jejich bohové obývali nejen tyto planety, ale přicházeli i ze vzdálených hvězdných soustav. A nyní si připomeňme, co vše již dokázali s tímto faktem učinit všeho schopní makléři s vlastnoručně vystaveným patentem na pravdu.

Ani neuplynulo příliš mnoho vody v řece Tigridu od dob, kdy poslední ze Sumerů zavřel navždy své oči a odebral se ke svým vzácným předkům, a již bylo jasné, že Země je ta nejplacatější placka všech dob.

A pokud by měla být kulatá, je povoleno si myslit, že placka má kruhovitě tvary. Nebeské hvězdy mohou být pouze světélky vhodně dekorujícími rozmařilý noční život bohy povolanych vládců. Nejvýš je povoleno astrologické zkoumání hvězd s cílem zjistit, kdy nastane ten správný okamžik „velké říše, nad kterou Slunce nezapadá“.

Upálit, zničit a zatratit každého, kdo by se kacířsky odvážil tvrdit cosi jiného. Například, že naše Země je koule.

Pokud by se takový scestný názor všeobecně ujal, pak je nutné si uvědomit, že naše planeta je středem vesmíru, a vše, včetně Slunce, kolem ní obíhá. Blízké planety jsou jedinými nebeskými tělesy, jimž je povoleno podobat se Zemi. Jsou však prázdné, neboť jedině na naší planetě je život. Každého, kdo by tvrdil cosi o mnohosti světů podobných Zemi, ale i o rozumném životě na

nich, nechť je čtvrcen, drcen, zničen a znemožněn. Létat mohou pouze andělé, ďábelské bytosti a čarodějnice.

Jestliže ďábelští barbari prosadí názor, že Slunce je středem vesmíru a planety obíhají kolem něho, pak jasně vyplývá, že cokoliv jiného není možné. Žádné jiné planetární soustavy podobné té naší neexistují. Z téhož důvodu je jasné, že mimo andělských a ďábelských bytostí, ale i ostatních duchovních bytostí, neexistují žádní mimozemšťané. Nic těžšího než vzduch nemůže létat.

Ty, co se odváží tvrdit něco jiného než my, není třeba upalovat. Jsou i jiné cesty, jak pozastavit orla v letu.

Není možné létat mimo vzdušný obal Země. Nelze připustit, aby dobrodruzi ohrožovali životy našich milých cestujících zvyšováním rychlostí železničních vlaků nad 40km/hod. Všechen vzduch by byl odsát a všichni cestující by se udusili. Neviditelnost je nesmysl a proto je dnes zcela jisté, že Bůh neexistuje.

My mocní tohoto světa jsme rozhodli o tom, aby vývoj vědění pokročil natolik, že i malé dítě dnes ví, že vesmír je nekonečný a mnohosti světů svědčí o našem neuvěřitelném štěstí. Jsme jedinou rozumnou formou života v celém vesmíru, avšak přestože létáme na strojích těžších než vzduch, nikdy nebudeme moci opustit naši planetu. I ty nejbližší nebeské objekty jsou pro nás nedostupné. I kdybychom to dokázali a dostali se na raketových střelách nenapravitelných snů na některý z nich, zemřeli bychom. Jenom na Zemi je kyslík a voda. Bůh s konečnou platností neexistuje. Byl námi odvolán, neboť neplnil naše požadavky - neměl totiž nikdy připustit naše bezuzdné vraždění ve světových válkách.

Je načase zdůraznit, že přistání na Měsíci znamená epochální vstup lidstva do kosmu. V příštích desetiletích přistaneme i na jiných planetách naší sluneční soustavy. Bylo zahájeno astronomické zkoumání s cílem nalézt stopy rozumného života, kdekoli ve vesmíru. Avšak bohužel - žádné mimozemšťany (ale ani Boha) jsme svými mocnými dalekohledy nezahledli a rovněž náš vysoce odborný časopis - Příroda kolem nás - nezaznamenal žádný zájem možných mimozemšťanů (ale i zájem Boží) o předplatné. Což je nejpádnejším důkazem jejich neexistence. Největším nesmyslem jsou tvrzení o U.F.O. I kdyby kdesi, v dalekých končinách vesmíru - nedej přírodu - existovala hypotetická forma života podobná po-

zemské, nikdy bychom se s ní nesetkali. Dělí nás totiž nepředstavitelné a nepřekonatelné vzdálenosti.

Posuďte sami šílenost tvrzení o neznámých návštěvnících z vesmíru. Apollo 11 letělo k naší nejbližší přirozené družici několik dní. Považte, jak dlouho by museli astronauté letět k nejbližším souhvězdím, ze kterých letí samotné světlo neuvěřitelně nesrovnatelnou rychlostí plných 4,5 roku.

Nikdy by naše rakety nebyly schopné překonat i tyto nejmenší vzdálenosti. Natož pak hluboké propasti vesmíru o velikosti desítek, stovek, tisíců, milionů a dokonce i několika miliard světelných let. A to ani tehdy, pokud bychom měli stroje létající rychlostmi světla a byla by použita sci-fi technologie - hybernace.

To vše jsou nepřímé důkazy neexistence U.F.O. Přímé důkazy jsou ještě pádnější:

a) *...my vědečtí vládcové světa jsme nikdy něco podobného nespatriili. Ani astronomové nehlásí nic, co by nasvědčovalo tomu, že nenadále zbohatli a jsou ochotni ztratit zaměstnání.*

b) *...vědecké špičky z našeho úchvatně dokonalého časopisu „Příroda kolem nás“ nezaznamenaly žádné vesmírné aktivity na požadované úrovni mimozemských úsměvů a palmových ratolestí.*

c) *...máme důvěrné zprávy, že velitelé protiletectvé obrany jakéhokoliv státu jsou ochotni okamžitě vyrazit státní tajemství o své nemohoucnosti bránit svěřený vzdušný prostor proti vesmírné technice, která vládne takovými prostředky, že je neuvěřitelná.*

d) *...jestliže je něco neuvěřitelné, tudíž nežádoucí, pak je zcela jisté, že to vůbec neexistuje. Každého, kdo by tvrdil opak, společensky, ale i jinak znemožnit. Zatvrzelým kacířům umožnit nákup patřičně ojetého automobilu a vyslat na osvědčené české silnice.*

e) *...vědecký svět na svých vrcholných sympoziích s konečnou platností rozhodl o neexistenci Boha, U.F.O. i čehokoli jiného, co se nám jeví jako nevědecké.*

f) *...nevědecké je vše, co jsme si ještě nestačili přivlastnit, nebo i to, co nebylo vytvořeno pod naším odborným dohledem. A neviditelnost se povoluje pouze v ojedinělých případech. Avšak pouze tehdy, je-li to skutečně nutné.*

g) *...s konečnou platností bylo rozhodnuto, pokud nebude časem rozhodnuto jinak, že je životně žádoucí považovat jakékoli aktivity neznámých venkovních entit za planetu Venuši, meteorologické balony, meteory a meteority, odrazy světla, za nová vojenská letadla, za výmysly bláznů i megalomanů, mámení smyslů a halucinace. Jsou vítány i všechny kontaktologické nesmysly, polopravdy, avšak pouze tehdy, jsou-li tyto aktivity řízeny osvědčenými mechanismy.*

Každý nesmysl je vítán, pokud je alespoň zčásti vyvážen pravdivým jádrem. Je nutné - možnou i nemožnou osvětovou činností - odstranit jakýkoli vlastní názor na cokoli - a U.F.O. obzvláště. Dnes se již nestydíme za to, že je Země kulatá. To se již nedá popřít, ale co nesneseme, je kacířské tvrzení, že U.F.O. jsou právě tím, co nás děsí přesně tak, jako kdysi představa kulaté Země zapomenuté kdesi na okraji Univerza.

h) *Závěrečné ustanovení: Žádná světová velmoc oficiálně neohlásila své navázání kontaktu s vesmírnými entitami, ač se dnem i nocí snaží vyjít vstříc všem požadavkům doby i kontaktologů. Akta X jsou pouze přechodným jevem, který každý (i ten nejméně soudný) vědec nemůže brát vážně, s ohledem zejména na předchozí body to-hoto moudrého důkazního materiálu...*

Že přeháním?

Přeháněl bych rád, ale...

...Další důležitou událostí bylo, že mimozemští používali lidi a zvířata jako zdroj enzymů, hormonů i krve. Sloužili též jako surovina pro strašné genetické pokusy.

Mimozemští vysvětlili toto počínání nutností směřující k jejich přežití. Vysvětlili, že jejich genetická struktura je narušena natolik, že je znemožněno jakékoli přirozené rozmnožování a pokud nenastane změna, jejich rasa zanikne. My jsme přijímali jejich vysvětlení s největší nedůvěrou.

Naše zbraně se však v porovnání se zbraněmi mimozemců jeví jako neúčinné. Mezitím byly vytvořeny plány k výstavbě dvou systémů zbraní...

...Výsledkem těchto opatření byly projekty Joshua a Excalibur. Joshua - zbraň, již jsme získali od Němců, byla schopná prorazit 10 mm silnou pancéřovou desku na vzdálenost 2 km nízkofrekvenčními zvukovými vlnami. Převládal názor, že tato zbraň bude účinná zejména proti mimozemským plavidlům.

Excalibur - zbraň vystřelovaná raketou, létající ve výškách kolem 10 kilometrů, dokázala v zemi vytvořit kráter hluboký 1000 metrů... Byla určena ke zničení mimozemců v jejich podzemních bunkrech.

Zbraně nebyly nikdy použity.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Kolonie Země

Přiznám se, že jsem celá léta systematicky a bezúspěšně pátral po objektech, které se v té době v roztodivných podobách pohybovaly spíše na stránkách jinak nezávadných časopisů než na denní, či noční obloze.

Od těch dob jsem mimo jiné udiven novinářským uměním psát neuvěřitelné množství článků, které mimo kvalitní tiskařské černě neobsahují nic podstatného. Jak jsem řekl, Koniáš by měl radost. Spousta časopisů, novin a knih a nic v nich.

Možná že se mýlím, ale co na tom, jestliže nám tento systém vyhovuje.

Když jsem se konečně po letech dopracoval k předchozímu optimistickému názoru, rozhodl jsem se pátrat na „vlastní pěst“. Vsadil jsem vše na jednu kartu - spolehnout se, v době informační revoluce, pouze na vlastní zkušenost - a měl jsem štěstí.

Během několika dalších roků se s tímto fenoménem roztrhl příslovečný pytel. Ale o to více jsem mohl nyní obdivovat i další skryté nadání těch novinářských borců, jejichž práh úplatnosti klesl beznadějně k nule. Umění, které, jak také jinak, úspěšně vzkvétá dodnes. A úmyslně a programově zatajím, co mám právě na mysli.

Popravdě jsem se poprvé setkal s U.F.O. kdysi dávno. Tehdy, kdy mne vlast povolala a já si, ani náhodou, nemohl stěžovat na vojenské vymoženosti, včetně každodenních průšvihů přerušovaných občasným čištěním bot.

Shodou vojensky promyšlených okolností jsem byl jednoho veselého dne přítomen v bunkru protiletectvé obrany státu, a to právě v okamžiku vyhlášení bojového poplachu. „Planžetaři“ se potili za skleněnými tabulemi s mapou naší republiky a zaznamenávali jednotlivé souřadnice neznámého objektu pohybujícího se ve vzdušném prostoru našeho státu.

Neznámý, a tedy nepřátelský, narušitel vzdušného prostoru socialistické republiky přilétával z německého území, přes Žatec na Prahu. Nad hlavním městem se obrátil přesně na jih - směrem na České Budějovice. Vzápětí se tentýž objekt vracel stejnou cestou, odkud přiletěl. Pokud si dobře pamatuji, udivilo mne, že na vzdušný cíl tenkrát nevzlétl ani jeden bojový letoun.

Bylo by to i marné jednání - neznámý narušitel se pohyboval rychlostí 20 000 km/hod. Rychlostí, o které si můžeme dodnes u našich bojových letounů nechat jenom zdát. Pokud se nekontrolovatelně neřítí z velké výšky k zemi. Ale i tehdy by pravděpodobně motory musely pracovat na „plné obrátky“.

I když...

Ve Spojených státech probíhal paralelní kosmický program, o kterém se prakticky příliš nehovořilo. Základna kosmického programu byla na ostrově Guam. Tímto výcvikem prošli zpočátku někteří američtí astronauté.

Také Neil Armstrong byl jedním z celé řady mužů, kteří prošli speciálním, nepříliš známým programem možného výzkumu okolních prostor naší planety.

Na počátku všeho byly tři raketové letouny X-15 firmy North American Rockwell, jež umožňovaly výzkum vnějších prostor naší planety.

Letci - astronauté, létající na těchto podivuhodných strojích, zachovávali nejpřísnější mlčení o speciálním úkolu, jenž byl později prohlášen za nejúspěšnější výzkum všech dob.

Přesto i to málo, co o tomto projektu víme, signalizuje výjimečnost zkoumaného fenoménu.

Hypersonický raketový letoun X-15 přesahoval a dosud svými parametry přesahuje vše, co bylo dodnes o supersonických letadlech zveřejněno. Již v prosinci roku 1960 bylo tímto strojem překonáno hned několik rekordů (letec Neil Armstrong - první muž, jehož noha spočinula na měsíčním povrchu). Bylo dosaženo 60 kilometrů letové výšky a rychlosti 6000 km/hod. (YF - 12A, tajný projekt podobného letounu X-15, dosahoval v té době rychlosti sice podstatně nižší - tři machy - avšak na tu dobu nevídanou).

Později dosahovaly tyto letouny rychlosti 6,7 machů - což znamená 7 235 km/hod.

Návratové rychlosti byly dokonce, podle některých pramenů, srovnatelné s nižšími rychlostmi U.F.O.

Letové výšky kolem 120 kilometrů opravňují, dle platných pravidel, nazývat přímé účastníky titulem letec - astronaut.

Překvapením projektu X-15 je fakt, že tři letouny nalétaly při 199 startech pouhých 30 hodin, což představuje 9 minut na jeden let. Z toho je však nutno odečíst alespoň tři minuty na dosažení letové výšky kolem 120 kilometrů a nejméně dalších pět minut na přistávací manévr.

Jednoduchým součtem pak zjistíme, že vlastní pracovní část výzkumu přílehlých prostor, se svou jednou minutou, vyloženě strádala.

Jistě by nebylo nezajímavé zjistit, co se vlastně stalo objektem zájmu tohoto pečlivě utajovaného projektu.

Jedinou výzbrojí raketových supersonických byly účinné kamery, elektronický zaměřovací systém a detektory infračerveného záření.

Co filmovaly citlivé kamery, co detekovaly elektronické systémy? Co se to beztrestně prohánělo ve výškách 50 až 150 kilometrů nad zemským povrchem a rozčílilo generály natolik, že obratem ruky „lehkomyšlně vyhodili oknem“ peníze „vyždímané“ z neobvyklých daňových poplatníků na paralelní výzkum vesmíru, když na dveře Měsíce již klepal projekt Apollo?

Jedním z hlavních cílů celého projektu byla detekce U.F.O., jež se v této, pro běžné letectvo nedostupné, výšce obvykle usadilo, plnice tak úkoly svého mimozemsky rafinovaného projektu, jenž je zřejmě ještě více utajen než samotné pokračování projektu z ostrova Guam.

Několikanásobnou detekci U.F.O. potvrdil i jeden z letců USAF Robert M. White.

Není však též tajemstvím, že mnoho odborníků na kosmické lety bylo přesvědčeno o tom, že právě projekt s letouny X-15 je tím správným směrem vývoje astronautiky i výletů do hlubin vesmíru.

Supersonické letadlo YF-12A

Dnes se, po řadě velkých úspěchů, opět léta jen okolo naší domovské planety, jako v dřevních dobách průkopníků z Gemini či Sojuzu.

Jedno z možných vysvětlení návratu z „Měsíce zpět na Zemi“ je buď možnost, že nás vesmír přestal zajímat, nebo i to, že probíhá intenzivní výzkum i nadále, avšak pečlivě utajen.

Je též možné, že jsme „dostali přes ruce“ od stále neznámé vnější entity.

Další možné vysvětlení této podivnosti nechám na samotném čtenáři, nechť sám zváží systém věcí na této planetě.

Nejdůležitějším výsledkem této studie mimozemských bylo, že se veřejnost nesmí nic dovědět, neboť by to mohlo vést ke všeobecné panice, zhroucení hospodářství a všech duchovních struktur...

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Nyní se vrátím zpět k pozorováním, jež ve mně zanechala patřičně nesmazatelný dojem.

Asi přesně takový, jako neuvěřitelně organizované utajování těchto skutečností.

Za několik dní po bojovém poplachu, o kterém jsem hovořil na začátku této kapitoly, jsem měl možnost pozorovat neznámý objekt z relativně malé vzdálenosti.

Stál jsem totiž jen několik metrů pod nevelkým, asi osmimetrovým objektem, visícím neslyšně ve vzduchu.

Byla bohužel tma a tak bylo možno spatřit pouze temný stín s několika blikajícími světly.

Ta pak zhasla a rozsvítila se světla zelené barvy. Z mnoha důvodů jsem ochoten tvrdit, že vrtulník se tváří zcela jinak a nic podobného, co jsem viděl s několika svědky, naše armáda nevlastnila a nevlastní.

A pravděpodobně dlouho vlastnit ani nebude.

I kdyby to tisíckrát tajila.

Základna mimozemských, kde dochází k technologické výměně, leží na území 4. Toto území dostalo krycí název „Odvracená strana Měsíce“.

V roce 1969 došlo při výstavbě podzemních laboratoří „Dulce“ ke konfrontaci mezi našimi vědci a mimozemci. Mimozemci unesli poté několik našich vědců jako rukojmí. Při této akci bylo zabito 66 lidí. Nejméně na dva roky byly přerušeny jakékoli společné projekty.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Po dlouhých letech programového, leč marného, pozorování nebeské bání byl jsem jedné noci svědkem jiného zajímavého jevu.

Pohledy na letní noční oblohu jsou okouzlující. Čas od času můžete mezi hvězdami spatřit pomalu se pohybující bod, který se za několik hodin (i méně) opět objeví na stejné trajektorii. Jasně se jedná o družice létající buď směrem západ - východ, jiné zase jih - sever.

Některé objekty byly tedy meteorologické družice, jiné vojenské, či chcete-li špionážní.

A právě v okamžiku, kdy jedna z družic přelétávala v nadhlavníku z jihu na sever, se od „hvězdy“ vzdálené od družice asi 30⁰ odpoutal objekt (ve velikosti téže hvězdy) a rychlostí blesku přilétl k pomalu letící družici.

Přilétl kolmo na směr letu „domácího“ výrobku.

Jeho zrychlení a okamžité zpomalení by vyvolalo tak neskutečné odstředivé a dostředivé síly, že jsem si víc než jist výsledkem.

Jejich účinek by neobyčejně rychle vymáčkal z průměrného pozemšťana jeho životní šťávy jako neobvykle velký a velmi účinný lis. Objekt dosáhl ve zlomku vteřiny okamžitého zrychlení, ale i zpomalení.

Rychlost letu odhaduji na 80 000 až 100 000 km/hod.

V tomtéž okamžiku objekt zahájil souběžný „pomalý“ let s objektem, který dodnes pokládám z mnoha důvodů za umělou družici.

Po krátkém souběžném letu se náhle neznámý objekt čtyřikrát překvapivě silně rozsvítil, a to tak, že se na okamžik rozsvítilo v celém údolí - místě mého pozorování.

Čtyři záblesky připomínaly svojí intenzitou elektrický oblouk silné svářečky. Časový interval jednotlivých oslnivých záblesků odhaduji na jednu vteřinu.

Tak, jak rychle objekt přilétl, tak se i bleskurychle vzdálil, aby vzápětí „zaparkoval“ na původním místě.

Splynul dokonale s jednou z hvězd souhvězdí připomínajícím egyptský hieroglyf hada - hlavu hada - rovnostranný trojúhelník.

Dalo by se očekávat, že tím veškeré aktivity neznámého objektu skončily.

Omyl.

Jak jsem za chvíli zjistil, číhal jako dravec, tvářící se jako jedna z hvězd ze souhvězdí (kamoufláž určená pouze pro pozemského pozorovatele).

Za necelých deset minut přelétávala po jiné trajektorii jiná družice. Číhající objekt trpělivě vyčkával, až bude družice nejbližše jeho stanoviště. Pak vyrazil ke své „oběti“ a situace se do všech detailů opakovala. Se všemi již známými příznaky, včetně nevídané rychlosti i záblesků. Neznámý objekt se choval jako jestřáb číhající a útočící na oběť. Obě družice pak nerušeně pokračovaly ve svém letu po hvězdné obloze.

V okamžiku, kdy „cizinec“ opět splynul se „svojí“ hvězdou, jsem si uvědomil jednu nepříjemnou skutečnost. Ten, kdo se skrývá, nemá dobré úmysly, i kdyby měl mezi mluvčími páté kolony, vytvořené z odborníků na dezinformace, tisíce pádných výmluv.

Mnohem později jsem se dočetl, že podobná pozorování znamenala i dr. Morris Jessup (později tragicky zahynul - pravděpodobně zavražděn v souvislosti s odhalováním jevů, jež známe též pod „sugestivním“ názvem „létající talíře“).

Ten byl svědkem podobného manévru, i když cílem útoku nebyla družice, ale podstatně níže letící vojenský letoun. Rozdílný byl i efekt. Letadlo beze stopy zmizelo.

...Jakmile nastala výměna s mimozemci, získali jsme technologii, která předhání naše nejodvážnější sny...

...Byl vypracován projekt „Redlight“ (Rudé světlo) a byly zahájeny přípravy ke zkušebním letům s mimozemskými plavidly. V Groom Lake bylo vystaveno supertajné zařízení, dále pak v Nevadě na území, kde byly zkoušeny nové zbraně.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Krásný teplý letní večer a noční obloha, připomínající rozsvícený vánoční stromek, vytvořila příjemnou atmosféru, kterou jsem si vylepšil poslechem Hlasu Ameriky.

Seděl jsem tehdy na balkonu svého bytu a radiopřijímač hrál v takové úrovni, že i angažovaní a na socialistických vymoženostech hmotně zainteresovaní sousedé z toho mohli cosi mít.

Náhle se ozval z reproduktoru podivný zvuk a ten pozvolna sílil. Připomínal cosi, co bych se pokusil připodobnit k chroptění ucpaného vysavače.

Aha, řekl jsem si, komunisté opět zapojili své osvědčené stroje na pravdu. Přeladil jsem na jinou stanici a vzápětí opět zpět. Bylo to jasné. Zvuk se ozýval pouze na frekvenci, kterou jsem - alespoň zjevně - měl v širokém i dalekém okolí vyladěnou pouze já. Mimoděk jsem se podíval na oblohu.

V duchu jsem se omluvil těm, které jsem nikdy neměl v lásce - nebyly to jejich rušičky. Po obloze neslyšně plulo směrem ke mně velké namodralé světlo ve tvaru kapky a svou velikostí pětinasobně převyšovalo ty největší a nejjasnější hvězdy.

Zpočátku se zdálo, že pluje velmi nízko. O něco později bylo zřejmé, že tento dojem vyvolala velikost objektu.

Zvuk v přijímači sílil úměrně s přibližováním neznámého tělesa, až zcela zmizel signál naladěné stanice. Kdosi neznámý se snažil zaskakovat za domácí ostražitě strážce pročištěných informací.

Několikrát jsem přeladil - stále totéž. Podivný zvuk se ozýval pouze na vlnách Hlasu Ameriky. A jak jsem dodatečně zjistil, jednalo se pouze o místní jev.

Modře svítící kapka s ostře ohraničenými okraji již byla „těsně“ nade mnou. V tom okamžiku se na zlomek vteřiny rozzářila a vzápětí pohasla. Současně ustal rušivý zvuk jako když utne a „štvavá vysílačka“ mohla na mne opět rozvratně a úspěšně působit.

Na obloze mezitím odplouvala tíše do dále původní modrá kapka zanechávající ve mně pocit neobyčejné marnosti.

Snad i proto, že nebude nikdo, kdo by uvěřil.

A protože jakékoliv vysvětlení by bylo neúnosné, nikomu cizímu jsem o tomto případě nevyprávěl. Nikdy více se z mého rozhlasového přijímače neozvalo již nic obdobného.

Ačkoli...

Podobná světla, nehlukně plující po noční hvězdnaté obloze, jsem viděl na tomtéž místě, ale i jinde ještě několikrát. Velká modrá

světla ve tvaru kapky, nepřipomínající ani vzdáleně nic z toho, co běžně létá po naší obloze.

...V druhé alternativě měla být vybudována síť podzemních měst, spojených tunely, kde by byl umístěn výběr nositelů kultury a významných povolání, aby tak mohla být zachována lidská rasa. Zbytek lidstva měl být ponechán svému osudu na povrchu země.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Dobový snímek „nebeské bitvy“ nad Norimberkem (14. dubna 1561), jež proběhl mezi „létajícími srpy, břevny a černými, či průhlednými kulovými objekty“. Mnohé z nich byly sraženy na zem, kde zmizely v hustém bílém dýmu a záři připomínající plameny požáru.

Po boji vysublimoval na obloze velký černý objekt, jenž nám i dnes signalizuje „podivnost“.

Ať již byl tento snímek vyroben jakkoli, je objekt na obrázku velmi podobný mystériím pohybujícím se i naší ztichlou noční oblohou.

Často se mne ptají, jak bych reagoval, kdyby se ukázalo, že celý fenomén únosů (únosů lidí neznámou entitou) je vnitřním produktem obraznosti lidí - jestliže ve skutečnosti neexistují únosy a neexistují cizinci, a nikdy neexistovali.

Kdyby to byla pravda, plakal bych radostí.

Přeji si, abych se mýlil.

Dr. David M. Jacobs

A jednoho dne zemřou strachy

Dříve než začnu hovořit o některých denních pozorováních, nelze nezpomenout ještě jeden udivující pražský večer, o kterém nejsem jednoznačně přesvědčen, že patří mezi má běžná pozorování technicko-fyzikálních jevů.

Snad proto, že po večerní obloze prozaicky po celé dvě hodiny kroužilo šest objektů, a nelze tvrdit, že jejich let byl nehlučný. Jisté je, že nedaleká dálnice svým ruchem mohla přehlušit vše, co připomíná zvuk letadla.

Hypotetická letadla kroužila v poloměru asi 3 km, přičemž byla nebývale osvětlena, asi tak, jako velmi dobře prosperující kolotoč.

Všechny barvy spektra blikaly po celém obvodu nízko létajících objektů a celá fantastická scéna byla umocněna dobře slyšitelnou helikoptérou létající v tomtéž „čarodějném“ kruhu. Samotný let byl v úrovni běžného dopravního letadla.

Vždy, když se objekty ocitly nejbližší místu pozorovatele, rozsvítil se postupně každý z nich tak, že organizátoři prezidentských kampaní by bledli a chátrali neutěšitelnou závistí.

I bez těchto světelných girland blikajících v jiném rytmu, než samotné blikající barevné abstrakce, se mohlo nezaujatému pozorovateli zdát, že majitelé zmíněných letadel si v žádném případě nedělají hlavu s plýtváním energie.

Byla to podívaná, která nutí dlouhá léta přemýšlet o systému věcí a podivností bouřlivých světových událostí.

Každý z neobvykle zářících a pohádkově blikajících objektů se pravidelně rozsvěcoval v úrovni asi třikrát převyšující původní, a to tak, že vždy v tomtéž úseku. Krátce nato pokaždé světelné girlandy „pohasly“ a objekt opět blikal v původním spektru barev.

Po dvou hodinách pomalého kroužení se podivný fenomén vytratil z dohledu a nic podobného se již v těch místech neodehrálo.

Létající talíře jsou nesmyslem. Existují pouze v chorobných představách.

Dwight Eisenhower

prezident Spojených států

(16. prosince 1954)

V roce 1954 se setkal prezident Eisenhower s představiteli mimozemců na letecké základně Edwards a byla podepsána dohoda mezi USA a mimozemci.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Milton William Cooper

Necelé dva roky před kroužícími světelnými fenomény bylo možno z téhož místa pozorovat jinou podivnost, kterou lze zcela bez problému zařadit mezi U.F.O.

Představme si krásné pozdní letní odpoledne. Obloha pokrytá tu a tam kupovitou oblačností, líně spěchající do neznáma. Modrá obloha převládala a vše nasvědčovalo tomu, že i druhý den bude velmi krásný.

Shodou okolností jsem rozmlouval se svým přítelem o U.F.O. Lépe řečeno - nebyla to rozmluva, jako spíše názorová výměna. Přítel si dělal z mých zkušeností s tímto technicko-fyzikálním jevem, jak také jinak, spíše legraci. Malé kouzlo a hle - z prosvítající modré oblohy se řítíl jako by proti nám oslnivě bílý předmět.

Zprvu o velikosti větší špendlíkové hlavy, pak se jeho velikost průběžně zvětšovala úměrně rychlosti, kterou se blížil k místu

pozorovatele. Ohnivě zářil, jako by odrážel intenzivní sluneční paprsky. Za několik okamžiků však bylo jasné, že žhne nezávisle, sám o sobě.

Intenzita vyzařování se totiž nezměnila ani v okamžiku, kdy vlétl pod mraky.

Ještě jedna maličkost - v průběhu letu se ozvala detonace připomínající se vším všudy zvukový efekt doprovázející každé přirozené překonání bariéry rychlosti zvuku.

Připomínám, že krátce před, i dlouho poté, se předmět pohyboval nehlučně. Podivné na celé záležitosti bylo to, že detonace přicházela ze severovýchodu v okamžiku, kdy samotný objekt již mířel na západě.

Žádný jiný letící objekt, včetně letadel „domácí provenience“, jsem tehdy nespatriil.

Není jistě bez zajímavosti, že z dalšího chování letícího objektu zcela evidentně vyplynul fakt, že jeho pohyb byl uměle řízen. Nemohlo se tedy jednat ani o pád meteoritu, ani o kulový blesk.

Jeho velikost jsem později mohl určit vzájemným porovnáním okolního prostředí a samotného objektu, neboť ten vlétl do údolí a pohyboval se ve výšce totožné s výškovou úrovní stanoviště pozorovatele.

Nejmenší vzdálenost objektu nebyla větší než 500 metrů. Samotný objekt dosahoval nyní velikosti tří až pěti metrů.

Ohnivě těleso přilétávalo šikmo seshora (z jihu) a v okamžiku, kdy bylo vzdáleno asi 500 metrů, prudce zabočilo západním směrem. Všechna pozorování, která popisují, se odehrávala vždy za přítomnosti další osoby, až na jeden nemilý moment, a to ten, který právě popíši.

Přítel odběhl zavolat další osobu, a tak jsem sice nepřišel o oponenta, ale o svědka zcela určitě.

Světelná koule jako by zmírnila svoji rychlost a krátce po zabočení z ní začaly vystupovat - krátké obdélníčky „kouře“. Vždy tři červenohnědé a tři tmavohnědé a opět červenohnědé. Ty pak, jako na povel, zmizely. Jev se opakoval dvakrát v rychlém sledu.

Nyní již bylo patrné, že letící objekt viditelně zpomalil. Poté již bylo možno sledovat jen to, jak se od nás pomalu vzdaluje mírným stoupáním. Letěl šikmo vzhůru, přímo na západ.

Dovedu si živě představit „obdélníkový kouř“ v kreslených groteskách, ale to, co jsem spatřil, nebylo zcela jistě dílem žádného známého filmového specialisty na kreslené filmy.

Pro tento jev nemám žádné vysvětlení.

Jedno z nejzajímavějších pozorování jsem měl v Jižních Čechách. Bylo to 2. srpna 1982. Krásný letní podvečer, slunce sice zapadlo, ale jediná malá změna se prozatím projevila jistým potměněním modré oblohy na východě, zatímco západní část byla azurově modrá. V dálce bylo možno pozorovat vrcholky Šumavy v mírně růžovém oparu.

Právě jsem projížděl jednou z vesniček, když jsem na své levé (západní) straně cosi spatřil. Zastavil jsem poblíž blízké křižovatky a vystoupil z auta. Nedaleko postával mladík s jízdním kolem a pozoroval totéž, co nyní i já.

Představte si jasně modrou oblohu, na horizontu mírně narůžovělou. A na té obloze obrovský obrácený vykřičník, silně načervenalý v celé své velikosti i šíři. Jedině horní kulová část „vykřičníku“ byla tmavá.

Zapálil jsem si cigaretu a řekl si, že se nehnu z místa, dokud se celá záležitost náležitě nevysvětlí. Nic podobného jsem ještě v životě neviděl a má představa o U.F.O. byla velmi silně ovlivněna rokem 1973, o němž ještě napíši v jiné kapitole.

Bylo jasné, že celá část „obráceného vykřičníku“ (mimo tmavé koule na samém vrcholu) je jakési médium odrážející paprsky Slunce, které bylo již dvě minuty za horizontem. Velikost jsem později spočítal na 6 - 8 km. Podivný vykřičník na obloze svíral s horizontem úhel 60° a kulovitá část na vrcholu byla tak malá, že jsem ji zpočátku ani nepostřehl.

Odhadoval jsem, že se objekt nachází nad „dálnicí“ Praha - Písek poblíž městečka Čimelice, vzdáleného od místa pozorování necelých pět kilometrů. Uběhlo pět minut a stále jsem nebyl moudřejší.

Zmíněná zajímavost neměnila svůj jas a její okraje byly stále výrazně ohraničené.

Neuběhlo ani deset minut a já v následujícím okamžiku nevycházel z údivu. Celý „vykřičník“ i koule na samém vrcholu se daly do pohybu a to tak, že se pohybovaly stále v úhlu 60^0 a rychlostí ko-lem 60 - 70 km/hod., ne však vyšší než 80 km/hod.

Sedl jsem okamžitě do auta a nastartoval. V té chvíli jsem si byl jist, že „svůj fantom“ budu pronásledovat až do samých pekel, dokud nezjistím, oč běží.

Mýlil jsem se, jak jsem o něco později zjistil, v malém detailu. Do jisté míry jsem přecenil svoji odvahu a přibližně za patnáct minut nato jsem již o pekelných dálavách neuvažoval. Ale o tom o něco později.

Rozjel jsem svůj vůz na 80 km/hod. a pronásledoval pohybující se obrácený vykřičník, co momentální výkon stroje dovolil.

Měl jsem štěstí, neboť let i má jízda byly vlastně souběžné (dojem byl vyvolán tím, že objekt směřoval k Orlíku, tedy na severovýchod - šikmo na směr mé jízdy).

Na chvíli jsem zastavil, neboť se mi zdálo, že se podivná soustava již nepohybuje.

Předmět se však stále pohyboval stejnou rychlostí a změnil se pouze sklon „ocasu“. Celé to vypadalo jako podivná, rychle letící kometa.

Projel jsem zkratkou do polí, odkud byl překrásný rozhled do celého kraje. V okamžiku, kdy jsem projížděl obcí, stačil jsem si ještě povšimnout několika lidí, jak si ukazují na ono létající koště. Podivná obří kometa byla nyní vzdálena necelých dvě stě až tři sta metrů ode mne a já ji nyní mohl v klidu pozorovat.

Zastavil jsem na polní cestě a zapnul dálková světla (ač ještě bylo prakticky denní světlo, přesně takové, jaké bývá v této letní době).

Blikal jsem zběsile směrem k letícímu koštěti. A stalo se pro mne něco neuvěřitelného.

Objekt „na místě“ zabrzdil a zastavil se. Vylezl jsem z auta, abych se v klidu pokochal svým úspěchem.

To, co jsem spatřil, bylo obrovské červené průsvitné nic s koulí na vrcholu, svírající nyní s viditelným horizontem úhel asi 30^0 .

Vystoupil jsem z auta a tiše jsem pozoroval objekt až do okamžiku, kdy se dal opět do pohybu. Tentokrát směrem ke mně a

mému vozu, aniž by se změnil sklon. A má odvaha byla ta tam. Bleskovou rychlostí, která mne samotného překvapila, jsem skočil do svého auta, zabouchl dveře a zhasl stále rozsvícená dálková světla. Marně. Varianta „nekrmit a nedráždit“ očividně zklamala.

Obří a těžko pojmenovatelná záležitost se sunula vzduchem vytrvale ke mně.

Vykukoval jsem tiše předními okny a snažil se tvářit jako nezúčastněný pozorovatel. Začínalo mi svítat, že jsem přestřelil a zcela neprozřetelně vybíjel autobaterii na cosi, co se chtělo nyní „na vlastní oči“ přesvědčit, jaké pádné důvody vedly ubohého pozemského červa k takové opovázlivosti.

Celý červený systém se zastavil šikmo nad mým vozem. Můj vychytralý plán zahrát si na „mrtvého brouka“ se osvědčil. Po chvíli se „monstrum“ začalo opět pohybovat a to tak, jak jsem ještě nikdy neviděl. Nebyl to let, ale ani „plavání vzduchem“. Objekt se pohyboval velmi pomalu šikmo vzhůru a pak se počal postupně rozšiřovat a mizet.

Viděl jsem nyní dvě a dvě červenofialově ohraničené přímky pomalu stoupající k nebi. Opět jsem nabyl ztracenou odvahu, a několikrát zablikal dálkovými světly.

Naštěstí marně.

Pak jsem vystoupil z auta a pozorně sledoval stoupající objekt, ale ten se posunul pouze o několik set metrů. Ostatní stoupání vzniklo rozšiřováním a prodlužováním média pod pomalu se vzdalující koulí.

Snová záležitost mizela celých patnáct minut.

Kdo sám neviděl - nejspíš neuvěří. Rozhlédl jsem se po kraji. Bylo ještě vidět široko daleko, i když růžový opar v dálce jakoby zhoustl.

Nevycházel jsem z údivu. Letělo další koště, ale o plnou polovinu kratší. I sklon směrem k horizontu byl mnohem menší. Záhada letěla rychlostí kolem tří set kilometrů za hodinu, opisujíc velký kruh kolem Orlíka. Pak zamířila přímo na jihovýchod, tedy přesně tam, kam před chvílí odcestoval její předchůdce.

Tentokrát jsem nechal preventivně dálková i jiná světla v klidu odpočívat a záhadné červené létající koště zmizelo z dohledu, aniž bych byl brán v úvahu.

Druhý den kolega v práci vyprávěl o podobné záležitosti, kterou pozoroval z Vrchotových Janovic. A právě jeho vyprávění mi pak umožnilo proměřit vše, co se proměřit dalo.

Čtrnáct dní nato jsem jel s celou rodinou právě těmi místy a tenkrát i oni mohli spatřit šest „kousků“ stojících a tři další brázdící oblohu. Košťata měla tentokrát jiné sklony, ale i velikost. Byla menší a zlatavě zářila.

Nemá smysl se rozepisovat o desítkách dalších denních a nočních pozorování, když se mnohá z nich podobala tomu, co jsem nyní popsal.

Proč tvrdohlavě popouzet ty, kteří si pak s důvtipem sobě vlastním novinovými články tak těžce vydělávají na živobytí psaním o zelených Martánech s roztomilými tykadélky, ke spokojenosti svých zaměstnavatelů.

A jednoho dne zemře mnoho obyvatel této planety strachem.

Tehdy, až se čírou náhodou dozví celou pravdu. Zatím mohou vše zesměšňovat a vykazovat neexistující fenomén do oblastí smýšlenek a bláznovin.

I když i to je velmi významné, zajímavé a poučné.

Marťanky prý nemají prsa

BELO HORIZONTE - Marťané se dorozumívají řečí podobnou španělštině a mají stejné pohlavní orgány. Ženy se však od pozemšťanek liší tím, že nemají prsa.

novinářská genialita
(20. prosince 1996)

Prostředky ČSLA, vyčleněné k pozorování vzdušného prostoru a k zjišťování přítomnosti a pohybu jakýchkoli létajících aparatur, nezaznamenaly ve vzdušném prostoru ČSSR žádný neidentifikovatelný létající objekt, který by svými vlastnostmi, tvarem a hmotnou strukturou, jakož i způsobem pohybu odpovídal předpokládanému charakteru tzv. „létajících talířů“.

mluvčí MNO ČSSR - 1969

Záhada zuřivého mlčení

Nyní se rozpomenu na problém zvyšování hmotnosti jako důsledku vysokých zrychlení. Jak již víme, zrychlení 6 - 8 G leží na samé hranici života a onoho světa.

Přesto lze spatřit na obloze neobvykle velké objekty, které z nulové hodnoty dosahují (v atmosférickém obalu Země) během první vteřiny rychlosti vyšší než je 80 000 km/hod. Podle průběžných pozorování jsou tato tělesa schopna dosáhnout během několika vteřin rychlostí jen nepatrně nižších, než je rychlost světla - při zrychlení 14 000 G.

To je neuvěřitelné v porovnání s tím, co víme o hraničním zrychlení, ale i s tím, co víme o mezním namáhání materiálů.

Jiná situace ovšem musí nastat v okamžiku, jestliže bychom zjistili, že se v těchto případech nejedná o běžný let, tak jak jej chápeme v souvislosti s našimi lety na nejbližší nebeská tělesa.

Je totiž možné, že skutečně o nic podobného nejde.

Domnívám se, že technicko-fyzikální jevy (U.F.O.) používají tentýž systém, který tušíme i ve Filadelfském případě. Systém, který v několika okamžicích umožní propojení dvou oddělených časoprostorových soustav.

Ríkám v několika okamžicích, avšak je nutné si uvědomit jednak časovou a prostorovou vzdálenost obou soustav a zároveň jistotu, že vše probíhá v poměru mezi relativní a absolutní vteřinou.

Ve světě ležícím v (stále hypotetickém) mimoprostoru budeme zcela jistě postrádat mimo čas i ostatní typicky pozemské veličiny a rozměry. Jestliže v této souvislosti nahlas uvažujeme o neexis-

tenci času, pak je nutné zdůraznit, že se může jednat pouze o jeden z jeho rozměrů, i když velmi důležitý.

Právě proto můžeme s klidným svědomím odložit všechny známé vzorečky týkající se rychlostí, zrychlení, hybných impulzů, dostředivých a odstředivých sil, ale i hmotností, či těch, které se zabývají prostorovými rozměry.

Myslím, že by byla marnost všech marností poměřovat toto nepoměřitelné království světla a energií pozemskými měřítky. Prostředí, kde jsou rovněž hmota, čas a prostor různým projevem téhož, i když v jiné rovině. Svět, kde pohyb, tak jak jej známe, není pohybem, neboť prostor postrádající důležitou složku - čas, tak jak jej známe - bude bez jakéhokoli pohybu. Vše v této „bezčasové“ pasti zamrzne jako zakletá princezna z jakékoliv pohádky. Ale ani ona to nebude mít snadné, neboť biologická forma nutně vyžaduje jistý stupeň ochranného prostředí a šanci, že se „jednoho dne“ objeví zdatný zachránce.

Jediný pohyb, který vlastně není pohybem v pravém slova smyslu, je výměna energií a všeho, co s tím souvisí, s jednotlivými časoprostorovými soupravami. A to nejen v logické návaznosti příčiny a důsledku, ale i mezi „vzdálenějšími“ a logicky nenavazujícími soustavami. Rychlost světla pak nemusí být, mimo náš svět denních realit, nutně konečná.

Možná.

Pokud lze v podivném, pozměněném světě zakletého času, se složkou blížící se limitně nule, hovořit o pohybu, pak se spíše jedná o absolutní přesun v rámci výměny mezi oddělenými soustavami. Přičemž přirozenější a plynulý je mezi soustavami na sebe logicky navazujícími - v souladu s průběhem synchronizovaného pohybu Univerzální čary (UČ).

Výsledkem výměny je dojem plynulého pohybu. Mechanického, fyzikálního, chemického či jakéhokoli jiného. Právě na tento pohyb lze úspěšně použít všechny známé formule a vzorečky, které jsem zpočátku tak neuváženě a neprozřetelně zatratil.

Jinak tomu bude při výměně mezi „časově“ vzdálenými a i prostorem oddělenými soustavami.

V okamžiku propojení je narušena logická příčinnost a následnost situací pouze zdánlivě.

Zdánlivý nesoulad návazností situací právě tehdy, jestliže je porovnáváme s logickou návazností dvou, ale i ostatních soustav jdoucích po sobě v časové posloupnosti - v souladu s UČ.

Upozorňuji váženého čtenáře, že vše, co jsem napsal o času s jeho kosinovým průběhem, ale i tangenciální závislostí nárůstu hmotnosti, jsou původní a originální objevy autora, nikdy nikým dříve nepublikované (mimo autorovy knihy Silnější než Dániken 1-3).

Je to modelový svět hypotéz nepodložený faktickými a průkaznými důkazy (mimo Zdeňkova vzorce continuity a všeho s ním souvisejícího). Tímto prohlášením však nechci snížit vše, co jsem řekl, na pouhou fikci.

Naopak.

Jsem přesvědčen o tom, že o mnohých oblastech jsme informováni velmi mdle, či vůbec ne. V jiných sférách máme objektivně velké mezery a je nyní lhostejné, co bylo historickou příčinou stavu „černých děr“ zejména ve fyzice.

V souvislosti s představami o definování „mimoprostoru“ se asociacemi vybuduje vzpomínka na technicko-fyzikální jevy, které lze pokládat v jistém stupni jejich transformace v našem čase i prostoru za hmotná tělesa.

Neuvěřitelné rychlosti těchto objektů (U.F.O.), postrádající zákonitě průvodní znaky provázející jinak každý pohyb hmotného tělesa v našem reálném světě, hovoří o zvláštnosti, nikoli o neexistenci. Nelze zaměnit slovo neidentifikovatelnost slovem neexistence jen proto, že máme zlý úmysl nebo strach, či mezery ve fyzice. Tisíckrát marně vyvolávají politikové, vědci a vládcí (ale i dobrovolní brigádníci - ufoborci) na svých profesionálně deformovaných tvářích úsměvy blahosklonného nadhledu.

V mnohých případech se jedná o pragmaticky vrcholné herecké výkony, jindy o koeficient IQ podprahové úrovně, nebo jsou projevem patologického strachu nevíry, či lži téže úrovně.

Nikoli pro ně vyberu nyní jeden z mnoha případů z velkého výskytu a pozorování U.F.O. nad naším územím.

K celému případu mi dovoluji nepatrnou poznámku. O několik let později jeden z pilotů prohlásil, ústy profesionálních tvůrců „nezaměnitelných pravd“, že své setkání s U.F.O. nad Prahou před svými nadřízenými zatajil. To je velká lež. Vojenští piloti v akci jsou ostře sledovanými nástroji protiletdecké obrany státu a útok na U.F.O. byl tenkrát koordinován z pozemní centrály.

Ač nerad, některé detaily této výjimečné události vynechám. Nemám totiž zájem, aby mé pozorování kdosi pozměnil do tak netušené úrovně, že bych je po lišáckém přepracování sám ani nepoznal. Víím, o čem hovořím.

Jednoho říjnového dne roku 1973, Praha - Československo.

17³⁰ hod. - při náhodném pohledu na modrou bezoblačnou oblohu mohli obyvatelé na jižní periferii hlavního města spatřit zajímavý úkaz. Právě ten, který hovoří o mezerách naší fyziky i naší filozofie. Mezerách, o nichž lze prohlásit, že nejméně od tohoto dne jsou nenáhodným zlým úmyslem. Jeden ze vzácných důkazů, že „vládci našeho světa“ dosahují úrovně hodné gangsterských vůdců. Zdánlivě tvrdá slova se proměňují dalším lhaním ve „Velké utajované Zlo z nebes“, o kterém byla již řeč i v předchozích dílech.

Toho dne se na obloze objevil útvar o velikosti (nejméně) 2/3 měsíčního kotouče (nebo velikosti palce natažené ruky), který lze též, čas od času, pozorovat na nebeské báni - mdle zářící.

Neznámý útvar odrážel paprsky říjnového Slunce, ležícího níže u horizontu. Tvar byl tak nepravidelný, jak si jen lze představit. Přesto by jej bylo možno s jistým sebezapřením označit jako mírně kulový. Některé jakoby kráterovité útvary na jeho povrchu se vyznačovaly jasnějším svitem než jeho méně „hrbolaté“ okolí.

Po celých deset minut objekt setrval v trpělivé kamufláži, tvářící se vzdáleně jako Měsíc. Jeho svit byl však o poznání jasnější než označení - mdle zářící.

Nebyl to Měsíc. Ale ani nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo jakýkoliv balon - včetně meteorologického.

Zkrátka nic, co se kdy beztrestně pohybovalo v oblasti, za kterou i v těch dobách odpovídala protiletdecká obrana státu. Komunistického státu, který ani náhodou neponechával svůj vzdušný prostor bez kontroly.

Příští okamžiky daly za pravdu předchozí úvaze. Od jihu (Českých Budějovic) se pomalým obchvatem blížila dvě bojová letadla - Mig 21.

A právě v tomto okamžiku se pro pozorovatele začal hroutit náš propracovaný svět fyziky jako pomyslný domeček z karet.

Nehlučně, ale jistě.

Kolem tělesa, nehybně visícího na modrém nebi, se začalo dít cosi, co lze nazvat i dnes nepochopitelnem. Původně nepravidelný útvar se postupně transformoval v typický doutníkový tvar. Zkrátka změnil svůj tvar k nepoznání a nepotřeboval k tomu více než šest vteřin. Filmoví animátoři by to nezvládli lépe.

Objekt se začal viditelně otáčet kolem své podélné osy, přičemž se zcela vytrácely, zpočátku zřetelné, krátery na jeho povrchu. Byl nyní dočista „hladký“ a zářil perleťovou duhou.

Pohyb kolem osy byl ukončen a objekt zcela nehlučně očekával pomalu se blížící letouny, řítící se jinak jistě nejvyššími rychlostmi - kolem 3000 km/hod.

Velikost objektu (úmyslně je brána nižší hranice) byla 300 x 600 metrů a migy (cca 9 metrů dlouhé) se jevíly na obloze jako dvě nepatrné mušky. Celý manévr probíhal ve výšce cca 8 - 10 kilometrů. Během další vteřiny, v okamžiku, kdy migy dosáhly úrovně obrovského objektu (jeho velikost mohla být i celý kilometr), zahájily stroje boční útok. Každý zvlášť ze svého směru, ve stejný okamžik. Bylo jasné, že manévr byl koordinován ze střediska protiletdecké obrany.

První myšlenka, že se jedná o cvičné bojové střelby nad hlavním městem, byla jen únikovou lží, chtějící vysvětlit nepochopitelnost celé záležitosti, která se v příštích okamžicích změnila ve sci-fi. Tehdy se na „jižní zádi“ objektu zablesklo. Následně vytryskly tři rozeklané praménky, vějířovitě rozprostřené, do vzdálenosti asi dvě stě metrů.

Ostře ohraničený černý hustý dým v rozeklané podobě blesku.

Kouřové praménky se okamžitě „vypařily“ a nic v okolí nenasvědčovalo předchozímu „elektrickému výboji“, ne nepodobnému výboji při elektrickém zkratu.

Následovala fáze prodlevy, ne delší než jednu vteřinu. Vzápětí nato vzácný okamžik, kdy mi bylo náhodou umožněno pozorovat zcela fantastickou podívanou.

Objekt dosahující přímo obřích rozměrů „prolétl“ během další půl vteřiny nejméně 60⁰ nebeského kvadrantu.

Během první poloviny vteřiny dosáhl z nulové rychlosti neuvěřitelného zrychlení a v okamžiku svého „zmizení“ dosahoval rychlosti 60 000 až 80 000 km/hod.

Chci váženého čtenáře jemně upozornit na holý fakt, že cosi podobného oficiální věda nepřipouští a ani nemůže. Nemá na to platné zákony. A ještě dlouho mít pravděpodobně nebude. Zvláště tehdy, zmocní-li se jich ti, kteří touží po moci.

Objekt zmizel jako když sfoukneme plamének svíčky, nebo vypneme televizní obrazovku. Objekt dosahující velikosti několika stovek metrů!

Zmizel nehlučně, jako by neexistovala žádná vzduchová bariéra. Bez žádoucího zvukového efektu provázejícího každé, v tomto případě mnohonásobné, překonání rychlosti zvuku.

Nekonaly se pravděpodobně ani dostředivé a odstředivé síly, které by v opačném případě připomínaly svými parametry obří lis.

Tímto zdravím oba zúčastněné letce, kteří si jistě v příštích okamžicích oddechli tak, jak se jim to již dlouho nepodařilo.

Výsledkem tohoto pozorování byla snaha vše rozumně vysvětlit. A jediné možné vysvětlení je konstatování, že lidstvo má pravděpodobně velké mezery ve vzdělání. Ale také to, že se v tomto případě o let v pravém smyslu slova vůbec nejednalo.

Ani nemohlo.

Všechny jmenované příznaky (ale i ty, o kterých jsem pomlčel) hovoří o možnosti přesunu neznámých objektů z jedné časoprostorové soustavy do jiné.

Pokud se mýlím, pak musím uvažovat o nadpřirozených silách.

Ty však mohu s klidným svědomím, díky dalším pozorováním, v tomto i ostatních případech, zcela zanedbat.

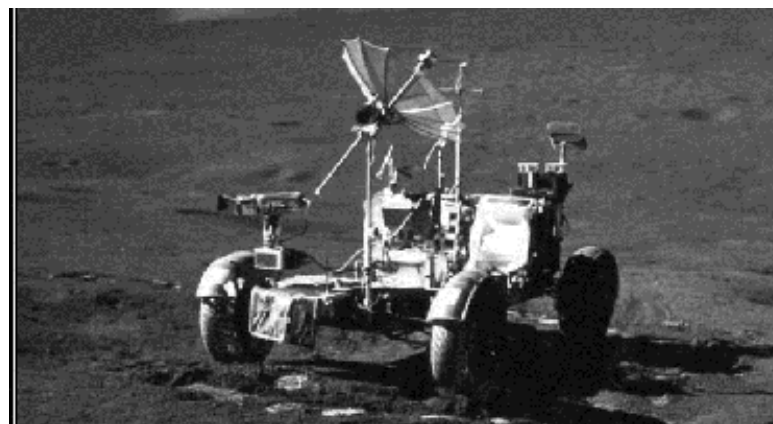
Příznaky invaze neznámé entity?

Možná.

Zachariáš

Kap. 5./ verš 3.

*Toto prokletí vyjde na šířkost
vší země...*

Ztichlý Měsíc a opuštěný rover. Nejúspěšnější známý program Apollo byl zatracen a jeho realizační tým rozpuštěn.

A tak opět neškodně létáme „jen“ kolem naší planety. Co způsobilo tuto neuvěřitelnou proměnu?

Peníze?

Pak nemůže být pravda, že kosmický výzkum přinesl revoluční rozvoj všech oblastí lidského konání - zisku nevyjímaje.

Nebo ano?

Zachariáš

Kap. 5./ verš 1.

*Potom opět pozdvihna oči svých,
uzřel jsem, a aj svitek (kniha) letící.*

Kap. 5./ verš 2.

*I řekl mi: Co vidíš?
Jemuž jsem řekl: Vidím knihu letící,
jejíž dlouhost byla dvacíti loktů
a šířkost desíti loktů.*

EFI nebo U.F.O.?

Prapodivná vize byla zaznamenána biblickým prorokem Zachariášem někdy kolem roku 518 př. Kr., v osmém měsíci panování babylonského vládce Dária. Vše se tedy odehrálo „krátce“ po vizích jiných známých biblických proroků (Ezechiel - cca 592 př. Kr., Daniel 536 př. Kr., Ageus 520 př. Kr.).

Některé významné nebeské aktivity, které označujeme jako pro-roctví, se vůbec odehrály v podezřele krátkém časovém intervalu (Sefanjaš 648 př. Kr., Nahum 632 př. Kr., Habakuk 628 př. Kr., Jeremiáš 580 př. Kr.). Společným jmenovatelem převážné většiny těchto známých biblických pro-roctví je způsob, jakým byla vize zprostředkována. Prostředníkem a zároveň lektorem v jedné „osobě“ bývá duchovní, nicméně v tomto okamžiku hmotná bytost, která je autory biblických textů nazývána andělem (poslem).

Jak je patrné, diskutovaná Janova Apokalypsa (cca 98 - 117 po Kr.) se vymyká starozákonním pro-roctvím nejen tím, že je součástí pozdější Nové smlouvy, ale zejména nejistotou, kdo je vlastně jejím autorem. Janovo Zjevení je některými legendami přisuzováno muži jménem Cerinthus, jiné prameny naopak vůbec neztotožňují autora se sv. Janem - apoštolem. To je velmi zajímavé, neboť stylizace zmíněné vize je skutečně odlišná.

Pozoruhodným faktem však zůstává, že se svojí ouverturní částí velmi podobá právě Zachariášově vizi (společným formálním znakem je zlatý svícen - číslice sedm). Ať již je to jakkoli, zmíněná Janova vize je nejučenější po-hledem nejen na konec lidského společenství, ale i na události následující. Vraťme se však zpět k proroku Zachariášovi, neboť zcela jistě viděl tehdy cosi velmi výjimečného a podivného. Letící svitek. Po nebi letící kniha dosahovala do té doby nevídaných rozměrů. Obří svitek o průměru 5 metrů a délce nepřesahující 10 metrů. Není pochyb o tom, že se i po biblické obloze pohybovaly neidentifikovatelné létající objekty (U.F.O.), které měly zvláštní (známé?) tvary.

Zachariáš

Kap. 5./ verš 3.

*Toto prokletí vyjde na šířkost
vší země...*

Posel významných nebeských sil zabezpečuje budoucího pro-roka, že se jednoho pochmurného dne opět objeví na pozemské obloze podobný fenomén a stane se prokletím celého lidstva. Rozhodně to však nebude jediný neznámý objekt pohybující se nad hlavou proroka Zachariáše. Za několik okamžiků spatří cosi, co svým tvarem připomíná efi - měrnou nádobu ve tvaru hluboké mísy.

Kap. 5./ verš 6.

*I řekl jsem: Co jest? Kterýž
odpověděl: Toto jest efi vycházející.
Řekl také: Toto jest oko její
prohlédající všecku zemi.*

Letící mísa - efi - zvláštní prokletí, které v budoucnosti vysublimuje ve vzdušném obalu Země, bude sužovat veškeré lidstvo (toto prokletí vyjde na šířkost vší země). Podivné oko, prohledávající veškerý zemský povrch.

Zvláštní vize o neznámém „oku“ a jeho utajeném majiteli. Jak je z textu patrné, Zachariáš ani v nejmenším netuší, o co vlastně jde. Jisté je pouze jen to, že se nejedná o „oko Hospodina zástupů“.

V dalším verši nám bude umožněno nahlédnout do efi, abychom zjistili, že skrývá další malé překvapení. Po sejmutí masivního kruhového víka, jež připomíná proroku Zachariášovi tlustý olovněný plech, bude uvnitř objeven jakýsi prostor, v němž - uprostřed efi - sedí neznámá žena.

Kap. 5./ verš 7.

*A aj, plech tlustý olovněný
nesen byl (nadzdvižen), a přitom
žena jedna, kteráž seděla
uprostřed té efi.*

Vzápětí nebeský posel přesvědčuje Zachariáše, že ona žena představuje ničemnost (bezbožnost), která pravděpodobně souvisí s prokletím, které ke konci věků vyjde na celý zemský povrch.

Kap. 5./ verš 8.

*I řekl: Toto jest bezbožnost.
I uvrhl ji doprostřed té efi,
uvrhl i ten plech olovněný na vrch její.*

Žena jako symbol plodnosti, či daru života? Bude problém nějak souviset s reprodukcí lidstva?

Co společného pak bude mít „hledající oko“, které se jednou v budoucnosti objeví na nebeské báni?

Létající trubky (svitky) a létající mísy (efi) - budoucí prokletí Země? Představitelka netušených vymožeností budoucna je andělem vržena zpět doprostřed záhadné efi a olovněné víko opět uzavřelo tajemství, které nás možná jednoho strašlivého dne překvapí.

Nebo snad již překvapilo?

A je zcela lhostejné, zda se v ten zajímavý okamžik budeme cítit jako nezlomní ateisté, ufobijci, nebo jako cokoliv, co je možné nazvat „naučenou nevědomostí“.

Ta však ještě nikdy nikoho nepoučila, ani nezachránila. Příběh však není u konce. Objeví se dvě jiné, tentokrát okřídlené ženy, které vyzvednou efi do vzdušného obalu a odnášejí na neznámé, nicméně předem určené a konkrétní místo, kde setrvá do okamžiku, kdy přijde její čas a naplní se slova mnoha proroctví, Janovo nevyjímaje.

Kap. 5./ verš 9.

*A pozdvihna oči svých, uzřel, a aj dvě
ženy vycházely, majíce vítr v křídlech svých.
Měly pak křídla podobná křídlům čapím,
a vyzdvihly tu efi mezi zemi a nebe.*

Kap. 14./ verš 6.

*I stane se v ten den, že nebude
světla drahého, ani tmy husté.*

Kap. 14./ verš 7.

*A tak bude den jeden, kterýž
jest znám Hospodinu, aniž bude
den, ani noc. Avšak stane se, že
v čas večera bude světlo.*

Kdo, nebo co bude vlastnit „hledající oko“, či efi, jež skrývá prokletí vší Země?

Odkud se vynoří a jak vše dopadne?

Nechme se překvapit.

I když je též možné, že čas již přikvačil - zcela neúprosně a zejména nepozorovaně.

Neboť všechny věrohodné příznaky, jež byly o fenoménu U.F.O. pro jistotu pečlivě tajeny (se záviděníhodnou virtuozitou) úředníky pro „velmi utajované skutečnosti“ mohou, za jistých okolností, připomínat prorokovu biblickou efi.

Ono proroctví lze vysvětlit mnoha způsoby, včetně odmítnutí všeho, co má cosi společného s vírou a biblickými texty.

To je sice nejjednodušší a nejoblíbenější varianta, nicméně může být i velmi ošidná. Nevidím totiž ani ten nejmenší důvod pochybovat o možnosti podat informaci o budoucích dějích způsobem, jenž může být v plném souladu jak s naší fyzikou, tak univerzálními zákony. Jak jsem již několikrát poznamenal, je totiž lhostejné, zda je známe, či nikoli. Je též možné, že je z vůle kohosi neznámého raději programově a stereotypně odmítáme z obavy, abychom nebyli předčasně vyřazeni ze hry „na úspěch“.

Ponechám nyní stranou možné alegorické asociace - nejsem totiž velkým přítelem básnických obrátů a přirovnání. Taková vysvětlení rád přenechám jiným, mnohem povolanejším. Sám vycházím spíše z materialistického pohledu - pokud jen lze takto nazvat některé mé naturalistické vnímání všeho, co je v Bibli napsáno.

Název kapitoly jako by sugestivně nabádal spojit problém Zachariášovy „efi“ s tím, co lze, při troše dobré vůle, spatřit i na obloze těch, kteří se nehty a zuby drží hesla: Zapírej, dokud jen lze. Budeš-li odhalen - zapírej dál.

Podle mne je tato možnost velmi reálná zvláště tehdy, mohu-li posoudit z obecných věcí zuřivé mlčení a objektivní realitu nazvanou U.F.O.

Tato záležitost se pravděpodobně stala naším prokletím, neboť systém věcí se snaží jakoukoli pravdu o této realitě zamlčet.

Ostatní tyto aktivity ze strachu vítají.

A systém s tímto stavem očividně počítá a je vlastně jeho úspěšností povýšen. I oni budou moci v budoucnosti tvrdit - nevěděli jsme. To ovšem bude vrchol jejich nestydatých lží, stojící na jejich obětech.

Jiným možným vysvětlením, které nijak neneguje předchozí, ale naopak je může i umocnit, je možnost technické kontroly jakéhokoli dění na Zemi.

Když se Hospodin rozhodl potrestat Izraelity, nechal je spočítat. Tenkrát to byl ovšem akt zcela odlišný od toho, co pak praktikovali pozemští vládci. Je totiž nutné připomenout, co předcházelo onomu sčítání.

Krátce předtím Židé dobrovolně přijali smlouvu s Bohem.

Dobrovolně se rozhodli žít dle zákonů vyrytých do kamenných desek. Právě těch, jež přinesl Mojžíš z hory Nebo.

Sčítání obyvatelstva, ale i jeho majetku, je jedním ze způsobů, kterým lze získat ty informace, jež mohou demokratické vládě pomoci v jejích snahách při vytváření solidní společnosti.

Nebo naopak umožní nedemokratickému systému ještě více potlačit osobní svobody vhodnými úpravami denních starostí na takovou úroveň, že pro starosti nemáte čas zlobit. A v době výpočetní techniky se stává tento systém přímo ďábelský.

Jestliže každý od každého „oprávněně“ vyžaduje rodné číslo, bez možnosti odvolání, neboť tak káže příkázání - pak je to zlé. To, že kdosi hovoří o právním státě, ještě nevylučuje „Velký podraz“. Právní stát totiž neznamená pouze stát plný právníků, ale i zločinců-kých mafií, asociálních choutek a děravých zákonů.

Orwellovská vidina světa může jít až na samé hranice svých možností a nemožností, kdy systém přinutí zákonnými prostředky (prostřednictvím svobodně zvolených zástupců) své poddané, aby přivítali mikroprocesorové implantáty umožňující nejen kontrolu pohybu, ale i kontrolu myšlení.

Strašná vize umocněná družicovým systémem monitorujícím obyvatelstvo s možností korekcí spojených i s likvidací nepohodlných vzpurníků.

Je jasné, že takto vznikající systém by byl připravován postupně a zejména nepozorovaně. Systém zamlžující vše, co by svědčilo o jeho proradnosti a nelidskosti. Nejdříve by byla připravena demokraticky zákonná půda doporučující eutanazii, pak neškodné implantáty pro dobytek, či monitorování psů ve velkoměstech.

A nakonec...

Doufejme tedy, že prorok Zachariáš viděl zcela něco jiného než to, co by nám bylo velmi nemilé.

Na druhé straně bylo toto století svědkem mnohých mocenských snah, jež nebyly dotazeny do konce jen a jen proto, že chyběla tolik potřebná technika a vědecká vybavenost. A ti z poslední války se možná rozprchli, se svými snovými vizemi o vládnoucí elitě, do celého světa plného genetických laboratoří a stínových vlád.

Nebo se snad mýlím?

*Budou-li od přírody zavilí nepřátelé všeho amerického
jásat nad následujícími řádky, pak jásají předčasně.
Nezastávám jejich názor ani náhodou.*

autor

Akce Ochroes

Následující příběh může být jedním z typických příkladů, jak lze potlačit jakékoli informace, které by mohly vyvolávat nesnesitelné asociace možné pravdy.

Nositelé mocné průměrnosti jsou schopni dnes potlačit cokoliv, co právě teď uznají za vhodné. Neboť takové je jejich právo, které sami sobě kdysi nadělili.

Neuvěřitelně snadno používají klasifikace přísného utajení, aby zastřeli svou legrační nemohoucnost, a to někdy i za cenu likvidace nepohodlných svědků a psychického utrpení těch, kteří měli shodou okolností možnost nahlédnout do zakázaného světa.

Jistěže má každý stát nezadatelné právo použít jisté prostředky k ochraně a obraně svých zájmů. Ale v okamžiku svrchovaného ohrožení samotné kontinuity lidského společenství neznámou venkovní entitou by další utajování hraničilo s nepřátelským aktem.

Dne 2. listopadu 1969 zemřel ve Spojených státech Dr. William (Wolf) Frederic Friedman (1891 - 1969). Zemřel po několikátém infarktu, zcela vyčerpan a psychicky rozložen. Okraden o vše, včetně své soukromé sbírky z oblasti kryptologie. Původem rumunský Žid, jehož rodiče emigrovali do Spojených států těsně před dlouho připravovaným pogromem. On sám se začne zabývat kryptologií a jeho zkušenosti v této oblasti jej přivedou do kryptologického oddělení, aby se stal jedním z jeho pilířů. Oddělení, které v průběhu druhé světové války rozluští slavný japonský kódovací systém nazvaný „Purpurový kód“. Byl tak jedním z těch, kteří svými činy přispěli ke zkrácení válečného utrpení.

Co zlého, mimo rozluštění japonské záhady, tento i jinak úspěšný muž spáchal?

Co přinutilo pracovité tajné služby rozhodit kolem jeho osoby své velmi husté síť? Nezbývá než konstatování, že i Dr. Friedman jel na nějakém, pro tuto chvíli neznámém, tygru. A ten, kdo jede na tygru, si musí být stále vědom toho, že již nelze beztrestně slézt, neboť by jej tygr sežral. Výjimkou potvrzující pravidlo mohou být ti, kteří opustí svého tygra přesně tehdy, když jim již nepřináší žádné výhody a je nenávratně bezzubý a bezmocný. Hrdinové pak šíří legendy o tom, jak velmi prohaně a plánovitě tygru škodili. Nicméně lžou. Tygr byl jejich nepostradatelným bůžkem.

V roce 1957 a 1958 byl Friedman pověřen úkolem, jehož utajení dosahovalo dosud netušené úrovně. Klasifikace utajení přesahovala i rámec utajení proslulého projektu „Manhattan Engineer District“ - akce, na jejímž konci šlehají plameny atomového pekla. Nejtajnějšího z nejtajnějších projektů.

V souvislosti s úkolem, který šel ve svém utajení až za možné hranice únosnosti, složil Friedman slib mlčenlivosti, jaký nikdy předtím nesložil. Právě ono tíživé tajemství, ale i starost pečlivých úředníků, jej přivedly až na samý pokraj zhroucení. Každé jeho slovo bylo žárlivě střeženo, jeho přípravy na přednášky zabavovány, stejně jako jakékoli poznámky a písemnosti, jež byly označeny jako velmi důvěrné. Ještě deset let poté mu bylo sděleno, že je stále vázán slibem hluboké mlčenlivosti.

Je jasné, že Friedmanův úkol souvisel s kryptografií. Měl zřejmě cosi rozluštit. Snad závažný dokument, jehož zveřejnění by nějakým způsobem ohrozilo bezpečnost a obranu Spojených států.

V průběhu Friedmanova života můžeme objevit několik mezníků, které mohou signalizovat jisté nebezpečí vyplývající ze závažnosti řešeného problému. Do oblasti klasifikované jako méně nebezpečné můžeme zařadit i fakt, že vlastnil kopie tzv. Vojničova rukopisu.

Nejzáhadnější spis, který kdy spatřil světlo světa. Tentýž, o němž se tvrdí, že se objevil ve třináctém století v Anglii u příležitosti vypalování anglických klášterů vévodou z Northumberlandu. Ten jej, jak jinak, daroval Johnu Decovi, který naopak měl spěchat do Prahy - na dvůr českého krále a císaře Rudolfa II. O cíli cesty známého vědce i dobrodruha se můžeme jen dohadovat, právě tak jako o jeho tajemném zrcadle andělských zvěstí, či Smaragdové

desce hermetického boha Trismegista. Co víme zcela bezpečně, je fakt, že rozluštěním spisu, známého později jako Vojničův rukopis, byl pověřen i tehdejší rektor Karlovy univerzity.

Údajně se však podařilo rukopis rozluštit až v roce 1920. Tehdy jakýsi David Kühn, odborník na kryptologii, potlačil jakékoliv zveřejnění rozluštěného spisu. Zůstala jen legenda o závažnosti textu, který by způsobil nebývalé společenské otřesy.

Jak také jinak.

V roce 1921 byl Friedman informován, že obchodník Vojnič vlastní zašifrovaný spis, jehož autorem může být Roger Bacon (asi 1214 - 1294). Právě ten spis, o němž byla právě řeč. Z Prahy totiž později putoval do Frascaty, ke mnichovi Athanasiovi Kircherovi, kterého rovněž císař Rudolf pověřil jeho rozluštěním. Další osud spisu je sporný až do okamžiku, kdy jej koupil zmíněný obchodník, který mu dal rovněž své jméno.

Neúplný pergamenový spis (několik stránek je nenávratně ztraceno) má 235 stránek. Texty i popisy obrázků jsou napsány v neznámém jazyce a je patrné, že se jedná o šifrovaný systém.

Spis obsahuje množství kreseb z oblasti botaniky, nauky o lidských buňkách, astrologie i z astronomie, ale také z těch oblastí, jež v době jeho vzniku ležely, nebo dosud leží v daleké budoucnosti.

Je téměř jisté, že se Friedman nadchl možností systém Vojničova rukopisu dešifrovat. Je možné, že to nebylo ani tak kvůli nejasné možnosti jeho tajuplného významu, jako spíše proto, že rukopis nebyl prokazatelně dosud nikým dekodován.

Víme i to, že Dr. Friedman dospěl k názoru, že Vojničův rukopis je i pro něj těžkým oříškem.

Rozhodně však není tento rukopis tím velkým tajemstvím, které měl Dr. Friedman zachovat, a proto pátrejme dále.

V roce 1926 byl Friedman pozván ke spolupráci na rozluštění signálů, jež zachytila spojovací vojska válečného námořnictva. Následuje jedna z překvapivých a neočekávaných informací:

„Když se planeta Mars přiblížila k Zemi, zaměřila spojovací vojska radiostanice tak, aby bylo možno zachytit možné signály.

A skutečně se nějaké signály podařilo nakonec zachytit a nahrát na ediphonické válce. Přicházely však z výše 21 000 metrů.“

Friedman v této souvislosti hovořil o tom, že zvuky, které byly zachyceny, se ozývaly v pravidelných intervalech trvajících celých šest vteřin.

Tyto časově oddělené zvuky bylo možno poslouchat několik vteřin. Vzápětí nato se ozval hlas vyslovující nesrozumitelná slova. Některá z nich byla izolována a podrobena zkoumání.

„Každé slovo bylo složeno vždy ze čtyř slabik. Bylo zcela patrné, že se kdosi pokouší vyslat jakousi zprávu. Tehdy se nám nepodařilo zjistit kdo a neporozuměli jsme žádnému ze zachycených slov. Žádné jiné zprávy z dalekých světů se již nepodařilo zachytit,“ říká v roce 1926 Dr. Friedman.

V roce 1958, tedy přesně v tom období, kdy je pověřen zvláště tajným úkolem, odjíždí na Yucatan studovat mayské písmo. A to na severovýchod Mexika, kde se nachází mayské písmo v té nejčistší podobě.

Celých osm měsíců se intenzivně zabývá mayskými hieroglyfy a přemýšlí o jejich rozluštění.

Osud mu však toto vítězství nedopřál, neboť času neměl nazbyt. Neustále sledován, trápen depresemi, prodělal několik infarktů. Za vším stálo velké skličující tajemství, které jej deprimovalo. Bez možnosti komukoli je sdělit, neboť bylo neuvěřitelné.

Po letech se objevují první odtajněné zprávy o možném kontaktu s mimozemskou entitou. S překvapením čtu text, kterému jsem zpočátku nedával velkou šanci na pravdu: Mimo velkého množství studijního materiálu z havarovaných U.F.O. získalo kryptologické oddělení celou řadu hieroglyfických symbolů (ručně opsaných - tedy z druhé ruky).

Vzorek písma později analyzovali jazykovědci a znalci kryptologie Lambres P. Callihamos a Dr. William F. Friedman!

To by mohlo být ono velké tajemství, které Friedmana tak skličovalo. Tajemství hlubší než byl projekt Manhattan.

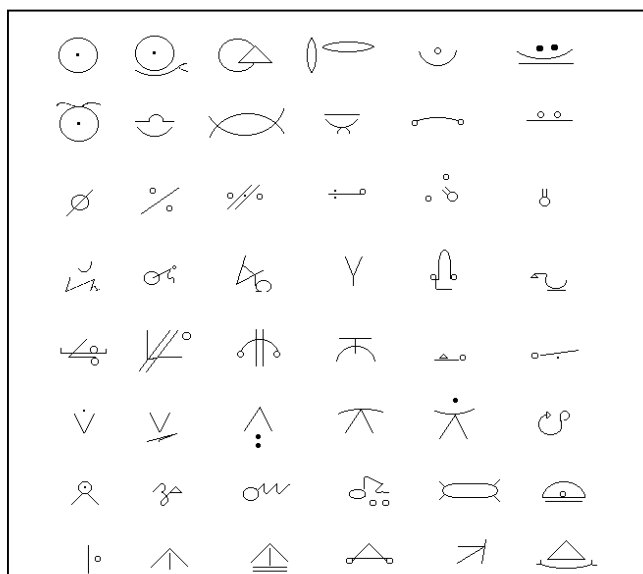
Teprve v okamžiku, kdy jsem porovnal mayské písmo a údajně písmo z havarovaných objektů, uvědomil jsem si, co vlastně mohlo stát na počátku Friedmanovy studijní cesty na Yucatan.

Cesty za mayskými hieroglyfy.

A právě zde vlastně začíná tato kapitola, neboť záhada písma nazvaného Ochroes i dávní mayští bohové mohou mít k sobě podstatně blíže než předvolební sliby jakéhokoliv politika a povolební realita.

Nyní se věnujme neuvěřitelnostem, které se údajně vynořily po uvolnění některých dokumentů týkajících se nejen možných setkání s vesmírnými návštěvníky, ale i výsledků některých soukromých iniciativ, ke kterým by mohlo patřit mnohé „zaručeně“ mimozemské písmo.

Obr. č. 1: Písmo typu „Ochroes“

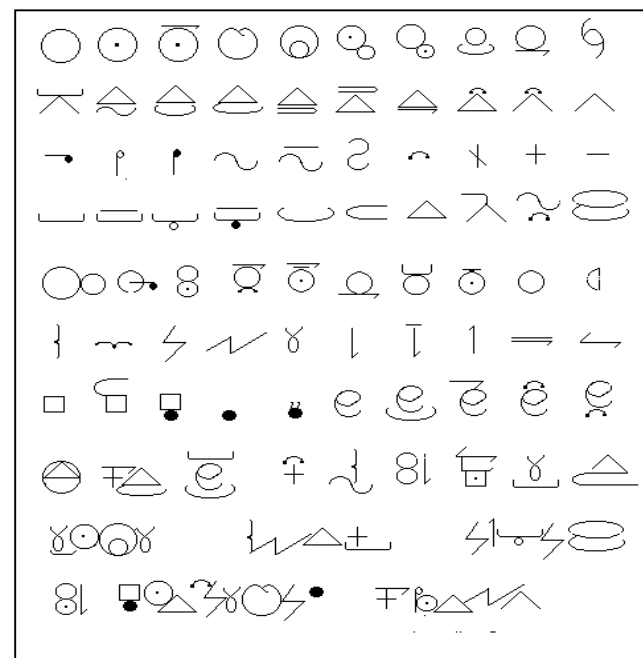
Jeden druh písma byl údajně nalezen v havarovaném mimozemském objektu v Aztecu - Novém Mexiku. Jeho zkoumáním mohl být pověřen právě Dr. William Friedman. Rozhodně však nesdílím nadšení jistých badatelů, kteří vidí podobnost s písmem typu „Ochroes“.

Typ „Ochroes“ byl údajně nalezen jihoafrickým výzkumným týmem, zkoumajícím sestřelený letoun neznámé vesmírné entity.

Od dvou zajatých mimozemců byl prý získán i klíč k jednotlivým znakům (s velkým sebezapřením používám slova „údajně“ a „prý“ - klasická slova znevažující libovolně cokoli. A tak všechna „prý“ jsou v této kapitole pouze vyjádřením nejistoty).

Zcela jisté je ale to, že o písmu na létajících objektech se hovoří i v dřívějších zprávách. Jedna z nejstarších pochází z Českého království - z obce Vodranec u Jimramova. Je ojedinělou zpětnou vazbou potvrzující některá neuvěřitelná tvrzení.

Obr. č. 2: Písmo typu „Aztec“

Avšak co je v dnešní době ještě jisté! V době informační exploze a „zaručeně ověřených zpráv“ informátorů pracujících patrně na objednávku.

Jak jsem již potvrdil, jsem velmi skeptický k explozi různého „mimozemského písma“, které by krátce před zveřejněním jistě doznalo podstatných změn, asi tak jako převážná většina „ufologického“ materiálu.

V souvislosti s tímto svým kategorickým tvrzením nemohu nezpomenout jistého švýcarského „ufologa“, jemuž se dostalo mnoho pochval za zveřejnění svých kontaktů s dobrotivou vesmírnou entitou, která má zachránit lidstvo před konečnou katastrofou.

Tentýž kontaktolog tvrdí, že od mimozemšťanů dostal znaky vesmírné abecedy, jež stála v pozadí některých pozemských jazyků - germánského obzvláště. A protože zmíněnou abecedu dokonce zároveň ve svých knihách zveřejnil, nemohl jsem jinak, než konstatovat, že jsem ji již někde spatřil.

Ona abeceda nebyla ničím jiným, než přesně okopírovanou „Andělskou abecedou“, jež s hebrejskou, ale i magickou, tvoří nezbytnou a základní vybavenost středně dávných i současných čarodějných mágů. Jde tedy o zcela ryzí pozemskou záležitost se švýcarským přízvukem.

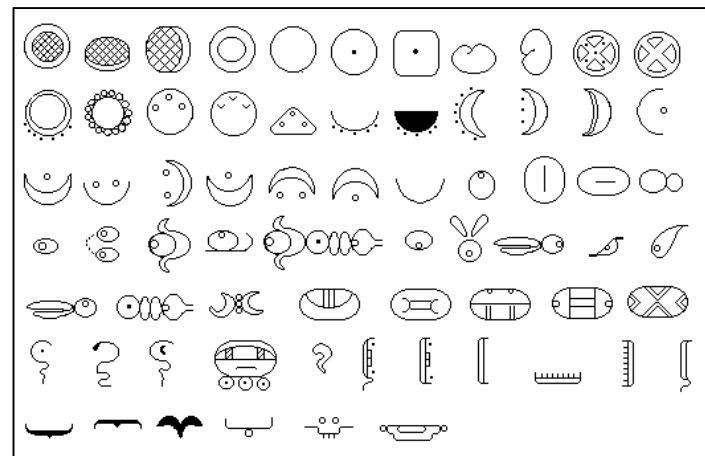
Některým z těchto abeced nelze upřít legendární podtext, že byly odvozeny z pohybu hvězd a pravděpodobně předány lidstvu u příležitosti sestupu „padlých andělů“ z dob Járeda.

Nejméně čtyři znaky písma typu „Ochroes“ skutečně tyto andělské znaky připomínají, což samo o sobě může být důkazem o čemkoli. O podobnosti s cyrilicí nevyjímaje.

Jinými slovy jsem sice velmi opatrný v posouzení písma „nebešťanů“, na druhé straně jsem jím fascinován, přesně tak jako některými „vesmírnými“ polními kresbami. Musím však konstatovat, že mi chybí jistá logika spojitostí mezi technicko-fyzikálními jevy, málo sdílnou (pro mne stále méně hypotetickou) venkovní entitou démonických šedivců, polními obrazci, kontaktologickými zkušenostmi typu „Záchrana lidstva“, ale i s věrohodnými příznaky provázejícími lidstvo celou jeho známou historií. Jedno vím zcela bezpečně. Měli bychom být opatrní v našich snech o nebeské pomoci hypotetických mimozemšťanů. Nikdo za nás nebude vytahovat kaštaný z ohně jenom proto, že je tam tvrdohlavě házíme.

Nic však nevyřeší ani zarputilé mlčení, neboť jednoho dne by mohly k Bohu volat již jen žalující kameny a pustina.

Obr. č. 3: Mayské znaky

Dvě - tři strany nazpět jsem tvrdil, že nesdílím nadšení o podobnosti mezi písmem typu Aztec a Ochroes.

I když...

Jistá podobnost zde jistě je. Tedy tehdy, pokud porovnáváme některé společné charakteristické rysy. Ale to samé bychom mohli tvrdit při porovnání i s mnohými pozemskými zvyklostmi.

Ještě větším překvapením může být podobnost některých znaků mimozemské entity s mayskými. A nelze jinak, než vzpomenout na studijní výpravu Dr. Friedmana na Yucatanský poloostrov za mayskými znaky. Ale o tom ještě později.

Prozatím nezbývá než konstatovat, že písmo typu Ochroes a Aztec má velmi málo společných znaků. Jakoby však u zrodu obou druhů písma byla použita stejná metoda. Základem obou písem jsou i na Zemi „známé“ geometrické obrazce - vlnovka, kruh, čtverec, trojúhelník a přímka. Podobnost s některými pozemskými symboly je ta, že některé mohou být samostatnými znaky, ale i svěbytným písmenem. Spojením dvou znaků pak vzniká slovo. Připomínám tvrzení pana Friedmana, že hlas z kosmu hovořil neznámými slovy, z nichž se dalo vytušit, že každé je složeno ze čtyř slabik.

A nyní jedna z největších záhad (alespoň pro mne). Všechny „ověřené zprávy“ o nepřátelské mimozemské entitě „šedivců“ hovoří prakticky o dvou rasách mimozemců. Nadřazené, která navázala kontakty s pozemskými vládci, a podřízené, jež „tvrdě pracuje“ pro své nosatější kolegy. Takovému stavu (možná zdánlivě) odpovídají i obě znaková písma.

V souvislosti s „nebeským“ písmem se však tvrdohlavě hovoří o slovech vytvořených slabikami. To ovšem předpokládá stejný hlasový orgán jako mají pozemšťané. Takový, jenž vytváří jednotlivé zvuky vzduchovým sloupcem, hlasivkami a rezonancí. Je jasné, že i jiný způsob, dejme tomu mechanické vibrace membrány, mohou celou člověčí vybavenost nahradit, ale...

Pokud se informace o mimozemcích „nemýlí“, pak postrádají jakýkoliv talent, ale i orgány, kterými by mohli tito vesmírní „playboyové“ ohromovat domorodé krasavice. Myslím tím, mimo jiné, zejména dar řeči.

Dorozumívání únosců s unesenými pozemšťany probíhá výhradně ve smyslové oblasti (prozatím nechci použít zprofanované slovo telepatie). Ještě je nikdo nikdy neslyšel mluvit tím způsobem, který celkem bez problému zdomácněl zejména na této planetě.

Vyjma „snové“ záležitosti, jakou bezpochyby muselo být setkání amerického prezidenta Dwighta Eisenhowera s nezvanými návštěvníky z dalekých končin nebes.

Ale i tehdy byl pro reprodukci rozhovorů používán přístroj, který vlastnil každý člen nezvyklé venkovní delegace (pokud lze vůbec takové slovo použít).

Jestliže vše skutečně proběhlo a probíhá tak, jak hovoří „nezávislé“ prameny, a naše planeta je postižena „plíživou okupací“, které prozatím můžeme říkat, pro klid mnoha duší, dejme tomu „přátelské návštěvy s nedozírnými následky“, pak můžeme řešit další zajímavý problém.

Je více než jisté, že pro mnohé pozemské záležitosti musela mimozemská entita vytvořit nový znak a odpovídající zvukový efekt. A takové znaky lze skutečně v písmu Ochroes a Aztec nalézt.

Prozatím se soustředíme na porovnání písma „nebeských výšin“ s mayskými hieroglyfy. Jejich podobnost si však můžeme vysvětlovat různě - v úrovni vlastního poznání a osobních zkušeností.

Jak jsem již potvrdil, řada odborníků z oblasti nedobrovolných kontaktů s mimozemskou entitou je přesvědčena o tom, že démoni z kosmu mimo toho, že jejich genetičtí odborníci již dokázali ve svých soukmenovcích zničit jakoukoli vzpomínku na přirozené rozmnožování, mlčí jako ryby.

A naopak, jejich způsob komunikace je tím, co je demonizuje v očích možné pozemské klientely. Snad i proto, že u nás je tato schopnost uměle vytěsněna mluveným slovem.

Nyní si již povšimněme nápadné podoby mayských a mimozemských znaků:

mimozemci	mayové	mimozemci	mayové

Zajímavá shoda mezi mayskými a mimozemskými symboly může být umocněna informací, že několik znaků uvedených jako příklad bylo vybráno zcela náhodně z nepřeberného množství hlavních i pomocných mayských symbolů a několika málo znaků uváděných v literatuře jako mimozemské.

Tato shoda však nemusí nutně znamenat, že mayští bohové jsou totožní se současnými bohy ufologické literatury.

Neznamená to ani to, že Friedman dostal za úkol sestavit falešné stopy odvádějící budoucnost od pravdy, nebo naopak ani jeho snahy rozluštit mimozemské písmo pomocí mayských znaků.

Neznamená to totiž vůbec nic, alespoň do té doby, dokud jednoho krásného dne nezmizí bájně žáby z jakéhokoli čistého pramene, tedy i toho informačního. Je to, bohužel, ještě větší nesmysl, než o jakém jsme kdy snili.

Na druhé straně, jak mnoho bychom získali, kdyby nebyla podobnost mezi znaky náhodná a ty mimozemské byly pravé?

Mám dojem, že největším ziskem by byla jistota, že se mohou spolehnout kdykoliv na kohokoli.

Byl by to malý úspěch na velké cestě k záchraně - tedy nikoli jen k přežití.

Zdá se, že to, co obléává naši planetu, nemá s mayskými bohy nic společného. Mějme stále na paměti, že predátory zajímá „blaho“ oběti pouze z hlediska jejich vlastních zájmů.

Zde je hmatatelný důkaz vědeckého tvrzení, že „jihoameričtí Indiáni neznali písmo“ (úbočí hor Pyntadone - Chile).

„Základna mimozemských, místo, kde dochází k výměně technologií, leží na území 4 - s krycím názvem „Odvracená strana Měsíce“.

Armáda byla seznámena s výstavbou supertajné organizace, jejímž úkolem je ochrana projektu mimozemských. Tato organizace, nazvaná National Reconnaissance Organisation (Národní průzkumná organizace), se nachází ve Fort Carson, Coloradu, a nese krycí název Delta Team.“

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Strašáci z létajících lodí CHU

Zdá se, že to, co poklusalá poblíž naší planety, ale možná také i v prozaicky betonových podzemních laboratořích, není nic jiného než strach z možného prozrazení nežádoucí a velmi problematické „spolupráce“.

Celá záležitost je natolik fantastická, že se předem zakalkulovala do známého procesu, kde lidský strach, zbabělost, zapomnětlivost, pohodlnost, nevíra a skrytá touha patřit k vyvoleným i jen jako pouhý otrok, ale i zaklínadla o státním tajemství a národní bezpečnosti, sžívají dominantní roli.

Není pochyb, že tentýž systém je schopen vyprodukovat neuvěřitelné množství zaručeně pravých zpráv, dokumentů i fotografií. Jisté je i to, že již není nutno řešit otázku, zda jsou mimozemci již zde, jako spíše to, jaké že to mají plány a do jaké míry ovládli situaci.

A právě mlčení, jinak hovorných seskupení, signalizuje příznaky Velkého průšvihy. Se vším všudy, tedy i s velkou a postupnou proměnou hodnot, jež jsme doposud pokládali za neměnné znaky lidskosti, solidnosti i sounáležitosti. Stav přírody se pak stane věrným obrazem těchto prokazatelně negativních změn.

Čím budou tyto změny větší, tím vzdálenější všemu lidskému bude i ten, jenž v pozadí takových změn stojí.

Jestliže vše, co souvisí s možnými únosy, vivisekcemi a „zvrácenostmi“ z oblasti genetických pokusů, je alespoň z části tak pravdivé jako je výskyt U.F.O., pak je načase sbalit svých pár švestek a chystat svůj odchod do nirvány. Nikoli však pro tyto skutečnosti, jako spíše pro surové mlčení odpovědných.

Představme si nyní hypotetickou vesmírnou entitu, jež je nám svou podstatou vzdálenější než jakýkoliv dávno vyhynulý „saurus“.

Myslím, že je načase tuto možnost, i se všemi možnými důsledky, připustit. Nehledejme však andělské kůry tam, kde jsou, nebo mohou být, známky opaku.

Vše, co nás odlišuje, bude středobodem zájmu těch, kteří se vyvíjeli z jiných stavebních prvků a odlišnými vývojovými cestami. Vše typicky pozemské musí být pojmenováno a zmapováno. Musí být objeveny všechny různosti a zejména slabosti systému. Pro tyto účely musí být vytvořeny nové pojmy i nové znaky písma. Tím postupně odpadne zdoluhavá popisnost, které se nelze, přes všechny vymoženosti nuceného paměťového zápisu, vyhnout.

Právě v okamžiku, kdy objevíme cosi nepochopitelného, nebo určujícího další taktiku postupu, je rychlost informace dominantním faktorem. Zvláště tehdy, není-li času nazbyt. Jsme-li my, prastará venkovní entita, vystaveni nebezpečí vlastního zániku.

Pak se jakékoli právo stává právem predátora a vše je dáno cílem - přežít i na úkor jiného systému.

Ať již je to jakkoli, nebude od věci prostudovat znaky, jež mají být jistým druhem pojmového písma mimozemců, pod tímto zorným úhlem.

Osobně se domnívám, že jsem našel jeden znak, jenž může souviset s typicky pozemským způsobem rozmnožování a jenž je, se vši pravděpodobností, možné vesmírné entitě natolik cizí, že jej v plné míře nepochopila. Lze předpokládat, že jej zkoumají pouze jako účelový akt, nikoli ve spojitostech s lidskými emocemi.

Pokud se nemýlím, pak písmo Ochroes i typ Aztec jsou velmi chudičká na to, aby pružně postihla vše, co je skryto v lidské mysli, pokud jsou tím, za co jsou vydávána. Pojmy.

Není žádným tajemstvím, že mezi ufologickými znalci kolují nejen tajemné hieroglyfy z U.F.O., ale i jejich fonetický přepis.

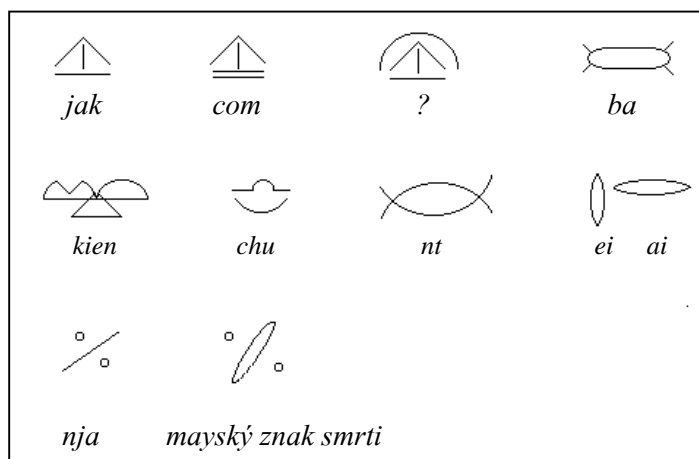
Pokud mezi oddělenými informacemi nenastal umělý informační šum, pak nelze jinak než připustit možnost, že několik mimozemců se skutečně na této planetě nachází. Ponechme nyní stranou, zda dobrovolně, či naopak. Fonetický přepis se skutečně vyznačuje vším tím, co bylo o mimozemských znacích řečeno - jedná se o slabiky, které spojením vytvářejí pojem.

Některé obrazce pak tvoří samostatné znaky - hlásky.

Přes všechny pochybnosti, jež mám, nemohu popřít jistý sugestivní pocit ve spojitosti s tím, co jsem měl možnost během necelých dvaceti let pozorovat na naší obloze.

To by však bylo velmi málo, a tak se společně podívejme na některé zajímavosti, jež však mohou být pouhou spekulací.

Obr. č.1: Písmo typu Ochroes (Kalahari)

Niyata je výraz sanskrtu pro věčnost, tedy i v jistém smyslu vyjádření nebytí. Podobnost mezi mayským znakem a slabikou NJA - písma Ochroes - může být přesně tak náhodná jako je podobnost obrazce NT se sumerským znakem pro loď.

Zcela jinak je to se slabikami EI a AI. Samotný obrazec napovídá, že jde nepochybně o pozemské záležitost - oko (anglicky eye - čti ai). Pokud jsou naše zprávy pravdivé a přímo od pramene, pak mimozemští muži takový zrakový orgán postrádají. To, čím jsou vybaveni oni, lze považovat za orgán zkonstruovaný na jiném základě, než je lidské oko. S funkcemi rozlišujícími okolí v podstatně širším spektru elektromagnetického záření.

Jestliže jsem hovořil o jakési podobě mezi mayským písmem a údajným písmem mimozemců, pak znak slabiky KIEN je jedním z nejzajímavějších.

První asociace vyvolá představu paroží jelena - včetně jeho hlavy. Zapomenu-li na okrasu mysliven a vojenských map, je podoba slabiky KIEN s mayským označením jelena - KIECH - více než zajímavá.

Ale i to je málo a studijní cesta Dr. Friedmana za mayskými znaky, v souvislosti s písmem Ochroes, je stále hypotetická.

Hieroglyfy označené slabikou JAK a COM se v jisté konfiguraci objevily na veřejnosti o něco dříve. V roce 1964 - ve Spojených státech - ve známém případě „Socorro“ (Nové Mexiko). Znak označený otazníkem byl popsán jako rudě zářící výsostný emblém na boku létajícího objektu, jenž se odvážil přistát nedaleko patrolujícího policajta.

Strašáci z létajících lodí CHU. Bogies - strašáci, známí mezi americkými astronauty též pod kódovým označením svatý Mikuláš, jsou hypotetický fenomén, jenž byl sovětskými kosmonauty nazván velmi podobně. Samotný znak jako by připomínal tvary klasických „létajících talířů“, jež lze spatřit v roztodivných podobách v bohaté ufologické literatuře, jinak však strádající na úbytě ufologických sekt, čekajících andělské sbory s plamennými meči. Jejich záchranná síť před Armagedonem je však přesně tak děravá jako sociální síť „solidně“ spletená asociálními „pravičáky“, kteří ještě nedávno pevně třímali rudý prapor pokroku.

Nicméně - „andělská“ literatura tvrdící, že mnozí zachránci jsou již zde - na Zemi, hovoří o tom, že jedni sestoupili na naši planetu se svými létajícími loděmi, jež nazývají CHU, zatímco se druzí do-brovníci narodili v lidských tělech technologií, již ještě neznáme. Přiznám se, že jsem fascinován slabikou CHU.

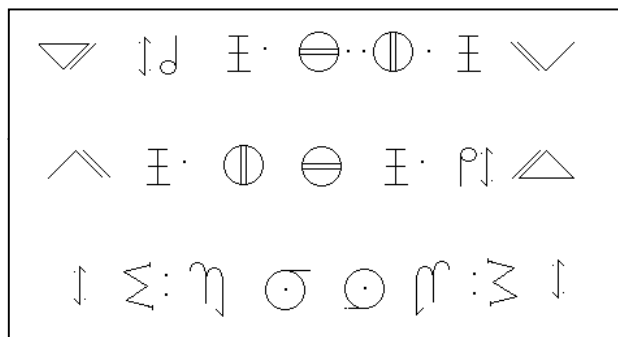
Jistým překvapením byl pro mne znak slabiky BA. Ta je totiž jediným znakem, jenž se objevil i v podobě velkého polního obrazce. A proč je pro mne překvapením?

Právě tento polní obrazec jsem si zařadil do krajně nepovedených napodobenin zcela nesmrtelných falzifikátorů.

Tvůrcem těchto dokonalých obrazců jsou prý náhodné vzdušné víry. Znamení pilně pracující ubohosti, nebo nevíтанá signace utajovaného Zla?

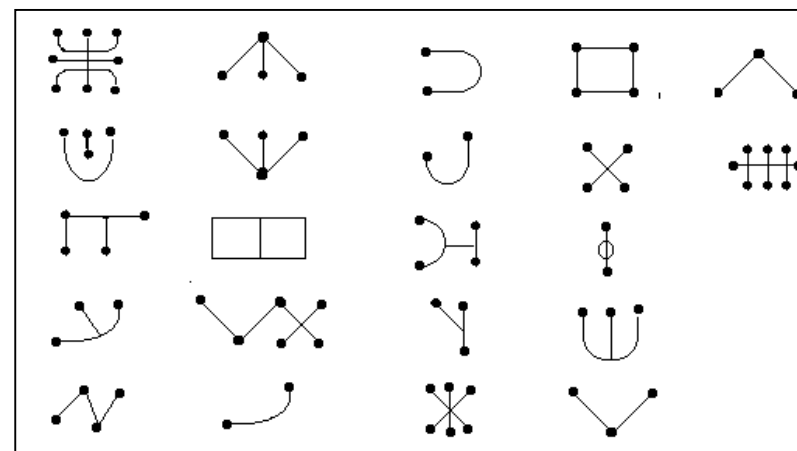
Obr. č.2: Muzeum Pater Crespi - Ekvádor
Zlatá tabule s písmem

Další a další „zaručeně mimozemské písmo“, jež čas od času spatří světlo světa, nemůže zamlžit fakt, že mimo houževnatě zatvrzelých falzifikátorů pracujících do úmoru na rozsáhlých i méně rozsáhlých pláních, čaruje tamtéž kdosi, kdo svou jistou lehkostí dozajista vyvolává v těch prvních nepřičetnou zuřivost.

Nebo strach?

Obr. č.2: Andělské písmo

Plejádané z planety Erra nám prý předali svá poselství, opustili tajné základny na Zemi a odcestovali na domovskou planetu. Tato zpráva byla radostně uvítána těmi, kteří tak rádi píšou o tom, že mimozemšťanky nemají prsa. Z téhož pramene jsme se mohli dovědět, že mimozemšťané z Erry obdarovali jistého pana Meiera mimozemskou abecedou, jež stála kdysi u zrodu zejména germánských jazyků. Nábožensko-ufologické sekty jásají a s nimi celý dezinformační systém. To, co vydávají za písmo mimozemšťanů, není však nic jiného než tzv. „andělská abeceda“.

...aparát, který se pohybuje od země k zemi, od světa k světu, je nazýván kněžímí vědy vimana...

...tajemství, jak odposlouchávat zvuky a hovory v nepřátelském létajícím aparátu...

...tajemství, jak získat obrazy vnitřních prostor nepřátelských létajících aparatur...

...tajemství, jak učinit létající aparáty neviditelnými...

Erich von Däniken
Zpět ke hvězdám
(překlady ze sanskrtu)

Philadelphia Experiment

Příběh neuvěřitelný, neboť předběhl svoji dobu nejen v oblasti filozofie, ale i etiky. S prostředky neobyčejně jednoduchými, bez hlubších znalostí toho, co tiše a trpělivě čekalo na druhé straně onoho pokusu.

Tehdy údajně nešlo o nic menšího, než je neviditelnost, ač se mohlo jednat i o nečekaný přestup do jiné dimenze, nebo chcete-li do hyperprostoru.

Náhodný, nicméně úspěšný.

Do té míry, jakou jen lze připustit, pokud neuvažujeme o nahodilých pokusech s podstatně odlišným cílem, než byl ten, který se tak překvapivě dostavil.

Ale právě tyto i jiné příznaky věrohodnosti hovoří o možném pravdivém jádru neobvyklé legendy dvacátého století.

Legendy, která se musela z mnoha důvodů stát pouhou legendou, neboť kdo z nás je připraven připustit, že existuje cosi mimo naše „dobře prověřené hranice bytí a nebytí“?

Přínejmenším od dob „osvícenského odhazování“ Bible jsme byli utvrzováni, že neviditelnost a ostatní vymoženky starověkých mudrců jsou nejapným výmyslem, který má odvést uvědomělé lidové masy od jejich jakýchkoli revolučních cílů. A tak byla jed-

noho pochmurného dne dělnická třída „definitivně zachráněna“ velikány revolucí.

Bylo tak úspěšně zamezeno šíření jakýchkoli buržoazních a náboženských bludů a to překvapivě i na „druhé straně barikády“.

Ano, Bible a beznadějní snilkové nepřinášejí pražádný zisk, a tak byli většinou odhozeni a jejich místa zaujaly dobře kontrolovatelné pracovní týmy a mozkové trusty.

Počáteční úspěchy německo-hitlerovské mašinerie, která si vyhlédla své kolegy mezi japonskými nadlidmi, způsobily nebývalé semknutí vědeckého světa s politiky a generály. Výsledkem jejich snažení byly i těžko přehlédnutelné, ale i neututlatelné atomové výbuchy.

Pekelná znamení „Krále propastí“, nebo pomezí toho, co jsme si navykli nazývat relativitou?

Kříž sevřen darebákem. Šílené Zlo s knírkem, společně s východní ohnivou koulí na žerdí, oslavovalo příchod „nových pořádků“. Fascinující vítězství v apokalyptickém souboji pokračuje až do dnešních dní.

Počáteční „Velké váhání“ spojenců se tak stalo znamením válečných neúspěchů.

Tentýž důvod se projevil i na počátku tichomořských bojů. Japonské válečné loďstvo slavilo mnohé úspěchy, vyplývající z řady, pro americké spojence nepříznivých okolností. Jedním z faktorů byl i větší akční rádius japonských torpéd. Výsledkem se stala japonská výhoda, takže mnohé válečné lodě Spojených států tak byly potopeny ještě dříve, než se japonské křižníky přiblížily na dostřel spojeneckých torpéd.

Tehdy se vlastně poprvé objevila myšlenka hovořící o „elektromagnetické síti“ schopné odklonit nepřátelské podmořské střely.

A právě zde začíná legenda, jež nemusí být tím, za co bychom ji tak rádi považovali.

Nezbývá však také nic jiného, než respektovat právo na utajení, které by mohlo být jednou ze zbraní proti možnému zlu. Na druhé straně je pointa příběhu natolik zajímavá, že lze uvažovat o všem, co kdy bylo o tomto pokusu napsáno. A je lhostejné, zda bylo mnohé vymyšleno či nikoli, neboť ani jedna z těchto myšlenek není k zahození.

Na rozdíl od plagiátů státem dobře placených „zalců“ U.F.O., kteří mají podobný podivný úkol.

Zdeformovat pravdu k nepoznání.

I oni, čas od času, potřebují své lži povýšit dodatečně vloženým pravdivým jádrem.

Nyní kompilace informací tak, jak byly postupně zveřejňovány. Rozdíly mezi nimi ještě nemusí znamenat podvrh. Je totiž možné a naopak velmi logické, že proběhlo hned několik pokusů v krátkých časových intervalech. Ačkoli je možné, až velmi pravděpodobné, že z „neznámého“ důvodu nesou totéž označení - „Filadelfský experiment“. Přesně ten, který odstartoval netušené variace na téma sci-fi. Mnohé záležitosti však lze objevit nejen nepřímými důkazy, ale i jistou logikou věcí. Rozhodně je to příběh nanejvýš zajímavý a pozoruhodný.

Jeden z mnoha pokusů proběhl údajně na lodi jménem DE 173 USS - Eldridge reprezentující výtlač 1230 brutto registrovaných tun. Nevelké plavidlo, měřící na délku necelých 102 metrů, bylo po-staveno v suchém doku federální loděnice v Netvanku.

Již 22. února 1943 byly ukončeny přípravné práce a zahájena výroba pozdějšího „filadelfského zázraku“ - tématu mnoha dohadů, knih i filmů.

V rekordně krátkém časovém intervalu pěti měsíců byla loď spuštěna na vodní hladinu, aby krátce nato (25. července) byla v newyorské loděnici slavnostně pokřtěna.

Její velitelem se údajně stal jakýsi Charles R. Hamilton. To vše je ale tak nejisté jako mírové snahy jakéhokoli dřívějšího agresora. Lodní deník a další zákonná dokumentace lodi je v tomto případě přepychem, který mohl skončit v nabobtnalých sejfech. Tedy tehdy, jestliže vše proběhlo tak, jak vypráví legenda.

Zkrátka palubní deník není k dispozici. A pokud se nějaký dodatečně objeví, pak to bude „jistě ten pravý a původní“.

Jedním z prvních míst, kde loď operovala, byl „bermudský trojúhelník“, který má s budoucím posláním lodi pouze fiktivní, či symbolický význam. Následují Black Island, Hampton Roads, Virginia - nevýznamná místa z pohledu experimentu.

V roce 1944 - rok po zmíněném pokusu - se plavidlo pohybuje poblíž Chesapeake Bay, aby rok poté - 4. ledna 1945 - bylo součástí

podpůrného konvoje do Severní Afriky. Pak již následuje jen několik bezvýznamných plaveb.

Za tři roky po spuštění na vodu je překvapivě dne 17. června 1946 vyřazeno z provozu, aby bylo 15. ledna 1951 prodáno Řecku pod jménem Leon - lev. V této souvislosti se nabízí myšlenka o zdatnosti amerických obchodníků, neboť v roce 1951 prodávají loď, která je ještě v roce 1984 jejich majetkem. Alespoň tehdy, jestliže jsou naše příští úvahy o relativitě dějů blízké pravdě.

Pokud ano, pak se Eldridge nejméně v roce 1984 nacházela (čistě teoreticky) v mimoprostoru, který může být nazván mojí neznalostí též hyperprostorem. A pokud se nedělo nic mimořádného, není důvod pochybovat o tom, že tam v jisté konstelaci relativních událostí setrvala dodnes. Pohádkový konec však může mít i další pokračování, ale o tom později.

Je mnoho dohadů, kdo všechno ze známých vědeckých špiček se zabýval tímto experimentem. Hovoří se i o Albertu Einsteinovi. Co však společného může mít tento velikán s prozaickým odkloněním nepřátelských torpéd? Muž, jehož velikost spočívá zejména v rovnítku, které vložil mezi dva tehdy známé vzorce? Spíše je možné, že je pozván až dodatečně. Ke konzultacím o neuvěřitelném sekundárním výsledku. I když i o něm legendy hovoří jako o badateli v teorii jednotného pole, či možnosti vychýlení světelného paprsku - jistém způsobu neviditelnosti.

Dr. Morris Ketchum Jessup, docent na Drakeově univerzitě, obor matematika a astronomie, specialista na kulturu starých Mayů a Aztéků, objevitel několika nebeských těles, bývá někdy s „Filadelfským experimentem“ též spojován. Snad proto, že se mimo jiné zabýval využitím gravitačního pole. Jde však pravděpodobně o ničím nepodloženou domněnku, hraničící s fikcí, neboť se v této souvislosti hovoří i o jeho tajuplném příteli z neznámých vesmírných prostor. To nic nemění na faktu, že Dr. Jessup byl zavražděn, avšak ze zcela jiných pohnutek. Zemřel 21. dubna 1959 ve svém voze, udušen výfukovými plyny, s dobře upevněnou hadicí na výfuku a okny perfektně ucpanými mokkými hadry.

Podivné okolnosti nasvědčují, že zemřel na přílišnou zvědavost. Jeho snahy o zveřejnění některých záležitostí z oboru U.F.O. mu byly osudné.

Tato diagnóza byla ostatně osudná větším mužům, než byl Dr. Jessup, a tak se věnujme dále „Filadelfskému experimentu“.

Jiným mužem, který mohl stát v pozadí počátečních výzkumů, není nikdo jiný než Nikola Tesla. Fenomenální vynálezce, který měl již tehdy k zahrávání si s relativními jevy i po praktické stránce nejbližší. Bezdrátový přenos elektrické energie, rezonance elektromagnetických obvodů, nové konstrukce obřích elektromagnetických cívek, i vynález, jenž v mnohém připomínal efekt kulového blesku.

Nikola Tesla byl podle jednoho pramene informací pověřen též úkolem, jenž je znám jako „Filadelfský experiment“. Po počátečních úspěšných zkouškách měl být proveden pokus za přítomnosti celé posádky. Tehdejší minimální znalosti, či neznalosti dlouhodobého působení silného elektromagnetického pole na lidský organizmus, umožnily těm, kteří rádi vystavují cizí těla jakýmkoli rizikům, tvářit se tak, že vše je pouhopouhá neškodná selanka (dlouhodobé setrvávání v silném elektromagnetickém poli může mít za následek silné popáleniny, hormonální změny vedoucí k mutaci organismu, těžké poruchy psychiky, ale i vymazání paměti, nebo trvalé poškození mozkových buněk, chcete-li).

Tesla údajně s pokusy na lidech nesouhlasil, a proto byl neprodleně odvolán. Jedno je však v souvislosti s těmito aktivitami jisté. Nikola Tesla umírá necelé tři měsíce po experimentu, jenž byl posledním z řady, jež se na lodi Eldridge uskutečnily. Umírá zcela opuštěn a bez prostředků v jakémsi hotelovém pokoji.

Z hlediska této kapitoly je úplně lhostejné jméno německy mluvícího nástupce, jenž provedl zmíněný pokus s lidskou posádkou na palubě, bez jakýchkoli skrupulí. Bude to však tentýž, který provede i další úspěšné pokusy. I ten v roce 1984.

Dnes je již obtížné určit, kdy ony události vlastně proběhly, snad i proto, že pokusů bylo hned několik. Každopádně se den konečné zkoušky ujednotil na 12. srpnu 1943.

Před pokusem doznala loď jistých změn, neboť bylo nutné vzhovět potřebám elektrotechniků. Ale i její vzhled se částečně lišil od toho, co kdysi vyplulo z mateřského doku. Považujeme tento poznatek za víceméně důležitý, neboť po skončení experimentu nebyly tehdy některé části nalezeny.

Zmizely v mimoprostoru. Sahrává snad doba vzniku jistou roli při průniku do neznáma? Zdá se, že ano. Je možné, že jde o podobnou spojitost s průběhem Světové (univerzální) čáry (SČ), na kterou se každý jedinec po svém narození napojí a od níž je oddělen až v okamžiku smrti. Ta čára, která je pravděpodobně odpovědná za naše vnímání času jako vektoru, směřujícího od jednoho potenciálu ke druhému, umožňující vnímat minulost, budoucnost i přítomnost. Tedy přesně ta vymoženost, která z možných proroků dělá pouhé „futuresology“.

Na palubě bylo možno vidět mimo silných kabelových rozvodů též zdroje elektrické energie - čtyři generátory, z nichž jeden byl silový a čtyři velké, typicky „teslovské“ cívky. V jiné verzi se hovoří o dvou generátorech (2 x 75 kVA) a čtyřech vysílačích vysokofrekvenčního záření - každý o výkonu 2 MW. Jako zdroj elektrické energie posloužil prý dieselektrický generátor o výkonu 8 MW. Velín celého zařízení byl dislokován v podpalubí a obsluhovali jej nejméně dva muži. 12. srpna 1943 v 9.00 hod. byl tedy v suchém doku ve Filadelfii údajně odstartován jeden z projektů, jehož výsledek přesahuje i dnes všechno to, co jsme ochotni připustit. Snad proto, že jsme ochotni odmítnout cokoli, čemu nerozumíme, nebo z čeho máme strach. Tehdy postačí označit vše jako nepodložené dohady s mnoha verzemi a řadou nepřesností.

Ano, je mnoho verzí. Liší se vzájemně v detailech, jménech, datu, místu, době trvání, ale i vlastní technologií pokusu. To celé pak v přímé závislosti na možném stupni utajení. (Jedna z verzí hovoří o červenci, či dokonce o říjnu 1943. V tomto okamžiku je lhostejné, zda se jedná o dohady, či popis různých pokusů, neboť mají společný jmenovatel - neviditelnost lodi, ale i podobně tragické osudy členů posádky.)

V prvních šedesáti vteřinách bylo možno vidět loď skrze zelenou mlhu, která jakoby rotovala. Bylo prý slyšet ostrý, kolísající a snad i také kvílejší zvuk.

V tomto okamžiku Eldridge zmizela z radarové obrazovky.

Pokus byl tedy úspěšný. Krátce nato však bylo přerušeno rádiové spojení a celá záležitost měla další překvapivé pokračování. Vzápětí totiž zmizela z vodní hladiny i samotná loď. Některé verze hovoří o konkávní prohlubni, kterou způsobil neviditelný lodní trup

do vodní hladiny. Ticho a klid na hladině mohly svědčit o tom, že se vlastně nic neočekávaného nestalo.

Opak byl pravdou. Čtyři hodiny patřila DE 173 Eldridge mezi pohřešované lodi. Neexistoval žádný kontakt s vnějším světem. Ti, co zůstali na palubě, včetně kapitána, s největší pravděpodobností vůbec netušili, co se vůbec odehrává. Oba muži v podpalubí, ovládající zejména hlavní vypínače, jsou v tomto případě největší záhadou. Jejich vědomosti o rozsahu pokusu byly zřejmě kusé, neboť v okamžiku, kdy se vymknul kontrole, pravděpodobně zcela selhali. Rovněž funkce kapitána lodi jako by vymizela s okamžikem ztráty rádiového spojení s řídicím centrem.

Porovnáme-li tento příběh s červencovou verzí, pak se vnučuje domněnka, že by to mělo být se zkušeností naopak. Neboť loď tehdy sice rovněž zmizela, avšak pouze na dvacet minut. Nedošlo však k žádnému časovému posuvu a posádce bylo „pouze“ zle.

Vraťme se však k našemu 12. srpnu roku 1943.

Ve 13 hodin se Eldridge objevila v zelené mlze, aby za další okamžik vysublimovala opět na původním místě.

To, co mohli pozorovat členové záchranného týmu na palubě pokusné lodi, bylo šokující a neuvěřitelné.

Mnohé části lodi byly poškozeny, jiné nenávratně a beze stopy zmizely.

Paluba byla pokryta doutnajícími zbytky i lidmi. Dva námořníci stále ještě hořeli plamenem, jiní dva - ležící - byli zapuštěni polovinou svého těla v ocelové palubě a oni sami umírali neoddělitelně propojeni s jejími molekulami.

Jinému členu posádky musel záchranný tým amputovat obě ruce rovněž zapuštěné v oceli. Jeden z mužů nebyl schopen pohybu - zcela zamrzl na hranici reálného světa a mimoprostoru. Na palubě se potácely ohořelé a pološílené oběti experimentu a zdálo se, že se vrátily z pekelné nicoty.

Novodobá legenda má však své další pokračování.

Náhodní svědkové údajně tvrdí, že v okamžiku pokusu Eldridge vysublimovala ve vzdáleném Norfolku.

Známa je i historka o dvou námořnících, kteří se objevili v jisté hospodě, kde po konfliktu s místními usedlíky prošli zdí, aby vzápětí zmizeli navždy.

Jiní se objevovali a mizeli před očima svých rodin, jako by velké kyvadlo nezvládnutelného pokusu pokračovalo dál v této šílené, nicméně velmi zajímavé variantě. Všechny informace jsou bohužel z druhé či třetí ruky a hovoří tvrdohlavě o tom, že zbylí členové posádky, pokud nezmizeli v mimoprostoru, se ztratili beze stopy ve vojenských psychiatrických ústavech.

Což vyjde nastejno, i když také zde jistá logika věcí hovoří ve prospěch pravdivého jádra legendy. Příběhu s mnoha variantami, mnoha daty i mnoha jmény.

Velmi podezřelá je amatérská příprava posádky - zejména kapitána a oněch mužů, kteří mohli experiment v okamžiku nebezpečí přerušit několika málo páčkami.

Nestalo se tak, a to vše svědčí proti vypravěčům neuvěřitelnosti. I když si na druhé straně umím dobře představit, co vše dokáže vojenský způsob organizování čehokoli, neodmyslitelná disciplína, ale i utajování tak dokonalé, že pravá ruka se nikdy nedozví, co dělala její levá kopie.

Bylo napsáno mnoho článků i knih. Byly natočeny různě úspěšné filmy. A nakonec se po dlouhých letech objevilo i několik variant téhož muže, který údajně přežil nejen pokus, ale i následnou lékařskou péči. Jeho vyprávění se podobá dobrému filmovému scénáři, jenž má málo slabých míst. Avšak ty, co má, patří k jeho velkým slabinám. Je to jeden z mužů, který byl pověřen „zapnutím či vypnutím“ napájecích agregátů a vizuální kontrolou ostatní aparatury. Jeho jméno je v tomto okamžiku lhostejné, tak jako jméno jeho přítele (či bratra?).

Nesrovnalosti se bohužel objevují hned na počátku jeho zajímavého vyprávění. Jak již víme, bylo ovládání zmíněné aparatury umístěno v podpalubí lodi („říjnový“ případ hovoří o zajímavé výhodě spočívající v nasměrování vysokofrekvenčního záření z okolních plavidel na pokusnou loď). Zcela zjevná nedbalost nepočítající s výjimečností situace? Vždyť původní myšlenka odklonění nepřátelských torpéd byla nahrazena „radarovou“ neviditelností (radar - anglický vynález, který se objevil v průběhu druhé světové války). A výkon napájecích agregátů svědčí i o jiných, zcela výjimečných úmyslech. Jakékoliv selhání obsluhy by mělo tragické následky. Tak se také stalo. Oba velmi důležití muži, obsluhující

v podpalubí velín, zcela nevojensky selhali a v okamžiku vrcholícího průšvihů zbaběle opustili své místo a vrhli se přes palubu.

Jediným vysvětlením onoho selhání může být možnost, že předešlé pokusy se zdály být komusi časově nedotáhnuté až do úplného konce. A tak oni muži byli pověřeni aparaturu odpojit mnohem později, ať se děje cokoli. Přes velkou snahu obou fyziků(?) se nepodařilo přístroje odpojit ani vyřadit z provozu.

A to, co následovalo, mohlo připomínat samotné peklo, a vše, mimo útek, se zdálo být marností.

To, k čemu došlo po skoku obou mužů do moře, je jistě hodno vrcholů z oblasti sci-fi literatury. Nebyly to však chladné mořské vlny, v nichž by se dřívější obsluha velína ocitla.

Vše připomínalo spíše virtuální realitu, kterou spisovatelé fiktivních vítězství člověka nad časem označují jako časový tunel, červí díru nebo cokoli jiného, co zní velmi zajímavě a odborně.

Časový interval, dělicí skok přes palubu a návrat na pevnou půdu, byl zanedbatelně krátký vzhledem k místu a času, kde vy-sublimovali. Ocitli se v jiném čase ve vojenském výzkumném prostoru Montauk. Čekalo je ale ještě jedno překvapení. Ocitli se v budoucnosti, 40 let po „Filadelfském experimentu“ - psal se rok 1983. Není třeba se zabývat detaily dalších trampot v neznámém světě s vymoženostmi, které byly pro hochy z roku 1943 více než šokující. Zde je další slabina příběhu. Není jasné, jak a kdo z nich se dostal do kontaktu s vojenskými a vědeckými špičkami prostoru Montauk (též, kde se údajně nalézají nejen zbytky U.F.O., ale i pozůstatky příliš zvědavé mimozemské posádky, jež byla se svým strojem rovněž vtažena do časového propojení minulost - budoucnost. U.F.O. při této příležitosti vybuchlo, či jinak havarovalo).

Dejme tomu, že to bylo radostné setkání s navrátilými syny, jejichž průběh SČ směřoval výhodně do roku 1943, do prostoru na loď Eldridge. Od vedoucího celého projektu byli oba fyzici informováni o tom, že se zmíněné plavidlo stále ještě nachází v hyperprostoru a je nutné jakýmkoliv způsobem vyřadit přístroje z provozu. V tomto okamžiku nelze znovu nevzpomenout s obdivem na zdatné americké obchodníky, kteří prodali Eldridge v roce 1951 a jsou jejími majiteli ještě v roce 1983. A pokud se nemýlím, pak mohou být jejími majiteli na „věčné časy“. Při podmínce, že se

naopak mýlím, tak v oblasti, kde se pohybují možní mimozemští majitelé hmotného i nehmotného pozemského veškerá. Tedy přesně těch záležitostí, které nás sice nemají zajímat, ale které mohou úzce souviset s nejděním naším problémem.

Je jasné, že vedoucí projektu měl v roce 1983 informaci o úspěšnosti operace „zpět do roku 1943“. Zřejmě i proto, že propojení s tímto rokem vzniklo právě v okamžiku, kdy v prostoru Montauk probíhal (po kolikáté?) obdobný pokus nazvaný sugestivně „Phoenix“.

Bájný pták, který povstane ze svého popele, aby se vrátil zpět na svět - v jiném čase.

I čistě teoreticky je jasné, že vedoucí projektu věděl nejen to, že se odpojení přístrojů na Eldridge podaří, ale i to, že on sám bude provádět v roce 1983 úspěšný pokus spočívající v otevření brány času a propojení mezi rokem 1943 a rokem 1983.

Projekt nazvaný „Phoenix“.

Není bez zajímavosti, že byla (a stále ještě je) možnost, že pokus odpojit přístroje se ubíral jiným možným paralelním vývojem.

Mohl by být tedy i neúspěšný. A to tehdy, jestliže přistoupíme na vše, co velmi teoreticky kolem relativity času tušíme. Následuje další nejasnost. Otázku, jakým zázračným způsobem jim umožnili vědci návrat, nelze totiž odbýt tím, že budu tvrdit cosi o umístění nedobrovolných cestovatelů časem zpět do časového tunelu.

I když i to je technicky možné.

Oběma fyzikům se skutečně(?) podařilo krátce po návratu na loď vyřadit všechny přístroje z provozu a konec již známe. Až na malý detail. Krátce před tím, než plavidlo vysublimovalo ve správném prostoru i roce, jeden z mužů (pravděpodobně zlákan vymoženostmi osmdesátých let) opustil palubu, aby se vrátil zpět do roku 1983, kde předtím strávil pouhých dvanáct hodin.

Ještě jedna zajímavost.

Druhý muž, který zůstal na Eldridge, měl reálnou možnost setkat se sám se sebou právě v roce 1983.

Je vůbec něco podobného možné?

Kdo ví?

Jedno je ale jisté. V další kapitole se pokusíme přijít celé záležitosti „na kloub“

A je opět lhostejné, zda se akce „Philadelphia Experiment“ kdy udála, či nikoli.

Přesto jsem ve své nicotné a hluboké nevědomosti přesvědčen o tom, že nám v cestě za tímto fenoménem stojí pouze naše až patologická nevíra přiživovaná kýmkoli, kdo má strach.

Tím netvrdím, že příští kapitola bude zázračně geniální. Bude naopak spíše hledáním toho, co je nám v mnoha případech z jakýchkoli důvodů odpíráno.

Země - kolébka lidstva. Denně tu mizí stovky živočišných druhů. Pouze nebetýčná prostota ducha se může domnívat, že hrob jiných vytvoří základ dalšího „Zlatého věku“.

Kazatel

Kap. 3./ verš 1.

*Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí
pod nebem svou chvíli.*

Je čas zrození i čas umírání...

Neviditelné systémy

Bylo, nebylo. Kdo si již dnes vzpomene.

Není to tak dávno, co kandidát na prezidenta Spojených států pan Ronald Reagan osočil prezidenta stávajícího - Jimmyho Cartera. Stalo se tak v zápalu předvolební kampaně a americký lid se měl konečně dozvědět, že Jimmy Carter v průběhu svého prezidentského působení zcela zanedbal obranu Spojených států a vystavil tak milé voliče smrtelnému nebezpečí. Proto zbývá jediná možná varianta: prezidentem nutně musí být zvolen Ronald Reagan, který konečně vše napraví.

Jimmy Carter se proti tomuto výpadu bránil výčtem všech možných opatření, která byla za jeho vlády v oblasti obrany státu provedena. „Máme i neviditelná letadla,“ tvrdil zkušený prezident.

Několik málo okamžiků poté nový kandidát na prezidenta USA Ronald Reagan málem omdlel, neboť jeho protivník tak neprozřetelně prozradil jednu z nejtajnějších „utajovaných skutečností“. Tisk zaznamenával tehdy každé slovo obou mužů, a tak bezpečně víme, že pan Reagan neprodleně použil prozrazení státního „tajemna“ svým sokem - proti němu.

Aby byla celá záležitost rychle sprovedena z povrchu tohoto světa, prohlásil tehdy, že tajemství bylo sice nezodpovědnými lidmi prozrazeno, avšak naštěstí Spojené státy žádné podobné letadlo nevlastní. A pokud snad ano, pak to není neviditelné letadlo, nýbrž pouze letadlo, jež nelze zachytit na žádném radaru.

Po tomto projevu přišel naopak čas Jimmyho Cartera, který připomněl novému možnému prezidentu, že právě teď on sám prozradil další, pro obranu státu životně důležitou skutečnost.

Dodnes si lámu hlavu, kdo vlastně státní tajemství prozradil. Zda Jimmy Carter, nebo samotný Ronald Reagan?

Nebo snad oba dva?

Neviditelná letadla Stealth se objevila na obloze až o mnoho let později a snad to bylo právě ve válce v „Zálivu“.

Neviditelná pro všechny možné radarové systémy. Výjimka však potvrzuje pravidlo. Touto výjimkou byl a dosud je československý radar Tamara.

A ty ostatní, zcela neviditelné možné skutečnosti, se neobjevily vůbec nikdy. Jak také jinak?

Zbyla pouze jistá asociace a vzpomínka na jinou legendu o neviditelnosti - tentokrát válečných lodí.

Ani náhodou nedisponuji jakýmkoli certifikátem opravňujícím mne zaskakovat za pohádkově proslulého děda Vševeda. Tímto varuji váženého čtenáře před neuváženou domněnkou, že vše, co bude vzápětí následovat, nestojí na vratkých nožičkách mé drzosti, pýchy a nevzdělanosti.

Nicméně nevidím ani ten nejmenší důvod přenechat bádání těm, kteří čas od času vypouštějí podstatně větší neuvěřitelnosti, a to jen proto, že jim někdo umožnil si myslet, že děd Vševed pochází z blízkého příbuzenstva.

A tomu všemu se říká hledání.

Přičemž zcela přehlížím fakt, že vřele doporučovaná forma kolektivní spolupráce je dobře kýmkoli kontrolovatelná a má jednu nespornou výhodu. Všichni zúčastnění badatelé jsou lehce nahraditelní. Tato okolnost zaručuje zaryté mlčení všech zúčastněných v okamžiku, kdy se objeví zvláště ožehavý problém, který nesmí být problémem.

Zanedbejme tuto vymoženost a věnujme se opět tomu, co může jednoho dne přinést i jiná překvapení. Vytvořme si nyní cvičný model toho, co náš „osobní čítač časových impulzů“ vnímá jako bouřlivé a nezadržitelné vyšumění nicoty nad našimi hlavami.

Zdánlivé nicoty, kterou přesto vnímáme nejen jako logický sled příčinností a důsledků, ale i jako zvláštní pohyb projevující se stárnutím systému (a nyní se musím váženému čtenáři omluvit, neboť jsem nucen opisovat mnohé odstavce z knihy, kterou jsem spáchal krátce před tímto hříšným pokleskem. Byla však natolik úspěšná,

že byla, k mé radosti, neobyčejně rychle rozebrána, a odvolávat se na některé pasáže by jiného, dosud nezúčastněného čtenáře jistě nepotěšilo).

To, co v běžném poklusu radostmi života označujeme jako čas, je pravděpodobně pouze jedna z jeho složek. Objektivně vnímaná a pocítovaná jako cosi těžko pojmenovatelné, na co je každý jedinec synchronně a univerzálně za svého života napojen a s čím se rozloučí až na smrtelném loži.

Tento zázrak laxně nazýváme průběhem univerzální, potažmo světové čáry (UČ - SČ).

Je to důmyslný systém podporující mimo jiné i naše představy o minulosti, přítomnosti i budoucnosti - vidíme je pak spíše jako oddělené faktory. Přičemž okamžitá přítomnost je nekonečně menší (0,238 vteřiny) než to, co vnímáme jako nekonečnou minulost a nekonečnou budoucnost.

Průběh univerzální čáry (UČ) je odpovědný i za naše vnímání času v podobě přímky. Co jsem doposud napsal, je minulost. To, co nyní čtete, je okamžitá přítomnost, jež se vzápětí stává minulostí. To, co napíšete, je budoucnost, která se vzápětí stává okamžitou přítomností a ještě dále minulostí.

Jenom ve slabé chvíli bychom měli shluk koleček a kruh rozdělený sumerskými mírami považovat za bezkonkurenční časový měřič. Řinčící budík totiž není tím, za co se již celé věky vydává.

Ani nemůže.

Snad i proto, že čas je vícerozměrná (pravděpodobně energetická) substance, se kterou lze za jistých podmínek provádět čáry - máry.

Z neznámého důvodu bylo a vždy je mnoho těch, kteří si přejí, aby čas ubíhal pouze jedním směrem. Na věčné časy a nikdy jinak.

Avšak i oni jsou nuceni, ač neradi, tu a tam připustit, že dědovy přesýpací hodiny velmi obtížně mohou odměřit hranice relativního světa. Toho, který začíná u rychlostí srovnatelných s rychlostmi světla.

Ale to by bylo málo.

Čas má i další podoby, pevně spjaté s hmotou, energií, prostorem, teplotou, a zasahuje až tam, kde neviditelnost hraničí s nicotou a „nebytím“.

Ač je to k nevíře, zdá se, že je možné narušit i zákon přičinnosti a důsledku - jinými slovy - setkat se sám se sebou.

Jak je něco podobného vůbec možné? Jak jsem již dříve tvrdil, je nutné odhodit budíkový čas. Tedy tehdy, chceme-li skutečně hovořit o čase jako o „Univerzálním zprostředkovateli“ veškerého jsoucna.

Nyní opráším své relativně zánovní vzorce, hovořící na téma času, v rovině vztahující se k množství hmoty (ale i k pohybu). Mnohé bylo již řečeno dříve (v 1. dílu knihy Silnější než Dániken), o jiné se pokusím za malou chvíli.

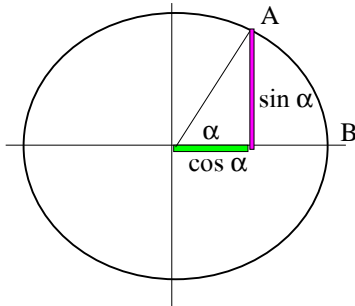
Zdeňkův vzorec kontinuity:

$$m \times t = 1$$

$$t = \frac{m}{t_a} - \text{relativní čas}$$

$$t = \frac{m}{t_a} - \text{absolutní čas}$$

Obr. č. 1

AB - oblouk vyznačující průběh univerzální čáry

$$R = 1 - c = 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}$$

$$\alpha = \text{zrychlení m/s}^2$$

$$\sin \alpha = \frac{v}{c} \quad \cos \alpha = \frac{t_r}{t_a}$$

$$\cos \alpha = \frac{l_r}{l_0} \text{ retrakce délek}$$

$$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$$

Z tohoto i následujícího grafu je patrné, že vztah mezi zrychlením a relativním časem probíhá v závislosti sinu a kosinu. Naproti tomu nárůst hmoty je za jisté konstelace funkcí tangenciální. Průběh UČ je pak oblouk AB (jak je patrné, můj pohled na relativní děje je poněkud odlišnější od toho, co lze někdy potkat zcela neočekávaně i v budovách vysokých škol).

Celá legrace mé drzosti spočívá v neuvěřitelné podobnosti mezi časem tak, jak jej vnímám já, a veličinami střídavého proudu - napětím a proudem. Připomínám, že napětí je funkcí kosinu a proud funkcí sinu, přičemž je kosinus v I. kvadrantu funkcí klesající a proud (sinus) funkcí stoupající. Přesně totéž lze pozorovat v závislosti mezi časem a zrychlením.

A nejen mezi nimi.

Zdá se, že jsme na stopě podivné shody, která je schopna vysvětlit to, co nazýváme „Filadelfský experiment“.

Tvrdím, mimo jiné, že čas probíhá nejen v našem třírozměrném prostředí přesně tak jako napětí střídavého proudu.

Čtyři generátory vhodně usměrněného elektrického proudu by byly schopny zásobit potřebnou aparaturu pulzním napětím a proudem právě v prvním kvadrantu. Jak víme, je velikost proudu dána amplitudou (sinusoidy) - potažmo dostatečným buzením generátoru. A od tohoto okamžiku je množství vybuzeného elektromagnetického pole emitovaného dostatečnými anténními systémy - cívkami, závislé na přiměřeně velkém magnetickém poli buzení generátoru. To znamená osadit systém nejméně dalším generátorem.

Předpokládejme tedy velkou energii emitovaných elektronů. Ty pak po zbrzdění vyzáří přebytečnou energii v podobě fotonů - zeleně fluoreskujících.

A vše se ztrácí v zelenavém „oparu“.

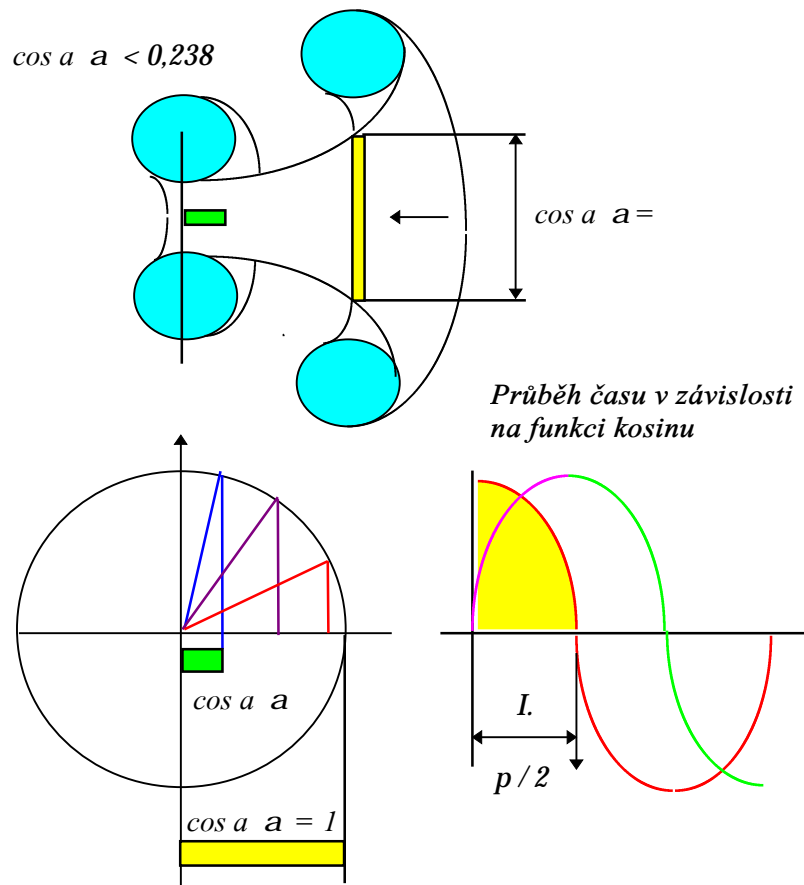
Nyní to nejdůležitější. Je snad možné čarovat s časem tak, jak již dávno tušíme?

Základem mého kacírství je právě Zdeňkův vzorec kontinuity, který dovoluje měnit čas - hmotností, tedy i gravitací, nezávisle na zrychlení: rovněž jistá podobnost s napětím střídavého proudu nasvědčuje cosi o spojitosti nádob - jednotném poli.

Shrňme nyní vše, na co jsme v tomto okamžiku, v této kapitole, ochotni přistoupit.

Čas jako energetická substance závislá na mnoha faktorech. Přesto stabilní jako neuvěřitelně hmotné kyvadlo v rovnovážném stavu $\text{tg } \alpha = 45^\circ$ (viz Silnější než Däniken III.). Zdeňkův vzorec kontinuity $\mathbf{m} \times \mathbf{t} = 1$ platí jednak pro čas vzhledem k poloze pozorovatele kdekoli v Univerzu, ale také i v okamžiku lokálních (i umělých) změn. Modelově si lze čas představit jako prstencovou (anuloidovou) spirálu, kde napětí času postupuje směrem do středu prstence právě v kosinové závislosti.

Obr. č. 2: Průběh časové složky (funkce kosinus)

Kolem okamžiku, kdy relativní vteřina dosahuje velikosti 0,238 a méně, se můžeme pravděpodobně pohybovat v prostředí, kde je čas natolik zanedbatelný, že lze s úspěchem hovořit o mimoprostoru. Tohoto efektního cíle dosáhneme rychlostmi souměřitelnými s rychlostí světla. Jinými slovy království světla - elektromagnetický ráj a nicota bez času zároveň - v interakci s naší třírozměrnou realitou.

Nedílná součást našeho Univerza, a přesto tak vzdálená, že je pro nás stále pouze pohádkou.

Vše, co vykývne kyvadlo času, nenávratně zmizí v trychtýři nenávratna. Tedy tehdy, pokud se neobnoví původní podmínky. Slavnostní návrat proběhne v tomtéž prostoru a čase, kde vše začalo. Za tuto legraci odpovídá ta složka času - vnímaná jako Univerzální čára (UČ). V opačném případě může v mimoprostoru nastat tlačnice čehokoli, co tam bylo vrženo náhodným energetickým impulzem.

Nebo...

V jiném čase a jiném prostoru kdosi jiný otevře propast času odpovídajícími parametry a obě oddělené soustavy se náhle propojí prostřednictvím „neutrální nečasové dužiny“ spirálového anuloidu.

Tehdy nastane velký okamžik „cestovatelů časem“. Svět, který pro nedostatek důkazů musíme považovat za fikci.

A lze úspěšně předpokládat, že naopak dostatek důkazů by byl okamžitě a neuvěřitelně důrazně ututlán. Neboť ten, který by stál za celou hrou na utajování, by mohl být celkem trefně nazván „Pánem všech situací“.

A tak se již možná stalo.

Neboť vše, co se zdálo být na „filadelfském pokusu“ příliš fantastické, je zcela možné. A je lhostejné, zda vůbec někdy takový experiment proběhl, či nikoli.

A za vším může stát ionizace, ale i frekvence z jistého velmi známého vzorce.

My, odvěci zvěstovatelé v posledním převleku, naposled nastavujeme zrcadlo člověku, aby vám neunikly v překotném běhu dne senzační podrobnosti o vlastní záhubě, aby vám bylo známo až do poslední sloky, jak jste prohráli - Válku s mloky!

Přímý přenos úplné zkázy světa!

Neopomeňte zhlédnout. Z technických důvodů lze svět zničit jen jednou!

Válka s mloky

(Divadelní zpracování)

Páni všech situací

Pečlivě propočítané parametry jakéhokoli elektronického systému neznamenají automaticky jeho okamžitě bezvadnou funkci.

Naopak se přes snahy moudrých elektrotechniků vynořují z hlubin fyzikálních temnot nové a neznámé reakce. Zkrátka zbrusu nová aparatura vykazuje množství nestejnorodých tendencí, z nichž ta dominantní spočívá v konečném vypořádání poslušnosti.

Očekávané děje se neočekávaně nekonají.

Nebo naopak může nastat situace, že se zdá být dočasně vše v naprostém pořádku. Vše se vyvíjí podle plánu až do okamžiku, kdy lavinovitý nárůst čehokoli vybudí novou a neuvěřitelnou veličinu, narůstající přesně tak, jako konce komunistických grafů při plnění obzvlášť důležitého pětiletého plánu.

Záhadná energie si razí nové cesty a tvoří nové, zcela neodpojitelné obvody vymykající se všem poznatkům elektroniky.

Krátký okamžik nato detonace ohlásí přechod použitého materiálu do plamenné substance - plazmy.

Tomu všemu říkají elektrotechničtí borci zahoření, vyladění, či oživení přístroje.

A tak může být časem stvořeno i neodpojitelné elektronické monstrum s typickými vlastnostmi King - Konga.

Je též možné, že se cosi podobného podařilo již v okamžiku propojení dvou oddělených časoprostorových soustav, z nichž jedna pracovala zcela nekontrolovatelně.

„Z hlubokosti k Tobě Pane voláme...“ by mohla být poslední slova těch, kteří by si tuto katastrofu stačili uvědomit.

Nekontrolovatelná výměna energií mezi původně oddělenými soustavami by totiž mohla způsobit kataklyzmata hodná apokalyptických výjevů.

Protože jsme určitě moudří, nic podobného se jistě nikdy neodehrálo. A pokud si odmyslíme ozonovou díru, neobvyklé polární záře, hádky prezidentů, ale i nebývalý výskyt technicko-fyzikálních jevů (U.F.O.), pak průzračné ticho novinových a televizních pravd utvrzuje optimisticky pozitivistické tendence.

V opačném případě může příkrčené Zlo - ďábelský vynález slouhů „kohokoli“ - s konečnou platností ovládnout náš svět polo-
vičnických pravd.

Neboť ten, kdo zatají své pokusy v oblasti času, může být jednoho dne nekontrolovatelným „Pánem všech situací“.

Tenkrát možná převládne optimistický názor, že čas je pouze podružná záležitost, nezadržitelně plynoucí ke konci věků.

Dovolím si tomuto populárně-vědeckému názoru oponovat. Jsem naopak přesvědčen, že to, co označujeme jako čas, je pouze dílčím projevem vícerozměrné energetické substance, kterou je možno dále energeticky ovlivňovat.

Modelově si lze tento dominantní fenomén představit jako nestabilní a pulzující (spirálový?) prsteneček, v jehož aktivní sféře se nalézají vše, co tak obdivujeme. Jakákoliv změna prostoru (včetně zakřivení), hmoty, energie, rychlosti pohybu, či změna jakékoliv složky času, zpětně ovlivňuje parametry všech zúčastněných veličin a to podle zcela jistých zákonů.

Mnohé jsme již pochopili - relativní složku, absolutní složku a bereme již do úvahy i posun a specifika „Univerzální časové čáry“. Moje pracovní hypotéza předpokládá mimo jiné i to, že odpovědnost za vnímání „plynutí času“ lze připsat na vrub rozpínání vesmíru. Náš „osobní časový čítač“ pak zaznamenává přičítání hodnot absolutní vteřině a my nabýváme dojmu o času běžícím v přímce.

Jinými slovy, průběžná změna a zakřivení prostoru rozpínajícího se Univerza je vnímána, ale zejména přijímána jako čas.

To by však bylo velmi málo, neboť i prastaré biblické texty hovoří o čase takovým způsobem, že není a již nemůže být pochyb.

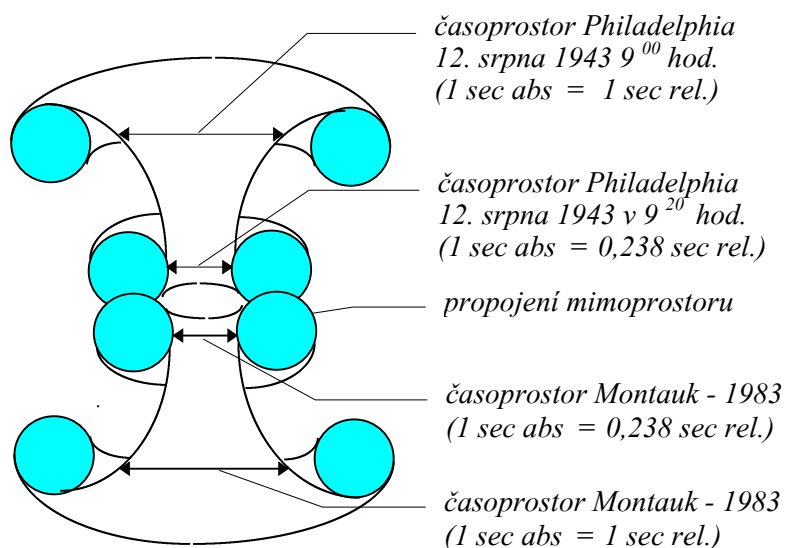
Kdosi kdysi dávno věděl, že ve vesmíru jsou i taková místa, kde je všechno možné, jen ne čas.

Připusťme na chvíli, že ve filadelfském suchém doku proběhlo vše tak, jak bylo mnohými již řečeno.

Neobyčejně silné pulzní elektromagnetické pole a ionizace způsobily v rovnovážném systému zcela určitého časoprostorového pole nerovnováhu. Následné radikální změny prostředí ukazují na možnost přímého ovlivnění lokální kontinuity času v takové míře, že již můžeme hovořit o relativních účincích. Relativní vteřina poklesla na takovou hodnotu, která odpovídá rázovému přechodu do oblasti „ležící“ mimo reálný svět. Mimo čas leží i zařízení, které vše způsobilo.

Je stále v provozu.

Obr. č.1 - Propojení dvou časoprostorových soustav

Postupně nastává akumulace relativního času, která se může ovšem projevit až v okamžiku, kdy bude možno dalším energetickým zásahem „prorazit“ do jiného časoprostoru.

Nic takového se však nekoná, neboť není takového zařízení. A tak jsou posádka i plavidlo odsouzeny navždy setrvat v nicotě bez času. Nebo v čase, jehož relativní složka poklesla na tak malý interval, že je z pohledu absolutní vteřiny zcela zanedbatelná. Nezbývá nic jiného, než pokus přerušit, přístroje odpojit a vrátit vše zpět do rovnovážného stavu ve směru UČ. Nic z toho se však nepodařilo a nalézt odvahu zničit drahé přístroje nahradil zmatek a panický útěk obsluhy.

A ostatní byli od této chvíle odsouzeni setrvat v nicotě na věčné časy. Nebo do té doby, než někdy v budoucnosti nastane stejné nebo podobné anomální narušení časoprostorového pole.

Tak se i stalo při pokusu Phoenix. Navzájem se propojily dvě původně oddělené soustavy mezi rokem 1943 a 1983. Nastala lavinovitá výměna energií. Všechny pokusy zrušit propojení pravděpodobně selhaly, neboť zdroj na plavidle stále vytvářel v prostoru silné elektromagnetické anomálie.

Jediná možnost - vyřadit přístroje na Eldridge za každou cenu - byla nakonec úspěšně dotažena do konce. Eldridge se pak nutně musela objevit směřována svojí UČ v původním časoprostoru (o čtyři hodiny později, ač relativně byla ještě v roce 1983 v mimoprostoru).

Příčinu tragických následků nelze přesně definovat, neboť není dostatek informací, a ty, které jsou, mohou být zavádějící.

Zcela určitě setrvání v silném elektromagnetickém poli, v silné ionizaci, způsobilo popáleniny i otřesy psychiky.

Jak však vysvětlit zapuštění námořníků do ocelové paluby? Změnou polohy, nebo frekvencí nikoli pulzní, nýbrž třífázovou? Částečně rozdílnou frekvencí elektromagnetického pole vybuzeného rokem 1983?

Těžko říci.

Jak velkou roli sehrává průběh UČ s datem, kdy se objekt či lidská bytost na ni synchronně napojily, dávají tušit zejména chybějící části lodi.

Jinou šokující záležitostí je zjištění, že loď Eldridge byla relativně ještě v roce 1983 v mimoprostoru. Jinými slovy - pro možné další pokusy se v jistém přesně vymezeném časovém intervalu nachází v mimoprostoru dodnes.

Připustíme tedy (cvičně) možnost, že se plavidlo, i s celou posádkou, stále nalézá právě několik málo okamžiků před známým (násilným) odpojením přístrojů a generátorů z činnosti. Stále totiž existuje teoretická možnost kdykoliv po roce 1983 pokusy obnovit a pokračovat v započaté hře.

Tedy tehdy, pokud byl pokus vůbec kdy realizován.

Jestliže novodobá legenda není legendou, pak byla pokusem pravděpodobně zdánlivě narušena logická posloupnost příčinnosti a důsledku. Různými kombinacemi situací by mohly být vyvolány nezvyklé a paradoxní vývojové zvraty.

Jinými slovy - nejednalo by se o nic menšího, než o cílené ovlivňování budoucnosti prostřednictvím zásahů v minulosti.

V závislosti na váze pozměňovacích impulzů.

Ti, kteří by něco podobného dokázali, by se mohli titulovat „Páni všech situací“.

Pohrajme si s touto myšlenkou i my. Možná že se nám podaří celou záležitost pojmenovat a potažmo posoudit, zda je něco podobného vůbec myslitelné.

Dávno před námi již zachytili tuto snovou záležitost i spisovatelé sci-fi. Nicméně nikdy jsme nebyli tak blízko přímo zhmotnělé legendě, jež ani nemusí být legendou.

Jak již tušíme, existuje reálný časový interval, přesně vymezený časem, kdy se Eldridge ještě nacházela v mimoprostoru - mimo čas. V této podivuhodné a fantastické výseči našeho vesmíru, ležící mimo naše smysly, kde čas není pánem, setrvá až do „skonání věků“. Nebo též jen do doby, než se „důkazně prokáže“, že vše je pouze bující nesmysl nezdravé fantazie.

Prozatím se tvařme, že se se zakletím posádky i celého plavidla nedá nic dělat. Je totiž možné, že se pravdě blížíme rychleji, než vůbec tušíme.

Proveďme nyní ještě jiný, tentokrát cvičný experiment - na papíře. Ten proběhne kupříkladu v roce 1996. Tedy v době, o které bezpečně víme, že jeden z mužů obsluhujících aparaturu na válečném plavidle je již několik let mrtev.

Spusťme tedy ty patřičné mechanismy, které kdysi umožnily legendární přestup hmotných investičních prostředků amerického válečného loďstva, nesoucí jméno Eldridge, do těch pekelných končin, kde ani lišky nedávají dobrou noc. Nebo které jsou naopak domovem té instituce, od níž si mnozí hříšníci příliš neslibují a potají doufají, že neexistuje.

Vyberme však právě ten okamžik, kdy se „bývalá“ obsluha tehdejšího elektrikářského zázraku vrací zpět - z roku 1983 - s cílem odpojit všechny přístroje za každou cenu. Nebo naopak napojme se na časoprostorovou soustavu roku 1943, dávno před tím, než tak učiní ti z roku 1983.

Na dohadování nebude čas, a tak včas zatkneme oba muže obsluhy a neprodleně se přeneseme na krátkou hodinovou exkurzi - tentokrát do roku 1996.

Jeden z mužů si bude moci prohlédnout svůj hrob a setkat se s těmi, kteří jej již dávno předtím oplakávali (zde je možná i teoretické těžiště biblických textů hovořících o dni, kdy mrtví vstanou ze svých hrobů). Druhý muž se bude moci naopak setkat sám se sebou. Je však pouze ve hvězdách, jaký šok při této příležitosti utrhá. Nebude to snad, jak pevně doufám, jeden z jeho posledních radostnějších zážitků na této planetě.

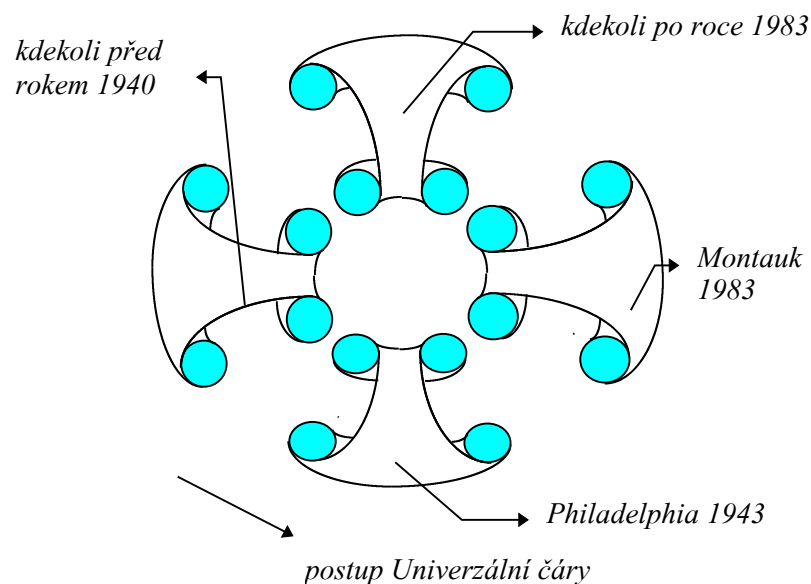
První z mužů se naopak dozví, že jeho smrt byla zapříčiněna návratem do roku 1983, kam se kdysi vrátil po splnění úkolu v roce 1943. Má tedy informaci a zároveň možnost celou záležitost pozměnit. Nicméně je jasné, že ještě v roce 1996 se mu to nepovedlo. Důkazem je jeho vlastní hrob.

Druhý muž, pokud je něco podobného vůbec možné a on ve zdraví přežil setkání typu „sám se sebou“, může po vzájemném dialogu se svým partnerem (?) poopravit v minulosti některé nepříjemné detaily. Pokud se ve své úvaze nemýlíme, pak lze pokládat svět za něco zcela jiného, než jsme se učili v základních školách.

Je jisté, že váleční strategové z roku 1996 budou mít zájem o dílčí spolupráci se svými kolegy jak z roku 1943, tak s těmi z roku 1983. Oba muži budou řádně poučeni a vysláni zpět na Eldridge, přesně do okamžiku, kdy se vzápětí vrhají přes palubu, aby se přesunuli do roku 1983. V té chvíli je rok 1996 odpojen. A konec příběhu se šťastným koncem již známe.

Vznikne cosi, co bývá označováno jako jednoduchá časová smyčka. Při bližším zkoumání však zjistíme, že logická a časová návaznost byla narušena pouze zdánlivě.

Obr. č. 2 - Možná setkání na zvláště nejvyšší úrovni, nebo zvláštní setkání na několika úrovních?

Nezodpovězenou otázkou však nadále zůstane fakt, že není jisté, zda propojením několika oddělených časových soustav nevznikne cosi, co je neslučitelné se zákony a neuskutečnitelné - neboť stále musíme mít na paměti okamžitou energetickou výměnu a to v netušené úrovni.

Jinou otázkou je poznámka o napojení na časovou soustavu, před rokem 1940. To je však již jiná kapitola.

„V ten čas jsme jednou jeli koňmo z Křivoklátu do Prahy, neboť jsme chtěli jet k našemu otci, který byl na Moravě. Dojeli jsme velice pozdě do Pražského hradu, do starého domu purkrabského, kde jsme po několik let přebývali, dokud nebyl vystavěn velký palác. V noci jsme ulehli na lůžko a Bušek starší z Velhartic ulehl před námi na jiné lůžko. V síni byl rozdělán veliký oheň, protože byl zimní čas, a hořelo tam mnoho svíček, takže bylo dosti světla. Dveře i okna byly zavřeny. A když jsme usnuli, tu kdosi chodil po síni, takže jsme se oba probudili. I kázali jsme řečenému Buškovi, aby vstal a podíval se, co by to bylo. On tedy vstal, obešel síň a hledal, ale nic neviděl a nic nemohl najít.

I rozdělal větší oheň, rozsvítil více svíček a šel k čiším, které stály naplněny vínem na lavicích. Napil se a postavil číši vedle jedné velké svíce, která hořela. Potom se napil a ulehl znovu na lůžko. My oděni ve svém plášti jsme seděli na svém lůžku a slyšeli jsme někoho přecházet, ale neviděli jsme nikoho. A tak dívající se s Buškem na číše a svíce, spatřili jsme, jak se jedna číše skácela, a táž číše byla vržena, nevíme kým, přes lůžko Buškovo z jednoho rohu síně do druhého, a odrazivši se od zdi padla doprostřed síně. Spatřivše to, poděsili jsme se nemálo. Stále jsme však slyšeli někoho po síni přecházet, ale nikoho jsme neviděli. Ale potom, poznamenavše se svatým křížem, ve jménu Kristově jsme spali až do rána. Když jsme ráno vstali, našli jsme číši, jež byla hozena, uprostřed síně, a ukazovali jsme to blízkým, kteří k nám ráno přišli.“

Karel IV. - vlastní životopis
císař římský a král český

Paralelní svět?

Dříve než se vydám na nejtenčí z nejtenčích ledů, abych byl konečně uloven a „nachytán na švestkách“ strážci sterilních a nezavadných zpráv, ubezpečuji váženého čtenáře, že mé osobní zkušenosti s tajemným a mystickým paralelním světem jsou mizivé, až nulové. Přesto však byl v mém životě okamžik, kdy jsem konečně pochopil, proč se mnoho z nás, při setkání s možným světem na té

druhé straně, okamžitě utíká pod ochranná křídla všudypřítomných materialistických bůžků. Jediné, co mi z onoho zážitku zbylo, je přesvědčení, že jakýkoli střet našeho světa s tím druhým může probíhat pouze jako energetická výměna se světelnými efekty, ne nepodobnými zpomalenému, ale zato vydatnému statickému výboji. Mimo tento fenomén a ještě jeden, o kterém na dlouhá léta pomlčím, jsem již nic podobného z oblasti duchovna, či chcete-li paralelních světů, nespatriil. Žádné létající náčiní, klepání, či pobíhající fluida.

Na druhé straně nemám žádný důvod pochybovat o tom, že vše, co probíhá podle univerzálních zákonů, je klam a mam. A to i tehdy, mám-li tak velké mezery ve vzdělání, že se v případě nouze uteču k nějakému materialistickému fetiši. Prostě Karel IV. je pro mne jednou z nejvěrohodnějších bytostí, kterou jsem měl čest poznat podle jeho díla. Vysvětlovat vše halucinacemi vyvolanými únavou po dlouhé jízdě je směšné, přesně tak, jako dovolávat se středověkého králova romantismu, či svěst odpovědnost na alkoholický dýchánek s panem Buškem u kulatého stolu Jana Nerudy.

Jisté je, že se někdy na hranicích našich světů odehrávají malá dramata, z nichž mnohá lze zcela prozaicky vysvětlit, jiná křečovitě vzdorují. A není nikoho, snad mimo pozorného a na slovo vzatého odborníka oboru bláznovín, kdo by vám zvědavě naslouchal jindy než v okamžiku, kdy chce být mírně postrašen.

Materialističtí odborníci měli vždy velmi vlažný poměr k místům věčného zatracení a pekelných plamenů. Dlouhá léta vynakládali nemalé úsilí, aby tuto i jim podobné instituce sprovodili - k velké radosti všech zatvrzelých hříšníků - ze světa. Snažili se, seč jim síly stačily. A tak navždy zmizel rovnovážný systém lidského zákonodárství - kde nestačila pozemská justice, tam zaskakovaly věčně plápolající pekelné plameny.

Možná i místo, kam byli kdysi uloženi i padlí andělé, aby byli chováni v mrákotách k Poslednímu soudu.

Prostory stojící mimo náš absolutní čas, propojené s naším reálným světem možností energetické výměny, v souladu se všemi zákony termodynamiky?

Toť otázka.

Neboť informace hovořící na toto téma jsou nepoužitelné.

Snad právě proto, že se staly spíše atrakcí od kolotočů, nebo snad, v tom lepším případě, špičkovými spiritistickými kousky.

Přes všechn optimismus, že nic takového není možné, znovu opakuji, že zákony Univerza jsou funkční bez ohledu na to, zda je známe, či nikoli.

Bohužel každému z nás chybí praktická zkušenost vlastního zážitku, při kterém si plně uvědomí, že vše může být i jinak.

Někdy se však může naopak zdát, že právě teď jste svědky superduchovních aktivit a interakcí a vzápětí malá úleva před velkým zklamáním, neboť jste zjistili, že jde o prozaický děj, ze kterého vám nedopatřením unikl malý detail.

Jednoho dne jsem v přítmi velkého společenského sálu očekával své přátele. A již kdosi otvírá dveře a já zřetelně slyším těžké kroky jednoho z nich, jak se patřičným tempem blíží směrem k mému stanovišti. Slušně a vychovaně jsem pozdravil. Můj protějšek neodpověděl. Nicméně kroky neznámého nevychovance si to zamířily neomylně přímo ke mně. Již byl tři metry ode mne a já marně vyvaloval oči - nikoho jsem neviděl.

Aha, řekl jsem si a vychytrale jsem poodstoupil o několik metrů dozadu, a to tak výhodně, abych spatřil siluetu dotyčného proti mírně osvětlenému oknu. Nikoho jsem však nespatriil.

Kroky se zastavily v místě, jež jsem před chvílí opustil. Sehnul jsem se a opět jsem sledoval, zda nezahlednu proti oknu alespoň náznak siluety. Nic takového. Naopak - kdosi neviditelný se dal opět na pochod k místu, kde jsem stál. Již mi musel „dýchat“ na čelo - nikoho známého, ale ani nikoho jiného jsem nespatriil. Neleňil jsem ani okamžik a obloukem jsem se velmi urychleně přesunul přes celou velkou místnost směrem k vypínačům.

Rozsvítil jsem, abych okamžitě zjistil, že jsem v místnosti nebezpečně sám.

Tak jak to dělává počítač, projel jsem všechny možné paměťové buňky, zda jsou v pořádku, nebo zda se již s něčím podobným za mého života nesetkaly.

Ajaj, je zle, neboť neznámý a neviditelný cizinec se obloukem opět velmi rezolutně vydal mým směrem.

Již je jen tři, dva a dokonce jeden metr ode mne.

Poprvé v životě nevěřím svým očím a plně si uvědomuji tento pojem, který jsem chápal dříve jako nadnesený knižní obrat.

Cizinec se zastavil těsně přede mnou. To snad není možné, řekl jsem si a zachvátilo mne mírné mrazení.

Nepovažoval jsem další setrvání poblíž neznámého strašidla za prozíravé a podstěhoval jsem se o nějakých šest sedm metrů k tušenému bezpečnějšímu prostoru.

Cizinec se zřejmě rozmýšlel, jak mne co nejproduktivněji vystrašit, a prozatím stál tiše na místě. Tiše přemýšlel nebo, jak jsem usoudil, měl ze mne strach. Žádné kroky chvíli nebylo slyšet. Ale již je to tu zas. Opět vyrazil přímo a neomylně ke mně. Mnul jsem si oči. Ani po této osvědčené proceduře jsem neviděl lépe. Nikdo mimo mne v místnosti nebyl, a přesto jsem slyšel kroky zcela jasně.

Rozhodl jsem se okamžitě. Nehnu se z místa, i kdyby měl o mne zakopnout. Neviditelný vetřelec opět ztratil odvalu a zastavil se těsně u mých bot. Vyrazil jsem vpřed, přímo proti němu, plně rozhodnut udělat s ním velmi krátký proces, ale máchl jsem do prázdna.

Proboha. Začínalo mi svítat. Poodešel jsem asi dva metry a nastražil uši. Chvíli nic a pak si to kroky namířily opět k mému místu a zastavily.

Podlaha sálu byla ze starých, dobře vyschlých parket, které mi při chůzi s patřičným zvukovým efektem dávaly na srozuměnou, jak se pode mnou prohýbají. Pak následovala minutová prodleva a parkety se postupně, tak jak byly zatlačovány, vracely, jedna po druhé, do výchozí stabilní polohy. Zvuk, který při tom vydávaly, byl tentýž, jako při jejich zatlačování chodidlem. Usmál jsem se a oddechl tak, jak nikdy předtím a dlouho, dlouho i poté. Nechci říct, že jsem o něco chytřejší, avšak zcela jistě zkušenější. Některé věci se dají vysvětlit velmi prostě, jiné halucinacemi, ale ty ostatní?

Pokud jsem někdy napsal - viděl jsem, pak vždy to znamená, že společně se mnou byl nejméně jeden nezávislý svědek. Jestliže nebyl v kritické chvíli „po ruce“, mlčím a nechávám si vše pro sebe.

A tak v této chvíli mohu říci, že jsem viděl mnoho pozoruhodných jevů stojících nejen na samé „oficiálně povolené“ hranici, ale i za ní. Nejsm však moudřejší než krátce předtím.

Jedno však vím zcela bezpečně. Nemám proč bych měl být programově připraven nevěřit v nic, v co nevěří můj šéf.

Nemám rovněž potřebu zpochybňovat zkušenosti druhých jen proto, že mne k tomu vedla paní učitelka v základní škole.

Pouze chci, sám pro sebe, přijít na kloub záhadě i za cenu, že si ji vymyslel podvodník. Je totiž možné, že i on měl inspiraci, kterou pouze nedovedl dotáhnout do konce.

Prapodivní cestovatelé časem jsou neuvěřitelným tvrzením, na jehož konci mohou být i zamřížovaná okna nemocničních budov.

A přesto se tento fenomén pravidelně vyskytuje, alespoň na stránkách roztodivných knih, a ten můj v celkovém seznamu nebude chybět. V tomto okamžiku je pro mne celkem lhostejné, zda se příběh zakládá na pravdě, či nikoli. Chci pouze hledat společné znaky možného fyzikálního zákona. Mohu se mýlit (a tenký led již pode mnou jistě a výhrůžně praská), ale společným znakem mnoha záhadných zmizení je blesk a silná ionizace prostředí. Jeden typický příklad za všechny.

Londýn - 18. května 1899. Toho dne zmizel z jistého domu jeho majitel jménem Henry Wilson. Stalo se tak za zcela mimořádné bouře, kdy do budovy znenadání uhodil blesk. Bylo to zmizení perfektně pohádkové. Muž zmizel za velkého záblesku a hromového rachotu.

Zmizel, aby se „vzápětí“ vynořil v témže domě krátce poté, kdy jeho majetek dostal přímý zásah při jednom z leteckých náletů na Londýn - 10. srpna 1944.

Tento muž tedy „vykrytalizoval“ na stejném místě, v podobném hraničním přelomu, jakým může být výbuch letecké pumy. Teď tehdy, pokud vůbec jsme ochotni na něco podobného přistoupit.

Pokud ano, pak vysublimoval 45 let poté, co se mu podařilo tak záhadně zmizet.

Neuvěřitelné tvrzení muže, který oplakával trosky svého domu, přimělo policejní pracovníky k úzké spolupráci s psychiatrickou léčebnou. Ale i tam tvrdil onen nešťastník, že se jmenuje Henry Wilson a že na anglickém trůně vládne královna a císařovna Viktorie. Lehce si domyslíme, že to bylo tvrzení velmi nemoudré, na nesprávném místě a v nesprávnou dobu. Výsledek neuvážené

sdílnosti jen zvýšil pozornou péči odborníků, a tak bývalý majitel londýnské nemovitosti již nikdy neviděl nádherné anglické východy a západy slunce. Již nikdy nespatriil ani londýnské mlhy. Zcela jistě se zbláznil. Nicméně v policejních záznamech města Londýna jsou prý oba případy, ten z roku 1899, ale i z léta roku 1944, s anglickou pečlivostí zaznamenány.

Neuvěřitelný příběh.

A je zcela lhostejné, zda můžeme, či nemůžeme provést následnou kontrolu patřičných záznamů, jsou-li pravdivé, či nikoli.

Samotný sled příčinných událostí zcela jednoznačně povyšuje celou záležitost na pozoruhodnou zajímavost, ale o tom možná o něco později. Nyní několik otázek, prolamujících ledy pod nic netušící obětí.

Je snad vůbec možné, aby i nesmírně velký výkon elektrostatického výboje vybudil adekvátně velmi silné a pulzující elektromagnetické pole?

Jestliže ano, pak můžeme pokračovat v otázkách.

Jsme ochotni přistoupit na myšlenku, že ono pulzující magnetické pole lokálně poruší rovnováhu, zaručující stabilitu „časového kyvadla“?

Zdá se, že jistá jiskřička naděje může zablesknout právě tak, jako samotný blesk z nebe.

Napětí onoho elektrického výboje se odhaduje od několika desítek do stovek milionů voltů. Odhad proudu, který při tomto přírodním efektu vzniká, se pohybuje od 20 000 až do 200 000 ampér. Výkon takového zázraku je tedy 2×10^9 až 2×10^{12} kW.

Nicméně však tyto parametry zdaleka nezaručují překvapivě nějak zvlášť velkou elektrickou energii. Spíše naopak.

Elektrostatický výboj totiž proběhne za velmi krátký časový úsek. Blesk mající délku tři km netrvá většinou déle, než je 0,001 až 0,0001 vteřiny.

Jednoduchým výpočtem zjistíme, že takto získaná energie není větší než 7,6 kWh. To je vedle problematiky akumulace této energie jeden z nejpádnejších argumentů „paličů“ nekvalitního hnědého uhlí v elektrárnách, jež lze, při jisté konstelaci hvězd, pokládat spíše za strategicky skvěle umístěné kouřící smraďochy.

Mezi podivnosti zařazují i skutečnost, jak málo víme o statické elektřině. O jejich výbojích pak ještě méně. Přesto kdosi usilovně neustále používá k vysvětlení neznámých a zejména nežádoucích technicko-fyzikálních jevů - U.F.O. - právě jeden z možných výbojů statické elektřiny - kulový blesk. Rozvíjí své cíleně placené teorie, protože dobře ví, že o kulových blescích nevíme, tak jako on, téměř zhola nic. Mimo to, že existují.

Po mnoha pozorováních se domnívám, že poučky ze základní školy, všeobecně platné i ve vědeckém světě, si můžeme strčit za klobouk. Nebo alespoň ty, které pronikly do učebnic, či encyklopedií. Nemohu si pomoci, ale poučka, že tření mraků vytváří elektrostatické pole a zároveň elektrostatický výboj, zcela selhala během několika dní roku 1989.

Blesky z čistého nebe byly do přilehlého svahu nedalekého kopce vzdáleného necelých 500 metrů ode mne. A co horšího - nebylo slyšet ani ten nejmenší zvukový efekt, natož hromové rány odpovídající intenzitě výbojů.

Pozor! Žádné blýskání na časy. Výhodný reliéf kopce, či topografie povrchu umožňovaly poměrně přesně určit místo, „kam hromy byly“.

Třetí „nevysvětlitelná“ záhada spočívala ve faktu, že se vše dělo v pravidelném intervalu, každý den v tutéž dobu (od 21.40 hod. do 22.10). Celé dva měsíce jsem programově sledoval nehlukový a i jinak podivný úkaz, jehož intenzita průběžně kolísala.

Čtvrtá záhada byla spojena s východem a postupem Měsíce, pokud to byl Měsíc. Opakuji, že blesky o silné světelné intenzitě a běžné délce i tvaru nehlukově byly do jednoho místa relativně nedaleko od pozorovatele. Rozptyl u „cíle“ nebyl větší než 50 metrů. Vše začínalo každý den v tutéž hodinu i minutu, avšak zcela evidentně přímo závislé na poloze poměrně velkého a jasně zářícího kotouče, který musím nutně považovat za Měsíc. Frekvence záblesků byla v první minutě každou pátou vteřinu a klesala úměrně tomu, jak se Měsíc pohyboval po nebeské kupoli. V poslední fázi, kdy se relativně blížil nad místo, kam směřovaly jednotlivé blesky, klesla frekvence na jeden blesk za minutu.

Výboje ustaly v okamžiku, kdy Měsíc stál právě nad zmíněným cílem.

To vše jsem pozoroval každý den od 20. dubna až do konce května 1989. Ne vždy bylo nebe bez mraků. Někdy byl jev provázen i kolísáním napětí v rozvodné elektrické síti - světla blikala, aby později zhasla. Jeden z těchto nehlukných elektrických výbojů vymazal na vzdálenost 500 metrů i data v počítači...

Cosí podobného jsem pozoroval již dříve, nikoli však v takové intenzitě. Kulový výboj, který podobným způsobem několikrát „rozhodil“ rozvodnou síť - rozkmital a odpojil místní spotřebiče.

Celkem nic zajímavého.

Ale blesky z čistého nebe a bez hřmění, načasované na polohu Měsíce - to je i pro mne příliš.

Rok 1989 byl podivný i v jižních Čechách, ale to, co jsem tam musel pokládat za veliký rudě zářící Měsíc, vycházelo pouze pět stupňů nad obzorem, aby vzápětí - za dvě hodiny - zapadlo za obzor. Po celých šest dnů. Dalších šest dnů jsem jej na obloze marně hledal. Bylo to podivné.

Za daleko podivnější - a v pořadí již pátou záhadu - musím nutně pokládat cudné mlčení nejen sdělovacích prostředků, ale i těch, kteří neústupně tvrdí, že otvírají okna vesmíru dokořán. Možná že se právě dívali svými velkými dalekohledy opačným směrem, aby konečně i oni spatřili zelené mužíky s tykadélky.

Několik roků poté jsem zhlédl jeden z nejzajímavějších družicových záběrů silné bouře, probíhající právě nad Zemí. Záblesky směřující nejen na Zem, ale i do hlubokých temnot vesmíru.

Dlouhé blesky směřující od naší planety!

Délka blesků by mohla být odhadem řádově stovky kilometrů. Pak by to bylo s energií a prací kumulovanou v jednotlivém elektrostatickém výboji podstatně zajímavější. A moje šance pokračovat v této kapitole stoupají, i když si myslím, že největší roli při možném přemístění jakéhokoli objektu do mimoprostoru, či paralelního prostředí, sehrává ionizace prostředí. Fyzikální jev plně zodpovědný zejména za to, že jsme tu a můžeme obdivovat nejen pozemské krásy, ale i nádheru celého vesmíru. Odpovědný za tvoření sloučenin, mračen volných elektronů, ale i dalších nezbytností.

Jakákoliv, i ta nejmenší, změna tohoto jevu by způsobila katastrofu - náš vesmír by vypadal zcela jinak. Byl by bez života, hvězd i planetárních systémů. Tmavý a mrtvý.

Buď by byl zaplněn množstvím volných elektronů a holých atomových jader, nebo naopak s elektrony pevně svázanými s atomovými jádry. A přesto šel vesmír, jako vždy, cestou „na ostří žiletky“, aby byl vytvořen fantastický, plně automatizovaný systém, jež nelze než obdivovat.

Ionizace prostředí byla pozorována právě v těch sporných případech, jež lze velmi úspěšně nazvat „záhadnými zmizeními“ za rachotu hromu. Ale i bez něho.

Jsou zaznamenány i takové případy - a mariánská zjevení k nim kupodivu patří též (viz Silnější než Däniken III). Jak ve Fatimě, tak v Medžugorji se zjevovala mladá žena krátce po mohutném záblesku. Objevovala se a mizela stejným způsobem - po jednom až třech zablesknutích. Opět blesky bez patřičného doprovodného zvukového efektu. Mnohdy bylo možno krátce poté pozorovat i jakési světlkové, či vyzářování ovzduší. Ionizaci prostředí.

Vždyť i samotný elektrický výboj je závislý na úrovni ionizace prostředí.

Nemohu jinak, než vzpomenout i slavné noční vidění na Novém Městě v Praze dne 20. července 1571 (viz předchozí díly). Mizení celého podivného systému, který zanechal v novoměstských měšťanech hluboký dojem (několik jich zemřelo v šoku), probíhalo za podivných světelných efektů. A dlouho poté, až do ranních hodin, v místě zmizení - světlkovala podivná záře.

Ionizované prostředí?

O podobné ionizaci a zeleně světélkující mlze se hovoří v souvislosti i s počáteční fází „Filadelfského experimentu“. Pokud by naše úvahy nebyly scestné, pak nelze opomenout i ten fakt, že jakýkoli výbuch třaskaviny může prostředí ionizovat.

Natož pak atomová nebo vodíková puma.

Je snad možné zajít až tak daleko, abychom uvažovali i o těch, kteří nebyli nikdy nalezeni, přestože se nepohybovali v centru atomového výbuchu?

Mohou se snad nalézat trvale uvězněni v mimoprostoru, kam byli vrženi krátce poté, co bylo nesmírnou energií narušeno přirozené prostředí času?

Na odpověď na tuto, ale i jiné otázky, si budeme muset počkat, pokud na ně bude lze vůbec odpovědět.

Jedno vím však zcela jistě. V okamžiku, kdy by se mi přihodilo něco podobného, jako je přestup v čase, stane se ze mne méně upovídaný muž. A když nic jiného, jistě bych se nesvěřoval nikomu, tím méně strážníkům, o tom, že právě teď začíná další fáze projektu „Konec legrace“...

Vážení čtenáři, tato kniha volně navazuje na tři díly knihy „Silnější než Dániken“ a to je důvod, proč jsem se nezabýval některými detaily uvedenými v oněch dílech.

Vzhledem k stále stejnému trendu zamlčování a přeručování mnohých faktů o technicko-fyzikálních jevech vyskytujících se na naší planetě i v prostoru poblíž, považuji za svoji povinnost na tyto tendence upozornit.

Je možné, že jsem tak učinil způsobem netradičním, podobajícím se fikci. Přesto bych rád zdůraznil, že skutečná fikce spočívá ve všeobecně ustáleném názoru, který je nezodpovědnými, či malodušnými lidmi implantován do našich myslí novinovými články, televizními šoty, či prostřednictvím podřadných ufologických sekt.

Prohlašuji, že jsem pozoroval v průběhu posledních dvaceti let jevy skutečně výjimečné, které svojí podstatou nevylučují možnost mimozemského zásahu.

Četnost výskytu těchto jevů koresponduje s frekvencí řízených dezinformačních kampaní. Dobrovolní brigádníci jsou pak pouze špatnou kulisou neinformovanosti, nebo obětmi vlastního strachu.

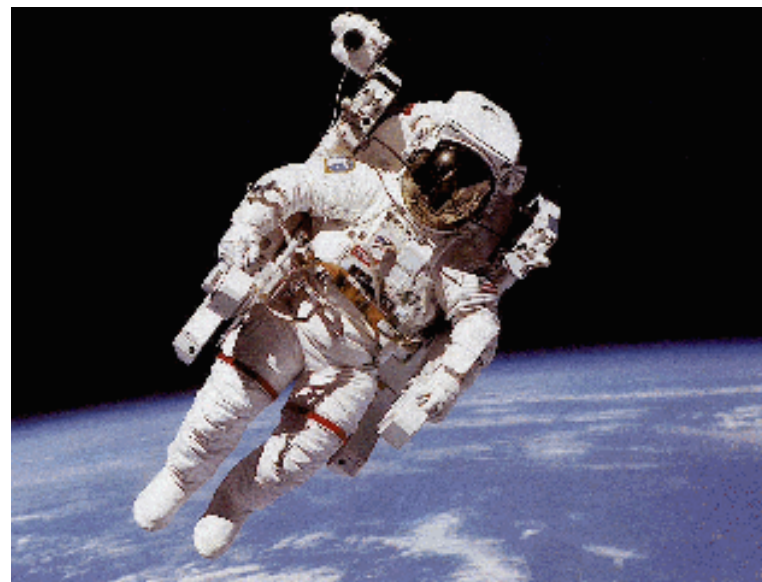
Moje domněnka, že jde o zásah zdaleka ne přátelský, je umocněna skutečností, že vrcholní představitelé světa hrají známou hru na „mrtvého brouka“.

Hrají tuto hru tak úspěšně, s výsledky tak hmatatelnými, že nezbývá než suše konstatovat jejich více či méně dobrovolné splynutí s neznámým zlem, přicházejícím odkudsi z venkovních prostor. Připomenu-li si nelogické a urychlené ničení této planety se všemi hrůznými detaily, zvyšující se zločinnost a její organizované přerůstání do špiček světového managementu, narůstající brutalitu, výskyt šílenců programově střílejících do skupin dětí, intenzivně snižující se imunitu lidského organismu, mutagenní viry, jež ještě

nedávno byly utopii - to vše společně pak musím vidět v souvislostech, včetně všeobecně známých trendů s charakteristickými příznaky úpadku mravního kodexu.

Vidím pouze jedinou možnost, jak napravit systém věcí, aniž by se zhroutil. Pojmenovat pravdu pravdou a být připraven obhájit oprávněnost lidské civilizace.

A nebude to jednoduché, neboť to, co jsem měl možnost spatřit, nebetyčně přesahuje dnešní technické i jiné možnosti lidského společenství.

Astronaut na oběžné dráze kolem Země. Velké i malé zázraky, jež se staly všedností, zatímco „tam dole“ zuří velké i malé surovosti, Aids a drogové mafie „demokraticky“ vydělující „podřadné“ části lidstva při „Velkém pochodu Nikam“.

*Za dávných časů sestoupil Ninigi no Mikoto,
vnuk sluneční bohyně Amataru su Omikami,
na tuto planetu, tam, kde dnes leží země
Vycházejícího slunce. Společně s ním sestoupila
na plujícím mostě i sama bohyně Uzuheime.*

*Tehdy (667 př. Kr.) hovořil císař Kami Jamoto
se svými božskými předky.
Ti pak putovali o celých 1 792 470 let zpět,
do svých nebeských příbytků, obklopeni září.*

*Džimů, vnuk Ninigi no Mikoto, byl prvním
císařem, který sám sebe označil za vládce
z nebes (660 př. Kr.).*

Kronika Kodžiky
(volně zpracováno)

Akce „Alfa a Omega“

Jestliže by božští předkové japonských císařů vlastnili nejmodernější vesmírná superplavidla, pohybující se poblíž rychlosti světla, nemohli by nikdy dosáhnout svých nebeských příbytků v reálném čase lidského života. Při „střední“ rychlosti odpovídající relativní složce $\cos \alpha = 0,01$ by letěli plných 17 924 absolutních let. A to je příliš i pro jakékoli nesmrtelné bohy.

I když není žádným tajemstvím, že na samotném letícím objektu uběhlo mezi tím „pouhých“ 172 roků. Předpokládám nekonečnou nudu kvůli jedné krátké, i když božské, zdvořilostní návštěvě.

Pokud se jejich plavidla pohybovala na samé hranici rychlosti světla, odpovídající $\cos \alpha = 0,0001$, bylo by i 172 absolutních let zbytečným mrháním času jakýchkoli reprezentantů božského pantheonu, přestože by se na vesmírném plavidle „scvrkly“ absolutní roky letu na neuvěřitelných 6, 28 relativních dní.

A již vůbec nelze uvažovat o cestě do minulosti. Kdyby se japonské božstvo stokrát stavělo na hlavu a žilo celou věčnost, naši fyziku by nemohlo ošálit. Ta cestuje v čase pouze „jedním směrem“ - do budoucnosti.

Připočítám-li k této záhadě vše, co vím o technicko-fyzikálních jevech, zejména o jejich neuvěřitelně velkém zrychlení (14 000 G), pak musím (pro tuto chvíli) zatratit vše, co jsem napsal o Velké invazi malých šedivých pidižvíků.

Priznávám, že je příliš komplikovaná.

I když nikoli nemožná. Vycházím z přesvědčení, že jsme děti Univerza a Bůh nám jistě neodepřel obdivovat Jeho dílo i ve vzdálených vesmírných končinách.

Těch ovšem nedosáhneme, budeme-li jeden druhému stoupat na hlavu v domnění, že se tímto „nadmíru vychytralým“ způsobem vyvýšíme až tam, kde tušíme nebeské výšiny.

Budme rovněž ubezpečeni, že naše hlavy nad oblaky, či naopak u kolenou, nebudou tou nejlepší variantou, jak úspěšně přežít jakoukoli pravdu, byť i nemilosrdnou.

Tou by mohla být i možná invaze neznámé entity, která podle příznaků oficiálně publikovaných lží patrně již vítězně okupuje to, co prozatím považujeme za svůj nezczitelný majetek.

Abychom vše lépe pochopili, je nutné mnoho věcí pravdivě pojmenovat.

Nebo se o to alespoň pokusit.

Prozatím „je povoleno“ setrávat v blažené nevědomosti novinových výparů.

Na druhé straně i mně začíná svítat, že uvedené rychlosti přináší spoustu dalších (pro nás) neřešitelných problémů. Byly však vybrány nikoli mnou, ale prastarými legendami hovořícími (alespoň pro mne) zcela jasným jazykem. A tak nemusí odborníci na otevřená okna vesmíru okamžitě omdlévat nebo naopak „žhavit“ svou superoptiku, aby, nedej přirodo, nezahlédlí na nebeské bání velmi dobře použitelné zelené mužíčky.

Snad i proto, že jsou jistě a bezpochyby skutečnými odborníky, ale ve zcela odlišném oboru.

Několik desítek pozorování U.F.O. ve mně pomalu posiluje názor, že neuvěřitelná rychlost letu, či zrychlení, překonávající možnosti naší fyziky, nejsou vlastně letem v pravém slova smyslu, jako spíše světelným efektem podstatně složitější operace spojující let s tím, co tušíme za experimentem na lodi Eldridge.

Jistěže se mohu mýlit.

Avšak viděl jsem to, co jsem viděl.

Nabízím tedy poněkud odlišnější variantu, než byla ta, kterou jsem uvedl ve své poslední knize. Dodatečně ji pro jistotu nazvu „První Zdeňkův systém - jak hravě překonávat dramaticky hluboké propasti času a vesmíru“.

Jak jsem před malou chvílí potvrdil, hodlám ji pro tuto chvíli částečně zatratit. Stane se však, ve své pozmeněné formě, součástí mého dalšího cvičně dobovatelského plánu, který jsem při této příležitosti skromně nazval (jak také jinak) „Druhý Zdeňkův systém - tunelování času“.

Předpokládejme nyní, že prvním úspěšným krokem v překonání nepřekonatelných vzdáleností v přijatelném čase mohou být (mimo jiné) i rychlosti, o kterých říkám, že jsou souměřitelné s rychlostí světla (viz Silnější než Däniken III.).

Nyní konečně do vesmírných prostor vypustíme hypotetickou entitu, kterou nazývejme (z pouhé nostalgie) LGM - Malými šedivými mužíky.

Ti jednoho dne (v roce 0) vyrazí, „přijatelnými“ rychlostmi, v lehkých invazních plavidlech pro krátké dolety, ze své domoviny, vzdálené od invazního cíle plných 40 světelných let. Celkem odstartuje osm těchto takticko-operačních objektů, které jednou jejich propagandistické agentury na vzdálené planetě nazvou, ústy domorodých náčelníků a šamanů, nikdy neexistujícími neznámými objekty - U.F.O.

Vesmírná plavidla zamíří k objektu obíhajícímu vzdálenou hvězdu, kdesi na okraji Mléčné dráhy. Jejich let je však koordinován tak, aby vždy jedno každé z nich tvořilo dvojici se svým protějškem letícím stejnou rychlostí. Každá z těchto dvojic se bude pohybovat, vzhledem k ostatním dvojicím plavidel, poněkud odlišnějšími rychlostmi.

Všechny vesmírné lodě budou vybaveny aparaturou, kterou má nevzdělaná nabubřelost připodobní k aparatuře „Akce Philadelphia“. Ta aparatura, která zůstala na domovské planetě, jakoby jim „z oka vypadla“. Všechny U.F.O. se pohybují rychlostí světla, i když, jak bylo před malou chvílí autorem celého projektu potvrzeno, každá z dvojic nepatrně jinou. Vzhledem k tomuto závažnému faktu je „kumulovaný“ relativní čas jednotlivých dvojic různý a právě proto, po zastavení letu, vysublimují v jiném prostoru i čase.

Pro jednoduchost nyní sledujme pouze některé z vesmírných lodí, které jednou vyděsí vzdálené pozemské vládce natolik, že nadlouho ztratí řeč, aby později ztratili i pocit sounáležitosti.

Invazní konvoj poletí celých deset absolutních (pozemských) let. První se zastaví jedno z dvojice nejpomalejších plavidel, letící rychlostí blízkou se „c“ tak, že je $\cos \alpha = 0,1$, což odpovídá jednomu relativnímu roku. Vysublimuje v čase, který leží pro vládce na domovské planetě o necelých 90 let v budoucnosti. Ve vzdálenosti necelých deseti světelných let. Druhé plavidlo bude kroužit v této oblasti v libovolném poloměru.

Jak je patrné, opět jsem úmyslně použil „omdlévající“ rychlosti. Jediným důvodem je názornost „možných“ vymožeností papírového draka, kterým může pro někoho být teorie relativity.

„...Tato teorie svojí neústupnou vytrvalostí a záluďnou logikou si vynutila přístup i k nám, do našich odborných kruhů...“

Kritická studie z roku 1920
prozatím nejmenovaný myslitel

Ostatní plavidla (potažmo šest lodí) nerušeně pokračují ke svému cíli. Uběhne dalších deset absolutních roků a nyní nastal čas druhé nejpomalejší dvojice letící tentokrát rychlostí „c“ tak, že je $\cos \alpha = 0,01$, což odpovídá 73 relativním dnům.

Jedno z dvojice plavidel ukončí svůj let a „posádka“ zjistí, že je vzdálena od domovské planety necelých dvacet světelných roků, avšak leží o plných 1980 roků v její budoucnosti. Druhé z dvojice začne rovněž kroužit kolem této oblasti a to až do okamžiku synchronizovaně řízené akce.

Je mi trapné opakovat to, že zbývající plavidla pokračují nerušeně v letu dalších deset let. Tentokrát ukončí svůj let jedno z třetí nejpomalejší dvojice letící rychlostí světla celých třicet pozemských let rychlostí „c“ tak, aby $\cos \alpha = 0,001$, což neznamená nic jiného než to, že na tomto plavidle uplynulo necelých jedenáct relativních dní. Vzdálenost od domovské planety je nyní necelých třicet světelných roků a časově leží, vzhledem k místu svého startu, necelých třicet tisíc let v budoucnosti.

Nejrychlejší invazní dvojice letí rychlostí „c“, a to tak, že $\cos \alpha = 0,0001$. Letí celkem čtyřicet absolutních let, než konečně dorazí k svému cíli. Jedno U.F.O. z poslední dvojice zastaví svůj let, který trval 1,46 relativních dnů, a přesně v tomto okamžiku se vzhledem ke svému dvojníku přesune o plných 399 960 let do budoucnosti. Druhé pokračuje v letu, tentokrát na oběžné dráze kolem hlavní hvězdy slunečního systému. V okamžiku zastavení se však stane cosi neočekávaného. Posádka posledního vesmírného letounu již nikdy nespátí svého milovaného vůdce. Nikoli snad proto, že je, nebo bude, v okamžiku pozastavení letu i tohoto plavidla již několik stovek tisíc let na „onom světě“. Tedy tehdy, jestliže není opravdu nesmrtelný. Když totiž naposledy kynul svými tykadélky odvážným dobyvatelům vesmírných prostor a času, psal se sice rok absolutní nuly, avšak na cílové planetě tvrdohlavě psali rok 1983 - rok akce „Montauk“.

Systém „zvědavý voják - mrtvý voják“ způsobil totiž nedobrovolný přesun do roku pozemských válečných hrátek - roku 1943. Krátce nato následovala notoricky známá havárie vesmírného plavidla mimozemců, jež se proslavila zejména tím, že byla neúnavně novinovými odborníky propracována. Výsledkem této činnosti byl geniální hybrid lži a pravdy. Zda je pravdou nebo lží rozhodoval a stále rozhoduje pouze úhel pohledu.

A to je rozhodující faktor geniality průměrnosti.

Ponechme prozatím tuto velmi nepravděpodobnou cvičnou havárii U.F.O. svému osudu, aby později posloužila k dalším autorovým trikům. Jisté je, že posádka zmíněného U.F.O. skončila v této kapitole rovněž tragicky a to zejména proto, že autorovi těchto řádků prozatím vyhovuje dočasně pozastavit jmenované plavidlo v letu, neboť dostatečně splnilo svoji roli.

Nyní nepatrně odbočme, abychom připravili půdu pro další trik, který jsem prostě nazval „tunelování času“.

Zcela nepokryté se tím přiznávám, že jsem byl inspirován hromadným, až lavinovitým bankrotem nejen českých bank, ale i fondů slibujících prostému lidu statisícové zisky (jistě nepřeháněly, pouze cílová, dobře připravovaná kapsa jaksi čekala v jiném časoprostoru, než se nacházel původní zájemce - majitel kuponové knížky. Neboť vše je relativní).

Tunelování času, jež se nyní pokusím spáchat, má některé společné rysy s tunelováním bank i fondů. Říkám si totiž, ve své prostotě, že osvědčený systém, který se tak v Česku proslavil, a jenž staří Řekové nazvali „trojským koněm“, je tím, co právě hledám. Hlavní rysy tohoto druhu podnikání lze lehce definovat typickými postoji zainteresovaných stran, jež jsou prakticky stranou jedinou a zcela původní: Jedni stojí před branami a ti druzí proniknou za hradby. Vzápětí následuje velmi úzká kooperace při tunelování čehokoli.

Jak jsem již naznačil, je tunelování času termín nový, přesně tak jako vše, co bude vzápětí následovat.

A proto se vraťme k hypotetickému invaznímu konvoji LGM, či spíše do jednotlivých okamžiků, kdy mizí jedno z plavidel v daleké budoucnosti a druhé obléhá v inkriminovaném prostoru.

Právě teď nastává jeden z „vrcholných okamžiků“ této kapitoly. Posádky obou časově vzdálených plavidel otevrou brány času. Každá ze své strany začne tunelovat čas aparaturou, jež může být nejen inspirací typu „Philadelphia Experiment“.

V tom okamžiku se objekt pohybující se v minulosti prvního přesune do mimoprostoru a tam relativně setrvá až do skonání věků, přestože vzápětí vysublimuje v budoucnosti, poblíž prvního z dvojice (existuje ovšem mnoho dalších variant).

Ponechme nyní bez povšimnutí otázku, zda kumulovaný čas druhého z nich nezpůsobí další přesun v čase směrem do budoucnosti, aby tam opět zapojil do hry svoji zázračnou aparaturu, krátce po výstupu v čase odpojenou.

Podobně jako první dvojice se zachovají i ty ostatní (mimo té poslední, kdy jedno z plavidel ukončilo svůj „život“ i na stránkách knih s tématem „Akta X“).

Nastává třetí fáze pokusu o proniknutí branami času. Na domovské planetě je čas od času na připravených invazních strojích zapojen tentýž „dábelky“ neuvěřitelný přístroj. Účinky se neprodleně dostaví a mimozemské hmotné investiční prostředky se mohou hromadně přesouvat do hypotetického mimoprostoru, aby vzápětí vysublimovaly v jiném čase i jiném prostoru. V tomtéž okamžiku musí být jasné, že jakékoli zrychlení naměřené nezaujatým pozorovatelem prakticky neexistuje.

Nejedná se totiž o let, či o pohyb, jako spíše o výměnu energetických potenciálů mezi oddělenými časoprostorovými soustavami.

Od této chvíle nastává etapa hledání nových cest i nových kontaktů. Z přítomnosti do budoucnosti, ale i naopak z budoucnosti do minulosti - po vymezených trasách, „vytunelovaných“ v čase předchozími průkopníky našeho cvičného programu. Ty se utěšeně rozrůstají i o ty, které vybuodovaly, kdysi dávno, dávno zmizelé vesmírné entity.

Všimněme si jedné maličkosti - žádné raketové motory, či anihilátory hmoty. Můžeme si strčit za klobouk i takové skvělé programy, jakými se tváří být CETI nebo SETI, neboť i spojovací technika pracuje v jiné konstelaci.

A tak jednoho dne se pozemšťané podiví tvrzení, že je nahradí neznámá mimozemská entita, pohybující se časem. Nutně se podiví, neboť byli dlouhodobě utvrzováni nejen o tom, jak jsou jedineční, ale i o tom, že se žádné čáry nemohou objevit ani na obloze, či v hlubokém vesmíru, ale ani v pevně zakotvené fyzice.

Bude to však divení velmi krátké. A jediné, co na planetě přetrvává mimo hybridů, ale i páté kolony a několika stovek otroků, bude zničená planeta, nedýchatelný vzduch, znečištěné vody a miliony pařezů dávných pralesů.

Naštěstí jsme velmi moudří a jako dobří hospodáři pečujeme nejen o čisté vody a křišťálový vzduch, ale i o své lesy. A neznámé létající objekty existují pouze jako chorobné představy psychotických jedinců.

Naštěstí.

Příloha pro odborníky

Druhá epištola obecná
Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let a tisíc let
jako jeden den.*

Teorie relativity

$$m \times t = 1$$

Jestliže zjistíte, že můj názor na podmínky, kdy vzniká časový efekt relativity, nesouhlasí se zavedenými zvyklostmi, pak je vše v pořádku. Odlišný byl i pramen inspirace.

Zároveň prohlašuji, že autorem této knihy i všech ostatních dílů knihy „Poslední div světa“ („Silnější než Däniken“), včetně vzorců v nich obsažených, vztahujících se ve svém odvození k jednicové kružnici, je Zdeněk Šmitmajer píšící pod jménem Zdeněk Patrick. Jakékoli zveřejnění matematických a geometrických vztahů této originální teorie relativity mimo tyto knihy musí být autorizováno Zdeňkem Šmitmajerem.

<http://www.nostradam.cz>

zdenekpatrick@seznam.cz

Prozatím nebudeme řešit otázku, proč „kumulovaný“ relativní čas přesune objekt, původně letící rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla, směrem do budoucnosti.

Tento problém se (s některými dalšími) pokusím vysvětlit v jiném čase i v jiné knize. Tedy tehdy, bude-li „konstelace hvězd“ těmto snahám nakloněna.

To ovšem neznamená, že vysílám prosebné signály k legračním bohům našeho vědeckého Olympu, aby kdosi umístil svůj ledabylý podpis pod moji práci, či pod některý z mých vzorců.

Prozatím jsem přesvědčen - a nemohu se toho dojmu zbavit, že varianta teorie relativity, tak jak ji nabízím k posouzení, je podstatně flexibilnější a stojí i na vyšším logickém základě než ta stávající, která je omezena umělým vykonstruováním a lze ji dále jen těžko neodděleně rozvíjet.

Je však možné, že se mýlím.

Jak jsem řekl, nejsem odborník na pragmatická řešení.

A nyní konečně k tomu, co chci v této kapitole skutečně řešit. Část onoho problému mohu lehce definovat několika triviálními otázkami:

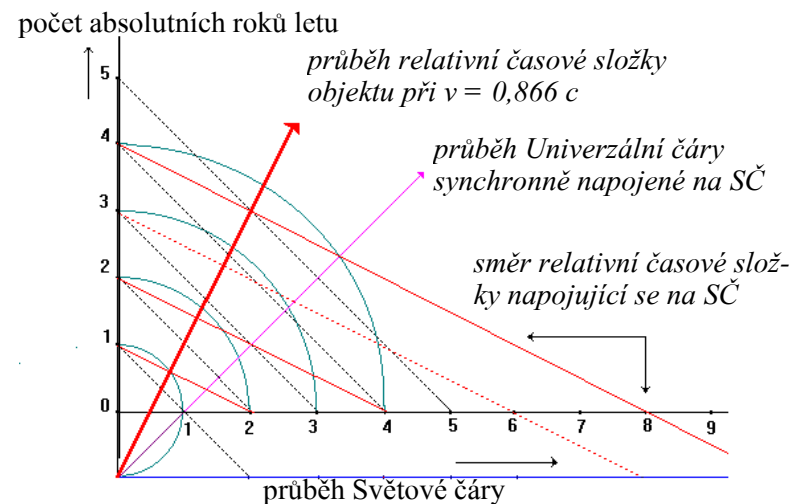
- Lze matematicky a geometricky odvodit vztah průběhu Univerzální a Světové čáry?
- Lze trigonometricky odvodit čas v budoucnosti, kam se přesune objekt krátce po svém „zastavení“?
- Jaký vztah panuje mezi synchronizací Univerzální a Světové čáry, ale i časem absolutním a relativním?
- Je možné tyto vztahy odvodit v jednicové kružnici?

Suše konstatuji, že pro zpupného autora těchto řádků bude potěšením ukázat několik malých trigonometrických triků, které logicky dokazují pravdivost předchozích tvrzení. Umožní (snad později) také některé další variace na téma, „kde vlastně leží prostory Alfa a Omega“ - ale i možné oblasti, o nichž zarputilí hříšníci nechtějí ani slyšet.

A pokud ano, pak jedině z úst skalních materialistů, marně doufajících, že jsou jediným pevným bodem nejen v nekonečně hlubokém vesmíru, ale i přilehlých oblastech.

A nyní malý obrázek, ve kterém se pokusím zmaterializovat některá svá tvrzení o času zcela „závislém“ na známých trigonometrických funkcích.

Obr. č. 1 - Synchronní napojení Relativní časové čáry na SČ:

Nejdříve si povšimněme, že rozlišují tři průběhy časové čáry. Průběh Světové čáry (SČ), který je v prostředí absolutního času synchronně napojen na průběh časové čáry Univerza (UČ), ale také průběh Relativní časové čáry (RČ). Jak je patrné (obr. č. 1), je spojnice mezi absolutními roky letu vždy kolmá na průběh Relativní čáry, jež je též, v případě přirozeného napojení UČ a SČ, totožná s průběhem Univerzální čáry (při $\text{tg } \beta = 1$, $\beta = 45^\circ$).

Při zvyšování rychlosti se relativní složka RČ postupně vychyluje v přímé závislosti sinusové funkce rychlosti, potažmo odvozeně i od kosinového průběhu času. RČ pak pevně určuje tangenciální nárůst hmotnosti letícího objektu.

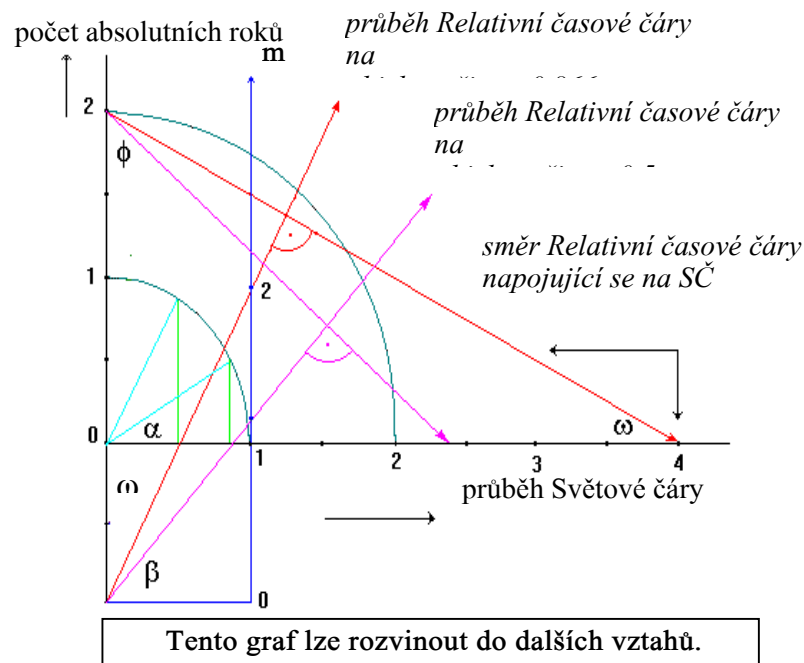
Tvrdím tedy, že kolmice na Relativní průběh času - spojnice mezi absolutním počtem roků na letícím objektu a Světovou čarou - vždy směřuje do budoucnosti, až tam, kde se protíná průběh Světové a Univerzální čáry. A to v přímé i v nepřímé závislosti na trigonometrických funkcích času, ale i v souladu s matematickými výpočty.

Jinými slovy - bude-li objekt postupně zvyšovat rychlost svého letu, bude se zároveň vychylovat i „přímka“ znázorňující průběh Relativní časové čáry.

V okamžiku, kdy tato přímka protne tangenciálu, určuje nárůst hmotnosti letícího objektu. Další zajímavostí je, že tato přímka vždy prochází hraničním bodem relativní složky času, jež je dokonce určujícím bodem směrnice Relativní časové čáry. Kolmice, vedená na Relativní časovou čáru z bodu udávajícího počet absolutních roků letu, protíná zároveň i osu x - průběh Světové čáry. Protíná ji však v budoucnosti a geometrické vztahy přesně potvrzují vše, co jsem o své teorii relativity napsal a snad ještě napíši.

Pro jednoduché dokumentování shody všech trigonometrických závislostí času s geometrickým (v podobě grafu) použijí nyní i své další matematicko-fyzikální vzorce.

Obr. č. 2 - Vychýlení Relativní časové čáry a napojení na SČ:

Porovnejme nyní trigonometrické funkce času s výpočty zrychlení objektu pro:

$$a = 1,4985 \times 10^8 \text{ m/s}^2 - (\cos \alpha = 0,866; \sin \alpha = 0,5)$$

$$a = 2,5954 \times 10^8 \text{ m/s}^2 - (\cos \alpha = 0,5; \sin \alpha = 0,866)$$

$$a = 2,9018 \times 10^8 \text{ m/s}^2 - (\cos \alpha = 0,25; \sin \alpha = 0,968)$$

Při počátečních výpočtech vycházím ze Zdeňkovy rovnice kontinuity, kdy $t = t_r / t_a = \cos \alpha$ a $m = 1 / t$.

$$m \times t = 1$$

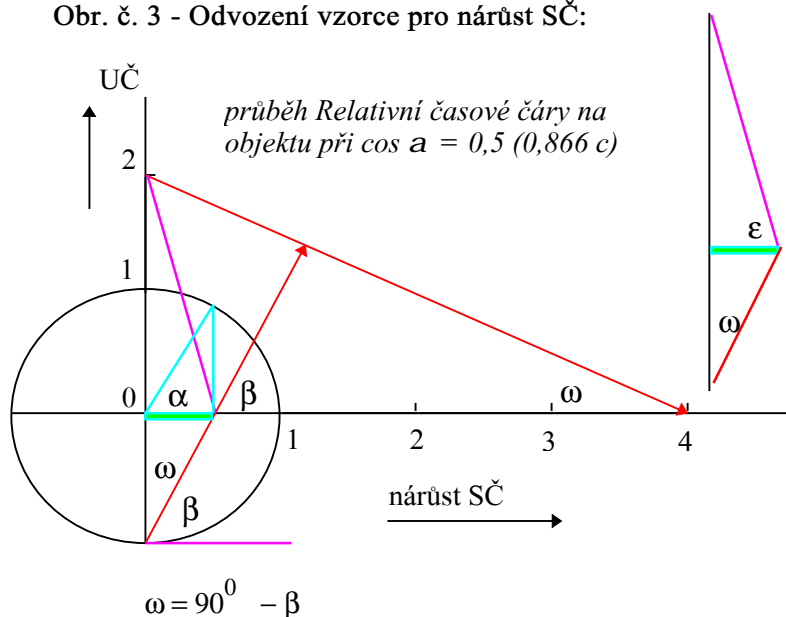
Nárůst hmotnosti pro první zrychlení je 1,1547 násobná, pro druhé uvedené zrychlení přesně dvojnásobná a pro třetí zrychlení je čtyřnásobná. A konečně použijeme nový vzorec pro výpočet návratu do absolutní - tedy Světové čáry. Dojde tak k posunu v čase směrem do budoucnosti, v pevné závislosti na úhlu pootočení Relativní časové čáry nad velikost úhlu $b = 45^0$ (rovnovážný stav). Návratová synchronizace Relativní, Univerzální a zejména Světové čáry nastane při přerušení letu a výsledný relativní efekt vypočítáme podle následujícího vzorce:

První Vlastin vzorec pro návrat do SČ:

$$\text{návrat do SČ} = \frac{U\check{c}}{t} = \frac{\text{počet absolutních roků } U\check{c}}{\text{relativní čas}}$$

$$\frac{\text{tgw}}{\cos a} = 1 \text{ z toho plyne } \text{tgw} = \frac{U\check{c}}{\text{čas návratu do SČ}}$$

Obr. č. 3 - Odvození vzorce pro nárůst SČ:

$$\operatorname{tg} \omega = \frac{U\check{C}}{nS\check{C}} = \frac{\cos \alpha}{1} \quad \text{nárůst } S\check{C} = \frac{U\check{C}}{\cos \alpha}$$

Tímto odvozením se opět potvrzuje nejen platnost nového pohledu na teorii relativity, ale také možnost jednoduchých postupů při odvozování dalších vazeb mezi trigonometrickými funkcemi a dílčími poznatky z oblasti, která ještě není, ani zdaleka, zmapována.

Jisté je, že největší překvapení této kapitoly nebylo ještě pojmenováno. Nárůst SČ je dán nejen poměrem Univerzální čáry s relativní složkou času, ale zejména úhlem ϵ . Velikost tangenty tohoto úhlu je přesně rovna nárůstu SČ.

Jedním z dalších úkolů je definice Světové a Univerzální čáry. Tak, jak tyto fenomény vidím v souvislosti se svými pohledy na teorii relativity. Prozatím prozradím, že právě v této oblasti sehrává Zdeňkův vzorec kontinuity dominantní roli.

Z knih Zdeňka Patricka dosud vyšlo: Nakladatelství Ostrov

Jednotlivé díly na sebe navazují zcela volně, takže každý tvoří samostatné dílo.

Silnější než Dániken 1. díl (rozebráno)

Teorie relativity před 2000 lety? * Prococtví s mrazením v zádech * Člověk jménem 666 * Hvězda zvaná Černobyl? * Ve znamení draka * Zákrytné šifrování v Bibli * Zákrytná šifra i mimo Bibli? * Pekelná „svatá trojice“ * Bohové ze souhvězdí Siria * Hadí dynastie - Strážci nebes? * Automatizace v době bronzové * Tezcatlipoca - Dýmající zrcadlo I. * Ohnivý kruh * Sibylla * Michael de Nostradam * Tajemství věčné hvězdy Samiel * Svět mimo zákon * Příloha pro odborníky - Teorie relativity

Silnější než Dániken 2. díl (rozebráno)

Nad propastí nekýchat * Prococtví bez konkurence * Michael de Nostradam * Neuvěřitelně přesná prococtví * Tajemství šesti cest * Zákrytné šifrování a legendy * Blízké letící objekty * Hvězda zvaná Pelyněk * Zrcadlení času * Slepý mládenec * Lámaní sedmé pečeti * Čtvrtý jezdec Apokalypsy? * Zářivá světla Acilut * Tajemství je jméno ve jménu * Král propastí * Hadrie pomatenec * A bude určeno číslo krvelačného * Cesta sedmi moudrů * Cesty Jeciry * Tezcatlipocovo dýmající zrcadlo II. * Velký král Hrůzy * U.F.O. * Mimoszemští lovci lidí

Silnější než Dániken 3. díl (rozebráno)

Kdo ví? * Mocný drak Země * Smlouva o sestupu * Velký sestup okřídleného hada * Bitva s démony? * Tajný jazyk Velkého Inky? * Podivná znamení * Mayské písmo * Mimosmyslové vnímání * Zjevení z Fatimy * Zjevení z Medžugorje * Rasa, která nás nahradí * Blízká setkání čtvrtého druhu * Mimoszemská invaze démonů * Den poté sestoupí na Zem * Tajná vláda brutální bestie *

Bohové, strůjci velkého konfliktu * Relativita? * Nejméně čtvrtý rozměr * Spojení minulost - budoucnost * Závěr

Silnější než Däniken 4. díl (rozebráno)

Světelná past * Michael de Nostradam * Den, kdy sestoupil AIDS * Do cípu Luny * Za tlustou čarou - ponoru * Třetí vyvolaná potopa krve * Armagedon * Zpráva o patentu Pravdy * Kolonie Země * A jednoho dne zemřou strachy * Záhada zuřivého mlčení * EFI nebo U.F.O.? * Akce Ochroes * Strašáci z létajících lodí Chu * Philadelphia Experiment * Neviditelné systémy * Páni všech situací * Paralelní svět? * Akce Alfa a Omega * Příloha pro odborníky

Silnější než Däniken 5. díl (rozebráno)

Divoká karta * Poslední div světa * Špičkové technologie starověku * Archa úmluvy * Virtuální model smrtelného viru * Čarodějná high-tech * Létající oko * Mutant nebo hybrid? * Přicházejí? * Ukáží místo Kristova utrpení * Světelná past * Tisícihlavý drak bez těla * Bílá hora * Bludný kruh * Nedej bože, je snad někdo tam venku? * Teorie relativity

Král propastí 1. díl

Chronologie Nostradamových proroctví * Velký král Hrůzy * Třetí vyvolaná potopa krve * Jezdec jehož jméno je Smrt * Den sedmi hromů * Zátopová vlna * Boje v Evropě

Nakladatelství Baronet

Dýmající zrcadlo

Tato kniha, ačkoliv je volným pokračováním předchozích pěti dílů "Silnější než Däniken", přináší další znepokojivé otázky na jednu z největších záhad minulého století - cílené mystifikace všeobecného podvědomí lidstva mocenským systémem - v oblasti jevů, které napříč dějinami ovlivňovaly dění na této planetě. Podivuhodné souvislosti nejskrytějšího tajemství lidstva, jež mohou vyvolávat pověstné mrazení v zádech.

Autor současně přináší nový, nikým ještě nepublikovaný pohled na chronologické uspořádání sumerského "Seznamu králů", jež umožňuje propojit reálné historické události s dávnými legendami.

Vše směřuje do současnosti a budoucnosti, kdy technika dotýkající se samých temných nebes, vymykající se přirozenému vývoji, umožňuje zavedenému systému věcí vytvářet virtuální orvelovský svět n-té generace...

Z obsahu:

Prolog * Geneze "informační exploze" * Týfón - uragan z nebes * Sfinga - okno do minulosti * Věk obrů? * Nébiru - hvězda bohů * Abydos * Vimanika šastra * Král králů * Tezcatlipoca III. * Nevyjasněné okolnosti * Fatimské tajemství * Říše, nad kterou ani Slunce nezapadá *

Nakladatelství DAM 2000 Publishers (na CD ROM)

Poslední div světa 1. díl

Teorie relativity před 2000 lety? * Proroctví s mrazením v zádech * Člověk jménem 666 * Hvězda zvaná Černobyl? * Ve znamení draka * Zákrytné šifrování v Bibli * Zákrytná šifra i mimo Bibli? * Pekelná „svatá trojice“ * Bohové ze souhvězdí Siria * Hadí dynastie - Strážci nebes? * Automatizace v době bronzové * Tezcatlipoca - Dýmající zrcadlo I. * Ohnivý kruh * Sibylla * Michael de Nostradam * Tajemství věčné hvězdy Samiel * Svět mimo zákon * Příloha pro odborníky - Teorie relativity

Poslední div světa 2. díl

Nad propastí nekýchat * Proroctví bez konkurence * Michael de Nostradam * Neuvěřitelně přesná proroctví * Tajemství šesti cest * Zákrytné šifrování a legendy * Blízké letící objekty * Hvězda zvaná Pelyněk * Zrcadlení času * Slepý mládenec * Lámaní sedmé pečeti * Čtvrtý jezdec Apokalypsy? * Zářivá světla Acilut * Tajemství je jméno ve jménu * Král propastí * Hadrie pomatenec * A bude určeno číslo krvelačného * Cesta sedmi mu

drečů * Cesty Jeciry * Tezcatlipocovo dýmající zrcadlo II. * Velký král Hrůzy * U.F.O. * Mimozemští lovci lidí

Poslední div světa 3. díl

Kdo ví? * Mocný drak Země * Smlouva o sestupu * Velký sestup okřídleného hada * Bitva s démony? * Tajný jazyk Velkého Inky? * Podivná znamení * Mayské písmo * Mimosmyslové vnímání * Zjevení z Fatimy * Zjevení z Medžugorje * Rasa, která nás nahradí * Blízká setkání čtvrtého druhu * Mimozemská invaze démonů * Den poté sestoupí na Zem * Tajná vláda brutální bestie * Bohové, strůjci velkého konfliktu * Relativita? * Nejméně čtvrtý rozměr * Spojení minulost - budoucnost * Závěr

Poslední div světa 4. díl

Světelná past * Michael de Nostradam * Den, kdy sestoupil AIDS * Do cípu Luny * Za tlustou čarou - ponoru * Třetí vyvolaná potopa krve * Armagedon * Zpráva o patentu Pravdy * Kolonie Země * A jednoho dne zemřou strachy * Záhada zuřivého mlčení * EFI nebo U.F.O.? * Akce Ochroes * Strašáci z létajících lodí Chu * Philadelphia Experiment * Neviditelné systémy * Páni všech situací * Paralelní svět? * Akce Alfa a Omega * Příloha

Poslední div světa 5. díl

Divoká karta * Poslední div světa * Špičkové technologie starověku * Archa úmluvy * Virtuální model smrtelného viru * Čarodějná high-tech * Létající oko * Mutant nebo hybrid? * Přicházejí? * Ukáží místo Kristova utrpení * Světelná past * Tisícihlavý drak bez těla * Bílá hora * Bludný kruh * Nedej bože, je snad někdo tam venku? * Teorie relativity

Král propastí 1. díl

Chronologie Nostradamových proroctví * Velký král Hrůzy * Třetí vyvolaná potopa krve * Jezdec jehož jméno je Smrt * Den sedmi hromů * Zátopová vlna * Boje v Evropě

Svítání Ďasů 2.díl

Předmluva věnovaná Henrymu II. * Zničení Paříže * Okupace

Evropy * Jaderný úder Na Akvilon * Anglo-hesperidská invaze * Hrůza strachy strnula * Svítání Ďasů * Tajná vláda brutální bestie * Čas hekatomb

Enochova Kniha - český překlad nejzajímavějších pasáží nekanonizovaných biblických textů tzv Enochovy Knihy

Centurie - Původní francouzské texty prorockých veršů slavného Michaela de Nostradama - včetně originálních českých překladů

OBSAH

Světelná past	5
Michael de Nostradam	8
Den, kdy sestoupil AIDS	14
Za tlustou čarou - ponoru	32
Třetí vyvolaná potopa krve	39
Armagedon	46
Zpráva o patentu „Pravdy“	52
Kolonie Země	58
A jednoho dne zemřou strachy	68
Záhada zuřivého mlčení	75
EFI nebo U.F.O.?	82
Akce Ochroes	88
Strašáci z létajících lodí Chu	100
Philadelphia Experiment ..	106
Neviditelné systémy	117
Páni všech situací	124
Paralelní svět?	131
Akce „Alfa a Omega“	142
Příloha pro odborníky	149

Zdeněk Patrick
cyklus

Poslední div světa (4.díl)

Vydalo DAM 2000 Publisher, Praha 2002
Překlad Nostradamových veršů: Ing. Zdeněk Šmitmajer
Verše - mota kapitol: Vlasta Šmitmajerová

zásilky na dobírku vyřizuje DAM 2000 Publisher

www.nostradam.cz

zdenekpatrick@seznam.cz